

Evil's Love – Tình Yêu Của Ma Vương

Contents

Evil's Love – Tình Yêu Của Ma Vương	3
1. Chương 1: Sơ Chương	3
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2-1	8
4. Chương 2-2	11
5. Chương 2-3	15
6. Chương 3	17
7. Chương 4	19
8. Chương 5	20
9. Chương 6	22
10. Chương 7	24
11. Chương 8	26
12. Chương 9	27
13. Chương 10	28
14. Chương 11	30
15. Chương 12	33
16. Chương 13	34
17. Chương 14	36
18. Chương 15	37
19. Chương 16	39
20. Chương 17	40
21. Chương 18	41
22. Chương 19	42
23. Chương 20	43
24. Chương 21	44
25. Chương 22	46
26. Chương 23	47
27. Chương 24	48
28. Chương 25	50
29. Chương 26	51
30. Chương 27	52
31. Chương 28	54
32. Chương 29	54
33. Chương 30	55
34. Chương 31	57
35. Chương 32	58
36. Chương 33	59
37. Chương 34	59
38. Chương 35	61
39. Chương 36	62
40. Chương 37	63
41. Chương 38	64

42. Chương 39	65
43. Chương 40	66
44. Chương 41	68
45. Chương 42	70
46. Chương 43	71
47. Chương 44	73
48. Chương 45	74
49. Chương 46	75
50. Chương 47	76
51. Chương 48	77
52. Chương 49	77
53. Chương 50	79
54. Chương 51	80
55. Chương 52	81
56. Chương 53	83
57. Chương 54	84
58. Chương 55	85
59. Chương 56	87
60. Chương 57	87
61. Chương 58	89
62. Chương 59	90
63. Chương 60	91
64. Chương 61	92
65. Chương 62	93
66. Chương 63	94
67. Chương 64	95
68. Chương 65	96
69. Chương 66	97
70. Chương 67	98
71. Chương 68	99
72. Chương 69	100
73. Chương 70	101
74. Chương 71	102
75. Chương 72	103
76. Chương 73	104
77. Chương 74	105
78. Chương 75	107
79. Chương 76	107
80. Chương 77	108
81. Chương 78	109
82. Chương 79	110
83. Chương 80	111
84. Chương 81	113
85. Chương 82	114
86. Chương 83	115
87. Chương 84	116
88. Chương 85	118
89. Chương 86	119
90. Chương 87	121
91. Chương 88	121
92. Chương 89	123
93. Chương 90	125
94. Chương 91	126
95. Chương 92	128

96. Chương 93	129
97. Chương 94	130
98. Chương 95	133
99. Chương 96	133
100. Chương 97: Phiên Ngoại 2: Cùng Lắm Thì “thứ Giao”	136
101. Chương 98: Phiên Ngoại 3: Có Máu Rồi	137
102. Chương 99: Phiên Ngoại 4.1: Duẩn Hạo, Đau Không?	138
103. Chương 100: Phiên Ngoại 4.2: Duẩn Hạo, Đau Không?	140

Evil’s Love – Tình Yêu Của Ma Vương

Giới thiệu

Editor: ChiakiBeta-reader: Chiaki, Joongah JungCharacter: YunJaeThể loại: Cổ trang, huyền huyền, bá đạo công nương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/evil-s-love-tinh-yeu-cua-ma-vuong>

1. Chương 1: Sơ Chương

“Xương Mân! Người xem, con mắt của ta.”

Hôm nay, giống như bình thường, mỗi ngày ta đều chạy đến ‘hồ Vong Xuyên’, chờ mong sự chuyển biến của diện mạo mình. Không uống phí công sức chờ đợi của ta, ngày hôm nay, cuối cùng, con người màu máu đã chuyển sang ánh tím đầy u tối, trông vô cùng thuần túy, ta cảm thấy rất cao hứng, rốt cuộc ta đã có tư cách để có thể gặp Duẩn rồi.

“Ân, một đôi mắt tím rất đẹp.” Bộ dạng của Xương Mân chiếu rõ ràng vào giữa hồ nước tím, bộ lông băng lam nhu thuận nhưng không hề mất đi ngạo khí. Xương Mân, là một thần thú, chính xác mà nói là ma thú. Từ lúc ta bắt đầu mở mắt, nó đã ở bên cạnh ta.

“Buông tóc xuống đi.”

“Nga.” Ta thuận theo, nâng mái tóc dài lên rồi buông xuống, suối tóc lộn xộn phía trước che khuất toàn bộ mắt ta. Không biết vì sao, Xương Mân vẫn luôn bắt ta lấy tóc che khuất mắt, nó nói đến một thời gian nhất định mới có thể lộ ra, vì thế, nó thi hành kết giới, mỗi lần ta phải có sự cho phép thì mới có thể vén mái tóc dài lên, đi xem màu sắc của mắt ta.

Ta đã bị đóng băng trong tinh thể tuyết tím được nghìn năm, ngủ say không tỉnh. Ngày đó, một đạo ánh sáng màu đen đâm thẳng thân thể đang ở trong ‘Mê viên’ của ta, trong nháy mắt đã hòa tan tinh thể tuyết bao bọc lấy ta. Sau này Xương Mân nói, đó là Ma vương Trịnh Duẩn Hạo nắm giữ biểu tượng của hắc ám, nó nói, ta là bạn đời định mệnh của Duẩn Hạo, cho nên, ta vẫn chờ đợi, chờ đợi ngày ta và Duẩn gặp nhau.

Đảo mắt, một nghìn năm lại trôi qua...

2. Chương 1-2

“Đó là gì vậy nhỉ?” Đẩy bụi gai đen sẫm trước mắt sang hai bên, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh thăm dò nơi chói lọi rực rỡ ở trước mắt.

“A!” Lực hút cường đại mãnh liệt lôi thân thể về phía trước, trong thoáng chốc, trời đất tối sầm.

“Ô~” Đau quá, vừa nãy là sao vậy? Tại Trung chậm rãi chống người dậy, xuyên qua kẽ hở của mái tóc lộn xộn, cảnh tượng trước mắt dần dần trở nên rõ ràng. Đây là một cánh đồng hoa rộng lớn, cây hoa hồng đen đầy kiêu diễm bị một nơi ngập tràn màu máu bao phủ, giống như từng giọt huyết đang tuôn rơi. Chậm rãi đứng dậy, cẩn cẩn dục dục mà tiến về phía trước. Mái tóc đen dài đến phần eo nhẹ nhàng quệt qua cánh hoa mềm mại, một thân y sam hắc sắc rộng rãi phủ trên người, làn da không bị y vật¹ ngăn cản dưới cánh đồng hoa hồng càng làm nổi bật thêm vẻ non trắng như tuyết.

“Đó là?” Cách cánh đồng hoa hồng không xa có một tòa cung điện khí thế hùng vĩ, cao vút trên mây, hắc sắc, kim sắc² đan xen, vừa cao quý hoa lệ, vừa có thêm một cổ hần khí khiếp người. Thật khó chịu, giống như sắp không thể hô hấp được nữa vậy. Tại Trung dùng tay khẽ vuốt ngực, hô hấp dần dần trở nên gấp rút.

“Chóng mặt quá, Xương Mân...” Ngôn ngữ khẽ trôi qua, thân thể như cánh chim bị cắt đứt, trong chớp mắt, cánh hoa tung bay.

Mê Viên

Bên vách núi gió lạnh rét thấu xương, ma thú toàn thân lam sắc hiên ngang đón gió, nỉ non: “Tại Trung, tất cả điều này cuối cùng vẫn tới...”

Ma giới

“Điện hạ, người đã mang đến rồi ạ.” Quỳ một gối xuống đất, làm lễ tiết cao nhất, thanh âm run rẩy cùng thân thể khẽ run tiết lộ người bẩm báo vô cùng kính sợ vị ‘điện hạ’ kia, nên nói là nỗi sợ hãi đã nảy sinh từ trong nơi sâu nhất ở đáy lòng bản thân.

Yên tĩnh, dưới đại điện không người nào dám cử động.

“Mang tới đây.” Thờ ơ mà trả lời, không có cảm tình, không có chấn động.

“Tuân mệnh.” Hướng phía ngoài rồi dùng tay ra hiệu, hai tên tiểu tốt áo giáp vàng nâu đem một người đã hôn mê vào. Tiếng vang của kim loại đầy thanh thúy hoàn toàn phá tan sự yên tĩnh trên đại điện, hai tên tiểu tốt nặng nề ném người xuống mặt đất.

“Điện hạ.” Lại khôi phục sự yên tĩnh ban nãy, đột nhiên, thiết liên³ nhỏ vun đánh vào nhau, âm thanh lần thứ hai vang lên.

“Ân~~” Thân thể thật nặng, sao một chút sức lực cũng không có thể này. Ô? Vật gì mà lạnh lẽo vậy, thật nặng a! Tại Trung mê man nửa ngồi dậy, đây là... Khó có thể tin được mà cúi đầu nhìn chính mình, trên phần cổ, trên cổ tay, trên cổ chân đều bị thiết liên màu đen cầm cố, chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại Trung mê muội ngẩng đầu, ngọn đèn dầu xanh tối chập chờn, mạn sa⁴ hắc sắc tầng tầng quần quanh, đủ loại người phục sức cao quý đứng trang nghiêm ở hai bên. Thật an tĩnh, không hiểu vì sao, thân thể Tại Trung không chịu nổi mà dần dần run rẩy.

“A~~” Cùng lúc Tại Trung từ từ gắng gượng mà đứng dậy, đường nét tổng thể chậm rãi hiện ra trước mắt mọi người, thanh âm kinh thán của mọi người phá tan sự tĩnh mịch vốn có của đại điện. Bởi vì nửa ngồi dưới đất, cho nên mái tóc dài đến thắt lưng bây giờ đã không đồng đều mà quần loạn quanh người, bởi vì bị lôi kéo lúc hôn mê, y sam hắc sắc đã trở nên mất trật tự, bờ vai tuyết trắng càng lộ ra hơn phân nửa, xương quai xanh tinh xảo phía dưới y sam nhẹ nhàng làm bằng chất liệu tơ tằm như ẩn như hiện, lồng ngực pháp phồng, khí tức lộn xộn gia tăng sự trối buộc từ thiết liên đen sẫm, càng thêm một loại cảm giác thống khổ kiêu mi. Chờ một chút! Khuôn ngực kia, không phải là bộ ngực mềm mại đầy ngọt ngào, là nam tử! Ở ma giới, nam tử đều có thể thấy ở khắp nơi, nhưng loại tư sắc này, cho dù là vũ cõ yêu mị ở ma giới cũng khó mà so sánh được, huống chi là nam kỹ. Điều này khiến Ma tộc đang tham dự vốn có tâm dâm dục phóng đảng cảm thấy vô cùng ngứa ngáy khó nhịn, đặc biệt muốn vén mái tóc che chắn nửa khuôn mặt lên, dung nhan đằng sau nhất định rất khuynh quốc khuynh thành.

Khí tức hỗn loạn nơi đại điện cuối cùng cũng khiến cho Ma hoàng ngồi ở nơi cao chú ý, là cái gì đã khiến cho những Ma tộc như con rối luôn luôn sợ hãi ta lại trở nên gan dạ như vậy, phát sinh ra tiếng than trầm thấp như đang đè nén lại, còn có mùi hương dâm dăng quanh quần ở khắp nơi bốn phía.

Biếng nhác nâng đôi mắt lên, cao ngạo mà nhìn xuống. “A~~” Chính là nhân nhi đang khẽ run rẩy ở phía dưới, quả thực nhìn qua trông rất mỹ vị. Khóe miệng câu lên một nụ cười đầy tà mị, gờ tay ý bảo người phía dưới đứng dậy đến gần.

Cảm giác được động tác của điện hạ, đám người dưới đại điện mới phát hiện phải thu liễm khí tức của bản thân, mỗi người đều khấn trương cùng khó xử.

Qua một hồi lâu, vẫn không có chút động tĩnh gì.

“Ân?” Nghe được một tiếng đầy xem thường ở bên trên, đám người phía dưới không khỏi rung mình một cái, xem ra điện hạ đã bắt đầu bắt mẫn rồi.

Lúc này, ma phó đang ngồi bên dưới điện hạ nuốt nuốt nước miếng, lấy hết can đảm mà tiến lên, dùng sức lúi thiét lên trên cổ Tại Trung, lớn tiếng khiển trách: “Nhân loại thấp hèn, nhìn thấy điện hạ cao quý mà không thềm để vào mắt.”

Trên cổ truyền đến sự đau nhức kích thích thần kinh, “Hảo đau a!” Tiếng kinh hô đầy ẩn nhẫn càng khơi mào dục vọng của đám ma quỷ nơi đây, thực sự là thanh âm rất động người!

Tay của ma phó cũng không nhịn được mà run rẩy một chút, “Hướng về phía trước mà hành lễ mau!” Lực đạo đã man đem Tại Trung vừa mới đứng dậy đánh ngã xuống mặt đất.

“Ha ha ha, nhân loại thật là yếu ớt!”

“Nhìn bộ dạng chật vật kia xem!”

Bốn phía thoáng chốc trở nên ồn ào rối loạn, mặc dù bị y hấp dẫn, tính khí thích đùa cợt cùng miệt thị của Ma tộc với sinh vật hạ đẳng vẫn không thể nào thay đổi.

Điện hạ ngồi trên cao cũng không đi ngăn lại tiếng cười vang đầy ồn áo bên dưới, đây là sự tự do của ma quỷ, là bản tính khoa trương của bọn họ.

“Hừ! Còn không mau đứng dậy!” Ma phó dùng bàn chân nặng nề đá lên người Tại Trung.

“Ô~~” Thiếu khuyết sự bảo vệ mà cuộn chặt người lại, hảo đau, hảo đau a! Xương Mân, người đang ở đâu? Tại Trung nhỏ giọng nức nở.

“Đứng dậy!” Thanh âm tràn ngập sức hấp dẫn vang lên trên đầu, đó là thanh âm của ai, rõ ràng chưa từng nghe qua, nhưng tại sao lại cảm thấy vô cùng quen thuộc. Tại Trung cất lực ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước.

Trên bậc thang băng lãnh, một tòa bảo tọa kim sắc, chủ nhân vừa cất lời đang cao cao tại thượng mà ngồi ở bên trên. Y bào hắc sắc viền đường hoa văn màu vàng bạc, làn da màu tiểu mạch, vóc người cao gầy. Đôi môi mỏng, khuôn mặt anh tuấn kiết ngạo, khí phách tàn nhẫn, chiếc khuyên tím sẫm bên tai trái lóe lên ánh sáng chói lọi đầy thanh lãnh. Mái tóc đen óng chạm vào đôi chân trần trụi, ngón tay nhỏ dài đầy mạnh mẽ gõ nhịp nhàng lên tay vịn.

“Nhìn đủ chưa?” Câu hỏi giòn cọt cắt đứt mạch suy nghĩ, Tại Trung xấu hổ cúi mặt xuống, “Đứng lên!”

“Ân?” Tại Trung khó hiểu nhìn về phía trước.

“Còn muốn để ta nói lại thêm một lần nữa sao?” Nghe thấy lời nói hơi có chút tức giận, Tại Trung chịu đựng sự đau đớn chưa tiêu tan mà chậm rãi đứng dậy.

“Xem ra lần này giáo đình đã điên rồi còn ngu, để một nhân loại nhu nhược như vậy làm gian tế.” Ma tướng quyền cao chức trọng bên cạnh khinh thường cười nhạo nói.

“Ân? Giáo đình? Nhân loại?” Tại Trung lặp lại những từ vừa mới nghe được.

“Hừ! Sự việc đã sớm bại lộ từ lâu rồi, vẫn đang nằm mơ sao! Ha ha ha!” Khuôn mặt khinh thường của Ma tộc xung quanh ngày càng thêm đậm.

“Ta không phải nhân loại!” Tại Trung làm sáng tỏ bản thân.

“Không phải nhân loại? Đang nói giỡn sao? Cho dù đã xóa đi mùi của nhân loại, nhưng nhược như thế, thậm chí không phát hiện ra khí tức thuộc về thần hay ma, người còn muốn nguy hiểm cái gì!”

“Ta...”

“Vậy người tự nói, vì sao người không phải nhân loại.” Thanh âm lãnh khốc lại truyền đến thêm một lần nữa, khiến cho đại điện thoáng chốc an tĩnh trở lại. Hắc, quả thực rất khả nghi, vừa mới tiến vào, cư nhiên không cảm nhận được khí tức của hắc, chứ đừng nói là có mùi vị của nhân loại, giáo đình hắc là vẫn chưa có đủ khả năng để xóa đi khí tức của nhân loại. Vậy hắc là cái gì?

“Ta, ta là...” Tại Trung không biết phải nói những gì, Xương Mân chưa từng nói qua bản thân rốt cuộc là cái gì, nó chỉ không ngừng nói rằng... Đúng a, Xương Mân vẫn kể cho ta nghe thân phận của mình, hai nghìn năm nay ta vẫn ghi nhớ a!

“Ta không phải nhân loại, ta là Ma tộc, là bạn đời của Duẫn!”

“Duẫn...” Thanh âm bốn phía lộ ra vẻ khó mà tin được, dám gọi thẳng tọc danh của điện hạ sao, hắc muốn tìm cái chết sao? Hay đây chỉ là tình cờ cùng tên, hắc đang nói đùa?

“A~~” Đại điện nhất thời lâm vào bầu không khí tĩnh mịch, đây là một loại trầm mặc rất đáng sợ.

“Người nói cái gì?” Thanh âm lãnh đến đóng băng giống như muốn xé hồn Tại Trung thành từng mảnh nhỏ, khiến người phát run.

“Ta, ta là...”

“Duẫn, a, là chỉ Ma hoàng Trịnh Duẫn Hạo sao?”

“Trịnh Duẫn Hạo...” Tại Trung ngẫm thừa nhận mà gật gật đầu.

“Thế nhưng, hình như ta chưa hề biết bản thân ta lại có một người bạn đời?” Bản thân? Ân? Vậy chẳng lẽ bên trên chính là...

“Duẫn...” Khó có thể tin được mà thâm thì, thật vậy sao, người trước mắt này chính là Trịnh Duẫn Hạo, là Duẫn mà ta đã chờ đợi hai nghìn năm sao? Sự mừng rỡ không ngừng được mà hóa thành hành động, giống như muốn nhìn gần thêm một chút, Duẫn, thực sự là Duẫn sao?

Tất cả mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ, hắc muốn làm gì, điên rồi sao? Liều lĩnh muốn chạm vào Trịnh Duẫn Hạo điện hạ cao cao tại thượng như vậy, điên rồi, hắc tuyệt đối là điên rồi!

Đôi mắt điều hâu đầy sắc bén lộ ra tín hiệu nguy hiểm, con người kim sắc chợt hiện lên một đạo hắc quang, nhân nhi vừa muốn tới gần bảo tọa thoáng chốc đã bị một đạo quang bao phủ, giống như con điều bị đứt dây, nặng nề bay lên, rồi rơi xuống.

“A!” Nổi thống khổ như người thoáng chốc lan ra khắp toàn thân, dòng huyết màu đỏ sậm thuận theo khoe miệng mà chậm rãi chảy xuống, hàm răng cắn chặt lấy đôi môi đỏ mọng đang rỉ máu, từng giọt mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống, máu cùng mồ hôi thấm ướt vạt áo cùng mái tóc đen trước ngực, tiếng nứt nổ đầy thống khổ khiến người lo âu thương xót.

“Cộp!” “Cộp!” Tiếng bước chân trong đại điện vắng lặng dần dần tiếp cận nhân nhi đang thống khổ bất an trên mặt đất, sau đó, dừng lại.

Đầu ngón tay đầy băng lãnh nâng cằm Tại Trung lên, không có thương tiếc mà bóp chặt, con người vô tình thương thức vẻ mặt thống khổ của nhân nhi trong tay.

“Người là bạn đời của ta sao?” Khí tức băng lãnh phả lên hai má mỏng manh của Tại Trung.

“Ồ~~” Cố gắng mở hai mắt, “Duẫn...” Lực đạo trong tay gia tăng.

“Hừ, vẫn không đổi cách xưng hô sao?” Móng tay hắc sắc cắm vào da thịt, dòng huyết màu đỏ sậm cùng làn da trắng như tuyết kia hình thành một cảnh tượng đối lập, “Đau... Đau quá...” Vì sao, y không phải là Duẫn sao, Xương Mân không phải đã nói rằng, ta...

“Xem ra người quả thực không thông minh chút nào cả.” Con người kim sắc hiện lên những lần tơ máu, đây quả nhiên là một báu vật khiến người mong muốn. Hình dạng nguyên bản đã rất kinh người, bây giờ lại thêm máu tươi rửa tội, càng kích thích sắc dục của Ma tộc, ngay cả Ma hoàng cũng không ngoại lệ.

Mái tóc thực sự rất chướng mắt, bỗng nhiên phát hiện chưa từng nhìn thấy dung mạo của y, giờ tay kia lên, chuẩn bị vén lọn tóc lọn xộn ngay trước trán.

“Ân?” Ánh sáng chói lọi màu băng lam ngăn cản suy nghĩ muốn chạm đầu ngón tay vào, một kết giới rất mạnh. Cường ép giải trừ sợ rằng còn có thể ảnh hưởng đến bản thân, xem ra người trước mắt quả thực không hề đơn giản!

“Nói cho ta biết, tên của người.” Giảm bớt lực đạo trong tay, để y có khí lực mà đáp lại.

“Ân~~” Lòng ngực đau quá, không thể thở nổi, Duẫn đang hỏi ta sao, tên của ta.

“Ân... Tại Trung, Kim Tại Trung.”

“Nga? Tại Trung sao?” Đáy mắt vô tình chợt lóe thêm một mạt màu sắc bốn cọt.

“Muốn nhận được sự sủng hạnh của ta không?” Sủng hạnh? Là có ý gì? Thế nhưng từ này hình như khiến người rất khó chịu.

“Ta không biết.”

“Không biết? A, thực sự là một câu trả lời rất kỳ quái!” Người trước mắt này thực sự là ngày càng khiến người cảm thấy hứng thú, “Nói không muốn, liền ly khai.” Ly khai... Ý là sẽ không còn được gặp lại Duẫn nữa sao?

“Đừng, đừng mà!” Câu trả lời đầy vội vàng khiến cho đau đớn nơi thân thể càng trở nên trầm trọng. Cảm giác được sự run rẩy của người trong tay, tay không tự chủ được mà khẽ vuốt lên khuôn mặt y.

“Vậy chính là muốn?” Một chút cũng không nóng vội, chờ đợi câu trả lời của y, bởi vì đáp án là khẳng định.

“Ta... Ta không muốn ly khai, ta muốn cùng Duẫn ở... ở bên nhau.” Suy yếu trả lời xong, y cũng mất đi ý thức.

“Hừ!” Duẫn sao? Thực sự là một xưng hô quá thân thiết! Không chút lưu luyến mà ném thân thể vừa mới chạm qua xuống mặt đất băng lãnh, “Mang xuống!”

“Tuân mệnh!” Xuyên qua thiết liên, cầm lấy cánh tay y, chuẩn bị mang xuống. “Địa hạ đệ ngũ tầng⁸, Hoàng Chi Môn.”

“Vâng.”

Mọi người bốn phía vô vị nhún nhún vai, vốn tưởng rằng điện hạ nổi hứng thú với kẻ không muốn sống mà tự ý xông lên, nhưng ‘địa hạ đệ ngũ tầng’, còn là ‘Hoàng Chi Môn’, hừ!

Đúng vậy, ‘địa hạ đệ ngũ tầng’, là nơi cung cấp dục nô, phát tiết thú tính của Ma tộc, mà ‘Hoàng Chi Môn’ là cấp bậc đệ tiện nhất, xem ra điện hạ không phải cảm thấy hứng thú, căn bản là chán ghét mà vứt bỏ a! Như vậy, báu vật dâm dăng vừa này kia, cũng không thể lãng phí được rồi, khí tức thềm thường của đám ma quỷ nhất thời trần ngập khắp đại điện.

“In dấu ‘Mị’ cho hắn.” Chậm rãi hạ mệnh lệnh, rõ ràng đã chặt đứt niệm tưởng của bọn họ. ‘Mị’ là ký hiệu của dục nô trực thuộc của điện hạ, có nghĩa là ma quỷ khác không thể xâm phạm, bằng không... Ai, đây thực sự là khó có thể tưởng tượng ra được.

Xem ra lại có thêm một món đồ chơi nữa rồi!

(1) Y vật: Đồ vật kèm theo, giống như vòng tay, vân vân...

(2) Kim sắc: Màu vàng.

(3) Thiết liên: Dây xích sắt.

- (4) Mạn sa: Màn che bằng vải bông.
- (5) Vũ cơ: Con gái đẹp làm nghề múa.
- (6) Ma phó: Người hầu, nhưng không phải người mà là ma quỷ.
- (7) Bảo tọa: Ngai vàng.
- (8) Địa hạ đệ ngũ tầng: Tầng thứ năm dưới lòng đất.

3. Chương 2-1

“Khụ! Khụ khụ!” Ngực hảo đau, hảo đau. Máu tươi theo khoe miệng nhỏ xuống mặt đất, đầu càng thêm choáng váng. Khó khăn mà bò lên, ở đây lạnh quá, thực sự rất lạnh. Chờ tầm mắt trở nên rõ ràng, nơi này... nơi này là!

Bức tường hoàng sắc¹, chiếc giường hoàng sắc, mảnh rèm hoàng sắc, hoàng sắc... Liếc mắt nhìn qua toàn là hoàng sắc, loại này không giống loại thanh nhã như sương mai sáng sớm, hay màu vàng nhạt đầy tươi mát, mà là một loại, một loại hoàng sắc tạp khí, tràn ngập một cỗ khí tức khiến người khác buồn nôn, đó là mùi hương của tình dục.

Vì sao ta lại ở đây? Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, cúi đầu suy tư. Ân? Hồng ngân trên cổ tay là? Cẩn thận dùng đầu ngón tay chạm vào, “Xít² ——” Đau quá, vết thương này giống như bị thiết liên thiết chặt đến tổn hại vậy. Chờ một chút! Thiết liên, đúng, là thiết liên. Vừa nãy, dường như đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Cung điện hùng vĩ, đại điện lạnh lẽo, tiếng cười chói tai, còn có... “Người muốn nhận được sự sủng hạnh của ta không?” Lời nói này... Ma hoàng Trịnh Duẫn Hạo, Duẫn! Đúng rồi, ta đã gặp được Duẫn rồi, ta đã nhìn thấy y rồi! Ta đã thấy Duẫn rồi, Duẫn....

Đau đớn vừa nãy dường như không còn tồn tại, nụ cười đầy ngọt ngào hiện lên trên khuôn mặt trắng xanh. Dùng tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt, trên đó còn sót lại khí tức của Duẫn, thực hạnh phúc, thực vui vẻ.

“Rầm!” Cửa bị ai đó dùng sức đâm thủng, “Thỉnh theo ta đi vào ngâm nước tắm rửa.” Thanh âm nhấp nhô không có cảm tình vang lên ở đằng sau, “Người là?”

“Thỉnh!” Nhãn thần trống rỗng, khuôn mặt tái nhợt, một thân y phục trắng thuần, “Là phải đi đến nơi nào sao?”

“Thỉnh!” Lời nói nhất thành bất biến³ lặp lại, hàn khí không thể tả được tỏa ra, càng khiến người khác cảm thấy khó chịu. “Ân.”

Chậm rãi đi theo phía sau người nọ, cuối cùng là phải đi đâu vậy? Dần dần, từ phía trước truyền đến tiếng nước chảy, “Thỉnh!”

“Tôi rồi sao?”

Không có hồi đáp. Chần chừ mà bước vào, đây là nơi nào? Dường như còn lạnh hơn ban nãy. “Bây giờ...” Tại Trung xoay người, nhưng phát hiện người vừa mới dẫn y đến đây đã không còn thấy nữa.

Ánh sáng ở đây rất tối, bốn phía còn có tiếng nước chảy. Tại Trung cẩn thận chậm chạp đi về phía trước.

“A!” Bàn tay thật lạnh, không biết vì sao, đột nhiên từ bốn phía xuất hiện vài người không khác lắm với người vừa nãy, trông không giống nhau, nhưng nhãn thần cũng trống rỗng, khuôn mặt tái nhợt, y phục trắng thuần.

“Các người muốn làm cái gì?!” Tại Trung bây giờ rất sợ hãi, những người này không nói một câu nào liền bắt đầu cời y phục của y ra.

“Không muốn, bỏ ra!” Vô dụng mà vung tay, tiếc rằng bản thân đã gầy yếu, hơn nữa còn vừa bị trọng thương, thân thể hiện tại là cực kỳ suy nhược.

Chỉ với vài đôi tay, vài cơ hội liền cởi sạch hết y phục của Tại Trung. Tuy rằng là nam nhân, nhưng lần đầu khỏa thân trước mặt người ngoài, Tại Trung vẫn cảm thấy hơi mất tự nhiên. Tại Trung trong lòng còn đang tràn đầy khó xử nên không phát hiện ra người trước mặt đã tiến thêm một bước. Bọn họ đồng thời bước đến, đẩy Tại Trung về phía sau.

“Ừm!” Ô~~ Ô~ Làn nước băng lãnh đến thấu xương chui vào trong lồng ngực, thật khó chịu. Giữa lúc y cảm giác bản thân sắp chết đuối thì có một vài cổ ngoại lực bỗng dưng lôi y ra khỏi làn nước.

“Ha~~ Ha~~” Từng ngụm từng ngụm mà thở dốc, để giảm bớt cảm giác đau đớn khi hít thở không thông.

“A!” Không đợi Tại Trung điều chỉnh khí tức cho thật tốt, một trận đau nhức đột nhiên tập kích trên người. Người vừa nãy dùng chiếc khăn bằng vải bố đầy xù xì mà cố sức chà lên làn da nhẵn nhụi trắng nõn, sự lạnh lẽo và đau đớn đan xen vào nhau, Tại Trung đau đến mức toàn thân đều trở nên vô lực.

Mê man bị nâng ra khỏi làn nước lạnh, thân thể ướt đẫm lại trải qua một lần đả ngộ giống như vừa nãy. Một lát sau, những người đó dường như đã đi xa.

“Ân ——” Hỏa quang đột nhiên xuất hiện, kích thích hai mắt sinh đau. Vẫn là những người ban nãy, nhưng bất đồng chính là lần này bên người bọn họ còn có thêm một chậu than, ngọn lửa tím xanh tùy tiện dập chôn giữa hỏa khí hắc ngọc.

Một người trong số bọn họ dùng một thứ dạng thủy tinh lật qua lật lại trong lửa, sau đó bước tới chỗ Tại Trung đang nửa nằm trên mặt đất. Đây lại muốn làm cái gì? Nhưng việc kế tiếp khiến Tại Trung hoàn toàn thanh tỉnh. Dấu ấn nóng hổi thiêu cháy làn da mềm mại, thanh âm da thịt bị hòa tan vang lên rõ ràng ở bên tai.

“A ——” Vài lần thương tổn, khiến Tại Trung rơi vào trong bóng tối vô tận.

Lần thứ hai tỉnh dậy, dường như đã trôi qua hơn phân nửa thế kỷ, thân thể này cũng cảm thấy không phải là của mình nữa.

Bức tường hoàng sắc, chiếc giường cùng cửa sổ hoàng sắc, đây là nơi tới vừa nãy.

“Về rồi sao?” Tại Trung cưỡng ép bản thân nâng thân thể đau đớn dậy, ơ? Tại sao lại cảm thấy như không mặc y vật. Cúi đầu kiểm tra thân thể một chút, “A!” Tại Trung quả thực không thể tin vào mắt mình, đây là y phục gì vậy, đây...

Vị trí gian phòng vẫn giống như hiện tại, y phục đang mặc trên người, vẫn là cái loại hoàng sắc thấp kém đồng dạng, hơn nữa còn trong suốt đến mức dường như không tồn tại, toàn bộ kiện y phục chỉ có sợi dây thắt chặt trước ngực, chỉ cần nhẹ nhàng rút ra là toàn bộ kiện y phục đều sẽ trượt xuống. Tại sao ta lại mặc thành cái dạng này, lỗ mãng như vậy, phóng dăng... như thế...

Nơi này? Đột nhiên phát hiện trên làn da nơi xương quai xanh vốn trắng nõn có một ấn ký màu đỏ sậm, ấn ký này rất yêu nhiều vũ mị⁴, hình dạng giống như một đóa hoa, là thứ mà Tại Trung trước đây chưa từng nhìn thấy. Cầm lấy áo choàng nơi mép giường, tận lực che đậy làn da lộ ra ngoài, chắc hẳn y phục vốn đã sớm mất rồi.

“Thỉnh vào dùng cơm.” Lại là người như vậy, đã có kinh nghiệm từng trải ban nãy, Tại Trung đa phần là sợ hãi cùng đề phòng.

“Đây là mệnh lệnh của điện hạ.”

“Điện hạ... là Duẫn sao?” Vẫn không có hồi đáp, thế nhưng Tại Trung kiên định đi theo.

Rất nhiều người, đi qua đi lại, đột nhiên phát hiện, có rất nhiều người mặc y phục giống y đều bước đến một nơi. Thế nhưng y phục trên thân những người đó cũng không giống với bản thân, còn có lam sắc, hồng sắc, lục sắc vân vân, đồng thời còn phân chia đậm nhạt. Thế nhưng không có người nào mặc hoàng sắc giống như y, càng đừng nói là cái loại vàng nhạt.

Không biết là ảo giác hay là gì mà luôn cảm thấy bên tai truyền đến tiếng nhục mạ đầy khinh thường.

“Nhìn kia, là hoàng sắc!”

“Ân, màu sắc hèn mọn nhất đấy!”

“Ta còn tưởng rằng sẽ không có người nhận được loại cấp bậc này chứ, không nghĩ rằng thực sự có kẻ hèn mọn như vậy.”

Ngôn ngữ đầy giễu cợt, ánh mắt đầy khinh thường, bọn họ đang nói ta sao, vì sao, vì sao phải nói lời như vậy, vì sao phải dùng những từ dơ bẩn như vậy.

Liều mạng muốn trốn tránh sự quá quắt ngay trước mắt, Tại Trung không khỏi gia tăng cước bộ.

“Đứng lại.” Phía trước có một nữ phó cầm roi răn dạy Tại Trung đang bước nhanh về phía trước, đoạn cuối của chiếc roi xẹt qua cổ tay vừa mới thụ thương, đau đớn gấp bội khiến Tại Trung thụt lùi, hít một hơi thật sâu.

“Sốt ruột như vậy thì có ích lợi gì, cũng không nhìn rõ thân phận của bản thân!” Một nam tử mặc xiêm y xanh sẫm thanh thoi bước đến từ đằng sau, ngạo mạn nói. Hắn thấy Tại Trung không lên tiếng, không khỏi càng thêm nóng giận, “Cái gì a! Người hắn là vừa mới tới đúng không, cư nhiên không đem ta để vào mắt, người ——!” Lời còn lại bị một nam tử thân đại hồng sắc y phục ngăn cản, hắn đi tới trước mặt Tại Trung, dùng khoe mắt liếc Tại Trung vài lần, khoe miệng câu ra một nụ cười đầy khinh miệt, không nói một lời mà bước qua.

“Hừ!” Nam tử mặc lục5 y phục theo sau cước bộ của hồng y nam tử, đi thật xa.

“Đuổi theo mau!” Roi da lại đánh một phát lên cánh tay của Tại Trung, “A!” Tại Trung phục hồi tinh thần. Phát hiện bản thân đã ở tít đằng sau. Bước nhanh đuổi theo, nhưng đi chưa được mấy bước, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ.

Trước mặt có vài Ma tộc đang đứng trên đại điện, mà người vừa mới đi cùng mình bị Ma tộc khác kêu tới. Có kẻ dựa sát vào lồng ngực của Ma tộc mà cười duyên, có kẻ vội vàng thêm rượu gấp món, còn có vài Ma tộc đang giữa lúc lưu luyến. Tại Trung bối rối tiến về phía trước, nhưng khắp nơi đây đều là cảnh tượng như vậy.

“A~~ Um~~” Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng thở dốc đầy kìm nén, Tại Trung theo tiếng mà nhìn theo, “A!” Cảnh tượng trước mắt khiến Tại Trung hoàn toàn ngây người. Vài Ma tộc cách đó không xa đang cùng nhau vây bắt một nam tử mặc lam sắc y sam, y phục của nam tử đã bị cởi ra hơn phân nửa, tóc dài vốn được buộc lên bây giờ đã lộn xộn dán lên phần cổ, mồ hôi thấm ướt sợi tóc cùng y sam khinh bạc6.

Hắn nằm sấp giữa hai chân của một Ma tộc, mút hút nuốt nhả, nước bọt cùng tinh dịch không kịp nuốt theo khoe miệng mà chảy xuống mặt đất. Khổ tử của hắn bị xé bỏ ở một bên, hai chân thon dài bị một đôi tay thô ráp dùng sức mà vuốt ve, dương khí của Ma tộc phía sau hắn gắng sức mà va chạm, tinh dịch cùng tơ máu đục ngầu theo bắp đùi mà chảy xuống mặt đất.

“Nhanh lên một chút~~ A! A!” Tiếng thở gấp đầy yêu kiều không ngừng đập vào màng tai của Tại Trung, “Đây, đây...” Tại Trung sợ đến quay người lại, nhưng phát hiện xung quanh đã hoàn toàn trở thành cảnh tượng ban nãy, ánh đèn vốn màu vàng đã chuyển thành màu cam đầy ái muội, khắp nơi đều là Ma tộc đang hoan ái.

Tại Trung không có phương hướng mà chạy về phía trước, thanh âm ầm ỉ dần dần trở nên nhỏ đi một chút.

“Đây là nơi nào?” Ngoại trừ hương đi vừa tới, trước mắt chỉ còn lại đại môn ám hắc trước mặt. Hơi đẩy ra cánh cửa khép hờ, lại nghe thấy thanh âm của trái tim đang rỉ máu.

Bên trong là một chiếc giường tinh xảo rộng lớn, mạn sa màu đen phối hợp với tơ lụa đỏ sẫm, hai thứ đan xen vào nhau, yêu diễm không nói nên lời. Trên giường có hai người đang quấn quít kết hợp, một người toàn thân đều xích lửa, nhìn hồng y sam nát vụn trên mặt đất, có thể hiểu được rằng đó là hồng y nam tử vừa mới gặp qua, bởi vì luận về y phục vàng nhạt của mình, thì hồng sắc của hắn cũng là duy nhất. Mà nam tử mặc y bào chất liệu tơ tằm hắc sắc chỉ lộ ra đôi chân mạnh mẽ kia, chính là Ma hoàng Trịnh Duẩn Hạo đây lãnh khốc, cũng chính là Duẩn mà Tại Trung kỳ vọng có thể gặp được nhất.

Giữa gian phòng đầy yên tĩnh, chỉ có tiếng gầm nhẹ đục ngầu cùng thở gấp liên tục, thanh âm uể oải của tính khí giao hợp rõ ràng truyền vào trong tai Tại Trung. Dùng ngón tay gắt gao che miệng lại, đề phòng bản thân sẽ phát ra tiếng. Tinh thần bị trùng kích trong thoáng chốc đã rút sạch khí lực toàn thân của Tại Trung, không, không, Duẫn... Nước mắt không ngừng được mà mặc ý tràn ra khỏi khóe mắt, lý trí nói bản thân bây giờ nhất định phải ly khai. Tại Trung vừa mới chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên bị một cổ sức mạnh kiên cường kéo về phía trước, “A!” Đột nhiên ngã xuống mặt đất khiến Tại Trung nhận không được mà kinh hô.

“Hừ! Nhìn lâu như vậy, tưởng rằng sẽ chẳng có việc gì mà ly khai sao?” Người dây dưa trên giường đã đình chỉ động tác, một người giạt mình kìm nén dục vọng, người kia thì từ trên cao mà nhìn xuống Tại Trung đang nằm dưới mặt đất, khuôn mặt tràn ngập lệ ngân.

“Ta... Ta không...”

“Lại là không biết nữa sao?” Trong lời nói băng lãnh mang theo vài phần giễu cợt. Tại Trung cắn đôi môi đỏ mọng, cúi đầu không nói. Nhìn bộ dạng diễm đạm đáng yêu của người trên mặt đất, Trịnh Duẫn Hạo cảm thấy sự hỗn loạn nơi khí tức của bản thân. Mà nam tử vốn được lâm hạnh ở bên cạnh, bất mãn vì sự chú ý của điện hạ đã bị một hoàng y nam nô thấp hèn thu hút, chậm rãi áp sát vào. Hắn nâng ngón tay mềm mại không xương của mình lên, nhẹ vuốt lồng ngực cường tráng trước mặt, một đôi mị nhãn tràn đầy nhu tình, hai chân trắng nõn trơn trượt càng mở rộng hơn, phát ra tiếng rên rỉ đầy phiến tình, “Điện hạ~~ Đừng ngừng, đừng ngừng mà! Hồng Lánh còn muốn nữa~” Nâng đầu gối cổ ý vô tình mà ma sát phân thân của đối phương, hai cánh môi đỏ mọng chậm rãi ghé sát vào lỗ tai hắn, “Ta còn đói, ngài ư no ta a~~” Hình ảnh phiến tình như vậy, nếu như đổi thành Ma tộc khác chắc chắn đã sớm mất kiểm chế mà đắm chìm vào rồi, thế nhưng đối với Ma hoàng Trịnh Duẫn Hạo mà nói, thứ trước mắt thú vị hơn rất nhiều.

“Ra ngoài!” Mệnh lệnh ngắn gọn, thoáng chốc liền dập tắt dục hỏa của Hồng Lánh, không cam lòng mà thu hai chân lại, nhậy y phục nát vụn trên mặt đất lên, trừng mắt với Tại Trung khó coi nằm trên mặt đất, phần hận mà đi ra ngoài.

Tuy rằng tâm có không cam lòng, nhưng Hồng Lánh minh bạch, nếu như tiếp tục đòi sủng, e rằng bản thân sẽ gặp rủi ro.

(1) Hoàng sắc: Màu vàng.

(2) Xít: Cái từ này nè, giống như lúc chúng ta đau quá xong rồi nghiêng rằng, hít hơi vào ấy. Mọi người biết không? Giống như cái từ “xuýt xoa” ấy, mà tại cái từ dạng vậy ta chưa tìm ra được từ nào dễ nghe hơn nên tạm thời ngồi tự xuýt xoa (giả) tự nghĩ =]] Nghĩ mãi mới ra từ “xít”, mặc dù nghe không hay cho lắm (___!) Ai có từ nào hay hơn thì nói cho ta biết nga.”³

(3) Nhất thành bất biến: Đã hình thành thì không thay đổi.

(4) Yêu nhiều vũ mị: Nôm na là xinh đẹp quyến rũ.

(5) Mặc lục: Xanh sẫm

(6) Khinh bạc: Mỏng nhẹ.

4. Chương 2-2

“Người đã quấy rầy ta rồi đấy, chờ không nổi nữa sao?” Không rõ ý tứ trong lời nói của Trịnh Duẫn Hạo, Tại Trung vô tội ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trịnh Duẫn Hạo.

Vừa nãy đã phát hiện có người đến gần, nhưng không nghĩ rằng kẻ đó lại không ly khai, còn hoàn toàn chinh chinh mà xem hết toàn bộ quá trình, thật là có đủ lòng dũng cảm. Sau đó lại suy nghĩ, toàn bộ ma quỷ ở giới này có người nào không muốn sống như thế, bây giờ nghĩ đến cũng chỉ có vật nhỏ này mà thôi.

“Đang sợ sao?” Trịnh Duẩn Hạo trêu tức hỏi. Tại Trung không rõ vì sao hắn lại hỏi như vậy, đành phải tiếp tục trầm mặc.

“Không phải sao? Vậy là cái gì?” Nhìn vẻ mặt thanh lệ đầy chua xót đau khổ kia, không phải sợ hãi, chẳng lẽ...

“Sao? Là thương tâm?” Giống như đã bị đoán trúng, Tại Trung không nhận được mà phát run. Tựa như đã phát hiện ra chuyện mới lạ nào đó, Trịnh Duẩn Hạo đột nhiên trở nên hăng hái.

“Bất mãn khi thấy ta cùng kẻ khác hoan ái sao? Đau lòng?” Người trên mặt đất vẫn như trước không nói gì, nhưng bàn tay run rẩy đã để lộ tâm tình của y.

“A~” Cảm giác được có người bước về phía mình, Tại Trung hơi ngẩng đầu, đột nhiên có một bàn tay mềm mại nâng cằm y lên, “Mục đích của ngươi rốt cuộc là gì?” Tại Trung đóng mở cái miệng nhỏ nhắn, lại không biết nên nói điều gì. Trịnh Duẩn Hạo dùng ngón tay khẽ ma sát đôi môi đỏ thắm trong tay, rất mềm mại.

“Nếu đã như vậy, phải xem ngươi có thể thỏa mãn ta hay không chứ nhỉ?” Ánh mắt thâm trầm dường như có thể xuyên qua mái tóc trước trán của người phía trước, nhìn thấu tất cả.

Phát hiện sự im lặng của Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo nghi hoặc mà thiêu mi, “Không hiểu sao?” Kéo lấy hai tay Tại Trung chạm vào phân thân của bản thân, bàn tay tinh xảo đụng vào khối hạ cự đại của Trịnh Duẩn Hạo liền kịch liệt run rẩy, “Vẫn còn là xử nam thuần khiết sao?” Ác liệt gia tăng lực đạo trên tay, khiến tay của Tại Trung cùng phân thân càng thêm dán sát.

“Ô... Duẩn...” Kim sắc nhãn mâu đột nhiên tối đi vài phần, “Duẩn? Ai cho phép ngươi xưng hô như vậy!” Giống như nghiêm phạt mà cắn lấy vành tai Tại Trung, “Ồ~”

“Nhận thức rõ thân phận của chính mình đi, ta công nhận rằng tiết mục vừa này của ngươi đã thực sự hấp dẫn ta, nhưng bây giờ dừng lại chỉ có thể khiến ta cảm thấy chán ghét mà vứt bỏ thôi.” Chán... Chán ghét mà vứt bỏ, không, ta không muốn bị Duẩn chán ghét a!

“Ta, ta...” Tại Trung vội vàng lắc đầu, Trịnh Duẩn Hạo rất hài lòng với phản ứng của y, đem cắn xé đổi thành khẽ liếm.

“Gọi ta điện hạ, hiểu chưa?”

“Ân.” Hơi gật gật đầu, có phải như thế sẽ không khiến Duẩn chán ghét không?

“Ta cũng không cần một con cừu non ngoan ngoãn, con rối ở đây đã quá nhiều rồi.”

“Con rối?”

“Ngươi hẳn là đã gặp qua không ít, bọn họ là con rối bị mất đi linh hồn, là thứ mặc cho người sai khiến ở đây, một con rối không có bản ngã.” Là những người đó sao? Trống rỗng vô thần, không có linh hồn... Tại Trung khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, lắc lắc đầu.

“Không nghĩ cách để mê hoặc ta sao?” Trịnh Duẩn Hạo lùi về mép giường, giống như sắp được xem kịch vui mà nhìn Tại Trung.

“Ân?”

“Hừ~ Không biết phải làm như thế nào sao?” Nhìn thấy Tại Trung chần chừ mà gật đầu, hắn hiềm có giảng đạo: “Trên đường tìm được đến đây vừa này, hẳn là đã nhìn thấy không ít rồi đúng không? Ở đây cũng đã nhìn thêm một lần nữa rồi đúng không?” Đột nhiên ngẩng đầu, vừa này... Nhớ tới hình ảnh hoang dã trên đường cùng màn hoan ái giữa Duẩn Hạo và Hồng Lánh ban này, Tại Trung thoáng chốc đỏ mặt, làn da tuyết trắng bây giờ đã thêm một mặt ửng đỏ, càng gia tăng tú sắc khả xan1.

“Ta cũng không cần phế vật! Còn cần ta chờ sao?” Lời nói cao ngạo đầy khinh thường hạ thông điệp cuối cùng, Tại Trung biết nếu không làm cái gì đó, e rằng chỉ có thể khiến Duẩn chán ghét.

“Điện hạ...” Thanh âm run rẩy lộ ra vẻ sợ hãi, Tại Trung chậm rãi đứng dậy, nghĩ đến từng động tác nhỏ của Hồng Lánh ban này, run rẩy đem bàn tay hướng về phía sợi dây mảnh nhỏ nơi áo choàng, cởi ra, rơi xuống. Bây giờ, toàn thân Tại Trung chỉ còn lại sa y2 vàng nhạt trong suốt, thân thể mỹ lệ khiến người khác lập

tức dấy lên dự vọng. Trịnh Duẩn Hạo chưa phát giác ra rằng bản thân đã miệng khô lưỡi khát, thực sự là một yêu tinh khuấy động dự hỏa!

“Chỉ có như vậy?” Thấy Tại Trung không có bước tiếp theo, vừa khó hiểu vừa càng thêm bất mãn, thực sự không biết phải làm thế nào sao?

“Tôi đây!” Giọng nói không cho phép cự tuyệt, Tại Trung nghe lời tiến về phía trước.

“A!” Trịnh Duẩn Hạo rất nhanh mà xé nát y sam không có tác dụng thực sự, cảm giác lạnh lẽo đột nhiên ủa tới khiến Tại Trung rùng mình một cái.

Tại Trung toàn thân xích lửa bối rối tiếp nhận ánh mắt nóng rực của người trước mặt, “Điện... Điện hạ.”

“Dùng miệng người hầu hạ ta.”

“Àn?”

“Phía trên hoặc phía dưới, người có thể chọn một cái trước tiên.” Tại Trung đỏ mặt không dám nhìn Trịnh Duẩn Hạo, “Nếu như vậy thì phía trên trước đi.”

“Hả?” Không đợi Tại Trung phản ứng trở lại, liền bị cưỡng ép quỳ xuống mặt đất, “Ồ~~” Tính khí cự đại bức hiếp nhét vào trong miệng, mùi vị nam tính ngay trước mắt thoáng chốc tràn ngập nơi mũi cùng miệng.

“Ừm~~” Vô lực mà lắc đầu muốn ly khai, thế nhưng đầu bị một bàn tay mạnh mẽ đè lên, đành phải ngheh hợp.

“Không nguyện ý sao, ta có thể tìm người nguyện ý đến.”

“Ừm~~” Thứ cự đại khó có thể dung nạp đâm vào yết hầu sinh đau.

“Không muốn ly khai thì phải hảo hảo hầu hạ, liếm lộng nó.” Tâm tình không muốn ly khai khiến Tại Trung hạ quyết tâm, y chậm rãi vươn cái lưỡi dụ nhân ra, khẽ liếm nếp nhăn trên phân thân, cảm nhận được phía trên khẽ nảy lên một cái. Đầu lưỡi đảo quanh linh khẩu, tăng tốc độ trườn sát. Bàn tay nhỏ bé đầy non mềm nâng lên khẽ vuốt ve tiểu cầu hai bên, khi nặng khi nhẹ, ẩn đề khẽ hôn, ra sức mà lấy lòng.

“Ừm~~” Kim mâu của Trịnh Duẩn Hạo dần dần nhuộm màu máu đỏ của tình dục, phát ra tiếng gầm nhẹ khàn khàn. Bạch dịch đục ngầu theo khoe miệng của Tại Trung mà chảy về nơi cổ, lồng ngực, bụng dưới.

“Ồ~~” Tốc độ đột nhiên tăng nhanh, phân thân trong miệng bỗng biến to, khiến cho hô hấp Tại Trung trở nên gấp rút.

“Ừm ——” Thoải mái gầm nhẹ, đạt đến cao trào mà phóng thích. Tại Trung nuốt một phần tinh dịch vào, từng ngụm từng ngụm mà hít thở không khí trong lành, khoe miệng dính chất lỏng chưa kịp lau đi khiến cho hình ảnh càng thêm uể oải.

Ngón tay bỗng nhiên thăm dò tiểu huyết phía sau Tại Trung, “A!” Dị vật xông vào khiến cho toàn thân khó chịu.

“Điện hạ... Điện hạ...” Tay không tự giác mà nắm chặt lấy vạt áo của Trịnh Duẩn Hạo, “Ừm~~” Ngón tay đè ấn nơi hậu đình khiến cả người Tại Trung không ngừng run rẩy, lồng ngực tuyết trắng nhấp nhô, hồng anh vừa mới dính ướt tinh dịch lộ ra vẻ hồng sắc đầy yêu diễm. Nhẹ nhàng cắn quả anh đào khiến người thêm nhỏ dãi nơi lồng ngực Tại Trung, tay kia cũng không bỏ qua quả bên cạnh.

“A!Ồ~~ Điện... Ừm~~”

“Thoải mái không?” Đầu lưỡi liếm lên cái cổ non mịn của Tại Trung, không có báo trước mà lại luồn hai ngón tay vào trong hậu huyết, “Đau... Đau quá...” Cảm thấy bên dưới như thiêu như đốt, “Người hút ta thật chặt a, thực sự là lần đầu tiên sao?” Cái gì, ý của Duẩn là... Cảm thấy thân thể trong lòng đột nhiên cứng ngắc, không khỏi nhũn chặt lông mày, mặc dù nhìn phản ứng của thân thể này liền biết rằng đây tuyệt đối là lần đầu tiên, không sai.

“Sướng rồi sao!” Ba ngón tay thoáng chốc đi vào toàn bộ, khai phá, quấy lộng không thương tiếc.

“Không, không phải...” Ngắt quãng mà hồi đáp, muốn chứng minh sự trong sạch của bản thân. Biết nhân nhi này đã hoàn toàn mơ hồ, liền thu hồi tâm trên chọc lại, “A, còn đau không?” Nghe thấy câu hỏi của Trịnh Duẩn Hạo, Tại Trung mới phát hiện đau đớn ban nãy đã dần dần biến mất, hiện tại toàn thân mang theo một loại cảm giác tê dại, hơn nữa thân nhiệt khắp người tăng cao rất nhanh.

“Ân~~ Không, không đau nữa rồi.” Nhìn đôi má dần dần nhuộm màu hoa hồng, cảm thấy mái tóc trước trán rất chuốt mắt.

“Thật không biết, đôi mắt đằng sau mái tóc này ý loạn tình mê như thế nào đây?”

“Ân?”

“Là ai thi hành kết giới, giải trừ nó!” Không muốn làm trái lời Duẩn, nhưng đây là kết giới Xương Mân thi hành a, bản thân làm sao có thể dễ dàng giải trừ được chứ?

“Không phải ta, là... là Xương Mân...”

“Xương Mân?” Cái tên này chưa nghe qua bao giờ, nếu như có ma lực cường đại như vậy, thì vì sao cái tên của nhân vật kia lại được ẩn dấu tốt như thế?

“Ân. Xương Mân nói, đến thời gian nhất sẽ tự nhiên... tự nhiên có thể giải trừ.” Đây là cảnh cáo sự nguy hại nếu cưỡng ép giải trừ sao?

Thuận theo câu hỏi của Trịnh Duẩn Hạo, động tác trong tay tự nhiên chậm lại, thế nhưng lại khiến Tại Trung vô cùng khó chịu. Bây giờ đau đớn đã hoàn toàn biến mất, còn lại chỉ là sự trống rỗng cùng khó nhin. Thực muốn... Thực muốn được thứ vừa lớn vừa nóng nào đó hung hăng xông vào tiểu huyết phía sau, bổ khuyết cái cảm giác trống rỗng đang giày vò bản thân ta này.

“Ân~~ A~” Phát hiện sự khô loạn của người trong lòng, đôi mắt kim sắc ánh thêm màu trên tức.

“Không chờ được nữa rồi sao, rất đói khát đúng không?” Cười tà vươn ngón tay, thay cho dương khí nóng hổi của bản thân.

“Muốn sao?” Khẽ phả hơi nóng ở bên tai, một chút rồi một chút mà mút lấy vành tai. Khẽ gặt đầu, khó nhin mà vận vẹo vòng eo.

“A!” Mạnh mẽ đẩy vào, giống như sắp muốn văng ra. Nhanh chóng trừu sáp, thanh âm va chạm vang vọng khắp gian phòng.

“Ân... A... Ân... Không... A...” Vừa mãnh liệt vừa khoái cảm khiến Tại Trung lần đầu tiên trải qua tình huống này chỉ có thể không ngừng thở gấp, thân nhiệt cao vút khiến toàn bộ ý thức đều trở nên hỗn loạn.

Hảo khát, hảo khát. Yết hầu khô rát tiếp tục được cam lộ3 làm dịu, dán sát vào thân thể cường tráng của đối phương, không có trình tự quy tắc mà khẽ cắn mút ở trên người. Trịnh Duẩn Hạo lần đầu tiên gặp được một bạn giường khiến bản thân khó mà đè nén sắc dục như vậy, nên không hề phát hiện động tác của người trên thân mình.

Thuận theo xương quai xanh mà khẽ liếm lên, dần dần hướng tới nơi huyết mạch của cổ. Ở đây, thơm quá, giống như rượu vậy...

Lộ ra cặp răng nanh dài nhọn, chậm rãi đâm vào phần cổ.

“Ân ——” Thân nhiệt nóng hổi bị sự băng lương kích thích, mới phát hiện người ở trên thân đang chuẩn bị uống máu mình.

“Hừ! Nguyên lai mục đích thực sự là điều này sao?” Thủy triều hồng sắc hoàn toàn rút ra khỏi đáy mắt, không hề lưu tình mà lui ra, vung tay lên, đem nhân nhi còn đang hoan ái ban nãy nặng nề mà đánh mạnh vào tường.

Toàn bộ những điều này xảy ra đột nhiên như vậy, Tại Trung càng căn bản không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- (1) Tú sắc khả xan: Sắc đẹp thay được cho cơm.
- (2) Sa y: Y phục làm bằng vải mỏng.
- (3) Cam lộ: Sương ngọt, nhưng trong hoàn cảnh đó thì cũng có nghĩa là... nước miếng >

5. Chương 2-3

“A... Điện hạ.”

“Thiên tân vạn khổ đến hoàn cảnh này, nguyên lai là vì điều đó sao?” Hàn khí tiếp cận, đây là một loại khí tức khiến con người thèm muốn.

“Mục đích... Mục đích gì?” Nỗi sợ hãi đầy to lớn tập kích vào trong tim, khiến Tại Trung không chú ý đến nỗi đau đốn bứt rứt toàn thân.

“Yếu đến mức không chịu nổi một kích nhỏ sao, quả thực a, máu của Ma hoàng sẽ là vật tinh luyện tốt nhất cho người.” Hung hăng nắm lấy tóc Tại Trung, không hàm chứa cảm tình mà nói.

“Máu?” Răng nanh nhỏ bé vẫn chưa hoàn toàn thu lại, tay kia của Trịnh Duẫn Hạo nặng nề bóp chặt lấy cằm Tại Trung, dùng ngón tay lướt qua cặp ranh năng lộ ra bên ngoài, “Quả thực không phải nhân loại nhỉ! Ấn dấu rất tốt.” A! Răng, lộ ra lúc nào vậy, không phải khi ăn uống mới có thể xuất hiện sao? Vừa nãy... A! Xương Mân từng nói rằng, Duẫn...

“Ấn ——” Lực đạo trên tay tăng thêm, con người đang trầm mặc trước mắt, trong mắt Trịnh Duẫn Hạo lại là một loại ngầm thừa nhận.

“Không, không phải.” Tại Trung vội vàng biện giải, “Xương Mân từng nói rằng, khi ta gặp được Tiểu... Không, khi gặp được điện hạ, sẽ có tình huống này.” Thấy Trịnh Duẫn Hạo không có phản ứng gì, Tại Trung cố lấy dũng khí mà tiếp tục nói, “Ta nhất định phải dựa vào máu của điện hạ thì mới có thể tiếp tục sinh tồn.”

Thu tay lại, Trịnh Duẫn Hạo đứng dậy, nhìn xuống Tại Trung, “Vậy sao ngươi lại sống sót đến tận bây giờ?” Duẫn y... tin rồi sao? Tại Trung cười nhạt tiếp tục nói, “Ồ ‘Mê Viên’, có một loại ‘Tân Linh hoa’ kim sắc, dùng nó sắc thành bột rồi phối với nước của ‘hồ Vong Xuyên’ thì có thể miễn cưỡng cầm cự sinh mệnh.”

“‘Mê Viên’ ‘Vong Xuyên’?”

“Ấn, đó là nơi ta sống được hai nghìn năm.”

“Hai nghìn năm? Xem ra ngươi đã tịch mịch rất lâu rồi nhỉ?” Duẫn thực sự tin, y thực sự...

“Không, có Xương Mân ——” Thanh âm vang lên rồi im bật, đôi môi khê mở không ngừng run rẩy. Một chân dùng sức giẫm lên thân thể yếu đuối của Tại Trung, vừa đè nghiêng vừa từ trong miệng mà phun ra những từ vô tình, “Một câu chuyện rất đẹp nhỉ, đau khổ chờ đợi bạn đời định mệnh sao?”

“Cái... gì...” Âm tiết vỡ vụn, thanh âm nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

“Nghe không hiểu sao? Ta đây nhất định phải khiến ngươi nhận thức rõ ràng mới được.” Hung hăng mà túm lấy mái tóc mượt mà, ghé sát vào lỗ tai xinh xắn mà phun ra những từ lạnh băng: “Bạn đời của ta? Người chẳng qua chỉ là một dục nô thấp hèn mà thôi.”

Giống như không nghe thấy lời vừa nãy, Tại Trung ngẩng đầu lẳng lặng nhìn Duẫn Hạo.

Không nhìn thấy đôi mắt của người phía trước, không nhận ra được y đang sợ hãi hay kinh ngạc, loại tư vị này khiến Trịnh Duẫn Hạo thân là Ma vương cảm thấy thập phần bất mãn, một phát kéo hoàng sam trong suốt xuống, móng tay sắc nhọn đâm vào làn da non mịn nơi xương quai xanh.

“Ồ...” Thân thể đã chịu quá nhiều đau đớn, đột nhiên tăng thêm vết thương mới cũng đã không còn có cảm giác nữa rồi.

“Không nhìn thấy sao?” Duẩn Hạo cúi người xuống, đầu lưỡi trên cánh hoa đỏ sẫm đang rỉ máu nhẹ nhàng liếm lộng, “Đây là ấn kí để đánh dấu thân phận của ngươi, rất đẹp, không phải sao?”

“Đây... Đây là... cái gì?” Suy yếu hỏi, Tại Trung dần dần cảm thấy ý thức của bản thân ngày càng không rõ ràng.

“A, cái này sao?” Không chút thương tiếc mà cắn lên phần thịt mềm mại xung quanh, “Đây là ‘Mị’, biểu thị...”

“Àn?”

“Ngươi chỉ là dục nô thấp hèn nhất, con búp bê mở hai chân để ta tiết dục!”

Trong não giống như bị nứt ra, nước mắt không khống chế được mà chảy xuống, tại sao... tại sao...

Nhìn thấy giọt lệ lóng lánh kia, Duẩn Hạo vừa định mở miệng nhục mạ thêm một bước nữa, trong lòng lại đột nhiên nhói đau, cảm giác này là gì? Tại sao từ trước đến nay chưa từng có cảm giác ấy?

Giống như muốn lau đi lệ châu trên khuôn mặt y, không muốn nhìn thấy y, nhìn thấy y rơi lệ.

Ngón tay vừa muốn chạm vào đôi má của Tại Trung, “Điện hạ ——” Đột nhiên có thông báo ở cửa, khiến Duẩn Hạo chợt thanh tỉnh, động tác chuẩn bị khẽ vượt nguyên bản cũng trở thành cái tát đầy tàn nhẫn.

Thân thể nửa chống đỡ của Tại Trung rốt cuộc cũng vô lực mà ngã xuống, hô hấp cũng dần dần trở nên yếu ớt.

Duẩn Hạo biết có lẽ tình hình phía giáo đình có biến động, hấn vung bàn tay đánh vệt máu, lúc đi qua bên người Tại Trung, lưu lại một câu nói cuối cùng trong ấn tượng mơ hồ của Tại Trung, “Ngươi chẳng qua chỉ là một kẻ thấp hèn nhất... Dục nô!”

Dục nô... Dục nô... thấp hèn... nhất sao? Giày vò lặp đi lặp lại vài lần, lưu cho Tại Trung hắc ám vô tận cùng nỗi đau xót vô hạn.

Kiều điện —— Nghị thánh¹

La mạn thâm lam sắc khê quán quanh, giữa thánh đường to lớn không có bất cứ bài trí gì, dịch thể hồng sắc thoát ẩn thoát hiện đầy quý dị, yêu nhiều như độc tửu.

Trong nháy mắt, bóng đen chợt hiện lên, nơi vừa mới còn là một khoảng không rộng lớn thoáng chốc đã có hơn ba tên tướng sĩ áo giáp đen sẫm, đứng nghiêm chờ lệnh.

Khí tức cường đại đập vào mặt, giống như có thể ngừng dòng máu đang chảy trong cơ thể lại.

Trung tâm thánh đường, Trịnh Duẩn Hạo nghiêng người dựa trên ghế ngồi, trong tay cầm chiếc ly bằng ngọc chứa nửa phần máu tươi, khẽ nhấp từng ngụm.

“Nói.”

“Tuân mệnh, điện hạ.” Trong đó có một tên tướng sĩ tiến lên một bước rồi nửa quỳ trên mặt đất, đầu vẫn cúi xuống, bẩm báo tình hình đúng sự thực.

“Giáo đình đã phái đi nhiều kỵ sĩ thánh điện, chuẩn bị tấn công lãnh thổ của đại gia tộc, hơn nữa nghe đồn đang âm mưu lập kế hoạch.”

“Âm mưu?”

“Vâng, nhưng cụ thể vẫn chưa điều tra rõ.”

Yên lặng như đã chết, tín hiệu nguy hiểm truyền vào vô hình.

“Hy vọng sẽ không buồn chán.” Khóe miệng câu lên một mặt cười, nụ cười ngập tràn hưng phấn khê nở, tỏa ra vẻ khát máu tột cùng.

Địa hạ đệ ngũ tầng —— Hoàng Chi Môn

Màn cửa hoàng sắc, bức tường hoàng sắc, a... Lại quay về rồi sao?

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, Tại Trung cật lực mở mắt ra, đập vào mắt lại là màu vàng đầy ngứa mắt kia.

Đầu đau đến mức muốn nứt ra, trên người không có một chỗ vết thương nào không nhắc nhở sự mệt mỏi của bản thân.

Khó khăn đứng dậy, vô cùng khó chịu, Tại Trung cúi đầu nhìn nhìn thân thể của chính mình, trọc dịch bạch sắc từng đợt từng đợt mà chảy xuống, bên trong bắp đùi đầy vết tích trắng đỏ hỗn loạn giao nhau đã khô từ lâu, nổi đau đớn như bị xé rách ở phía sau cẳng khiến người khác khó mà mở miệng.

“Trên người... Không muốn... Không...” Tại Trung thì thào tự nói, nâng tay cố sức muốn lau sạch thứ trên người đi, thế nhưng tất cả chỉ là phí công vô ích.

Run rẩy bước đến tủ quần áo cạnh giường, mở ra muốn cầm lấy một kiện y sam mới, bởi vì kiện trên người này đã sớm trở nên cực kỳ tàn tạ rồi.

“A, sao...” Đầu ngón tay chạm đến y phục nhất thời ngừng lại, Tại Trung cười khổ lấy ra một kiện giống hệt như y phục vừa này, “Đều là kiểu như vậy sao?”

Nhẹ nhàng cầm lên, đầu ngón tay ma sát vải vóc, “Duẩn, Duẩn Hạo...” Nhỏ giọng đọc, Tại Trung chậm rãi di chuyển bước chân đi đến cánh cửa khép hờ.

“Coong coong!” Tiếng va chạm thanh thúy, Tại Trung nghi hoặc ngừng cước bộ, nhìn xuống mặt đất, “Đây là...” Vài chiếc bình lớn nhỏ được đặt ở cửa, Tại Trung muốn khom lưng nhặt lên, nhưng vừa mới khom xuống một chút, sự đau mỗi nơi phần eo liền ngăn động tác của y lại.

“Quên đi, tắm rửa sạch sẽ trước đã!” Vịn lấy bức tường, Tại Trung gian nan dựa vào ký ức mà từng bước một đi về hướng dự trù ngay trước mặt.

Tựa hồ đã qua hơn một thế kỷ, Tại Trung rốt cuộc cũng tới trước cửa dự trù.

“Ân, có tiếng nước, hẳn là ở đây rồi.” Sau khi thở dốc được một hồi lâu, thân thể cuối cùng cũng khôi phục được chút khí lực.

Cố sức đẩy cửa ra, chân trần thẫm vào trong làn nước băng lương, chậm rãi truyền lên khắp toàn thân.

“Hảo lãnh...” Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng trì thủy băng lãnh này vẫn khiến Tại Trung khó mà chịu được.

Tại trung cong lưng bặm môi, muốn ngừng sự run rẩy của thân thể lại.

Từng chút từng chút mà dùng nước tẩy trừ thân thể của chính mình, dự trù rộng lớn trống không, không có ánh sáng, khí tức lạnh lẽo khiến Tại Trung cảm thấy vô cùng áp bách.

“Ở đây bình thường không có người tới sao?” Tại Trung yên lặng nghĩ. Nơi này, thật quạnh quẽ, chỉ có... chỉ có một mình mình... Thực cô đơn. Nghĩ đến đó, Tại Trung gục đầu xuống, dùng cánh tay gắt gao ôm lấy chính mình.

(1) Nghị thánh: Phòng thảo luận.

6. Chương 3

“Xương Mân! Xương Mân!” Tại Trung vội vội vàng vàng đuổi theo, “Chờ một chút!” Ma thú ở phía trước ngừng bước, nhìn nhân nhi hồng học chạy ở trước mặt, khuôn mặt đỏ bừng, cũng không muốn làm khó y.

“Sao vậy?” Tại Trung lấy lại sức, bĩu môi, một phát tóm lấy bộ lông băng lam sắc của Xương Mân, “A!” Tiểu nhân nhi bị sao vậy, tự dừng khi không lại phát cái, Xương Mân trách cứ trừng Tại Trung một cái.

Cảm thấy Xương Mân giống như đã sinh khí, Tại Trung lập tức buông tay, dùng tay vịn vàng xoa xoa nơi vừa tóm lấy ban nãy, “Xin lỗi nha, Tại nhi không phải cố ý đâu.”

Bất đắc dĩ nhìn Tại Trung một cái, Xương Mân lại muốn xoay đầu bước đi, Tại Trung lập tức vịn vàng gọi lại, “Chờ một chút!” Dang hai tay che chắn trước mặt Xương Mân.

Xương Mân không nói lời nào, cứ như vậy mà nhìn Tại Trung, Tại Trung bị nhìn chăm chăm liền có chút xấu hổ, “Sao người lại đi, muốn bỏ Tại nhi lại một mình sao?”

Cái gì? Xương Mân ngẩn người vì câu nói của Tại Trung.

Thấy Xương Mân không nói lời nào, Tại Trung cho rằng nó đã ngầm thừa nhận. Gấp đến mức bắt đầu nức nở.

“Nha! Làm... Làm sao vậy?” Xương Mân cũng không chuẩn bị tâm lý, sao nó nói khóc liền khóc a!

Một con ma thú băng lam đi vòng quanh nhân nhi không ngừng khóc, sau khi xoay được hơn mười vòng, cuối cùng cũng không thể nào nhịn nổi.

“Tại Trung, rốt cuộc người khóc vì cái gì a?”

“Ô~~ Xương Mân... Mân... không phải... không phải không muốn Tại Trung sao?”

Ấn?? Này cũng quá oan ức rồi...

“Ta nói lúc nào?!” Xương Mân nhấn mạnh hỏi.

“Kia, vừa nãy...” Tại Trung cương quyết chỉ ra xác nhận, bộ dạng chứng cứ vô cùng xác thực.

Vừa nãy... Thoáng hồi tưởng lại một chút, Xương Mân mới bừng tỉnh hiểu ra.

Ai, thật là... “Không có, ta chỉ đi giúp người hái ‘Tần Linh hoa’ mà thôi.”

“Ấn?”

“Trước đây đều là nhân lúc sau khi người ngủ mà đi, thế nhưng hôm nay người không biết sao lại tỉnh dậy đặc biệt sớm.”

“Thật sao?!” Tại Trung bước lên phía trước, lại nắm lấy bộ lông băng lam nhu thuận.

“Là thật!” Bất đắc dĩ mà thở dài, nhìn bộ lông của bản thân, khóc không ra nước mắt a.

“Ta sẽ không ly khai người, hơn nữa, người có bạn đời định mệnh của người a, không phải sao?”

Tại Trung ngẩn người một cái, rồi lập tức nở nụ cười, “Đúng vậy, có Duẫn, Duẫn cũng sẽ bồi ta, bồi Tại nhi...”

Khi đó, khi đó, dương quang ôn nhu vẩy trên khuôn mặt Tại Trung, chiếu lên nụ cười vô cùng xán lạn kia.

... ..

“Người bắt quá chỉ là kẻ thấp hèn nhất... Dục nô!”

Câu nói tàn nhẫn vẫn vang vọng bên tai, tại sao, tại sao... Tại Trung không muốn tin, dục nô... Không, không phải a... Tại nhi không phải là bạn đời của Duẫn sao? Thế nhưng, thế nhưng... Duẫn của y khi đó, Duẫn của y chính miệng đối y nói a!

“Duẫn Hạo, Duẫn a...” Nhỏ giọng nức nở, lệ im lặng chảy xuống, mặt nước yên ả lay động tầng tầng sóng gợn đầy bi thương.

7. Chương 4

“Xương Mân! Xương Mân!” Tại Trung vội vội vàng vàng đuổi theo, “Chờ một chút!” Ma thú ở phía trước ngừng bước, nhìn nhân nhi hồng hộc chạy ở trước mặt, khuôn mặt đỏ bừng, cũng không muốn làm khó y.

“Sao vậy?” Tại Trung lấy lại sức, bĩu môi, một phát tóm lấy bộ lông băng lam sắc của Xương Mân, “A!” Tiểu nhân nhi bị sao vậy, tự dừng khi không lại phát cáu, Xương Mân trách cứ trừng Tại Trung một cái.

Cảm thấy Xương Mân giống như đã sinh khí, Tại Trung lập tức buông tay, dùng tay vội vàng xoa xoa nơi vừa tóm lấy ban nãy, “Xin lỗi nha, Tại nhi không phải cố ý đâu.”

Bất đắc dĩ nhìn Tại Trung một cái, Xương Mân lại muốn xoay đầu bước đi, Tại Trung lập tức vội vàng gọi lại, “Chờ một chút!” Dang hai tay che chắn trước mặt Xương Mân.

Xương Mân không nói lời nào, cứ như vậy mà nhìn Tại Trung, Tại Trung bị nhìn chăm chăm liền có chút xấu hổ, “Sao người lại đi, muốn bỏ Tại nhi lại một mình sao?”

Cái gì? Xương Mân ngẩn người vì câu nói của Tại Trung.

Thấy Xương Mân không nói lời nào, Tại Trung cho rằng nó đã ngầm thừa nhận. Gấp đến mức bắt đầu nức nở.

“Nha! Làm... Làm sao vậy?” Xương Mân cũng không chuẩn bị tâm lý, sao nó nói khóc liền khóc a!

Một con ma thú băng lam đi vòng quanh nhân nhi không ngừng khóc, sau khi xoay được hơn mười vòng, cuối cùng cũng không thể nào nhịn nổi.

“Tại Trung, rốt cuộc người khóc vì cái gì a?”

“Ồ~~ Xương Mân... Mân... không phải... không phải không muốn Tại Trung sao?”

Ân?? Đây cũng quá oan ức rồi...

“Ta nói lúc nào?!” Xương Mân nhấn mạnh hỏi.

“Kia, vừa nãy...” Tại Trung cương quyết chỉ ra xác nhận, bộ dạng chứng cứ vô cùng xác thực.

Vừa nãy... Thoáng hồi tưởng lại một chút, Xương Mân mới bừng tỉnh hiểu ra.

Ai, thật là... “Không có, ta chỉ đi giúp người hái ‘Tần Linh hoa’ mà thôi.”

“Ân?”

“Trước đây đều là nhân lúc sau khi người ngủ mà đi, thế nhưng hôm nay người không biết sao lại tỉnh dậy đặc biệt sớm.”

“Thật sao?!” Tại Trung bước lên phía trước, lại nắm lấy bộ lông băng lam nhu thuận.

“Là thật!” Bất đắc dĩ mà thở dài, nhìn bộ lông của bản thân, khóc không ra nước mắt a.

“Ta sẽ không ly khai người, hơn nữa, người có bạn đời định mệnh của người a, không phải sao?”

Tại Trung ngẩn người một cái, rồi lập tức nở nụ cười, “Đúng vậy, có Duẫn, Duẫn cũng sẽ bồi ta, bồi Tại nhi...”

Khi đó, khi đó, dương quang ôn nhu vẩy trên khuôn mặt Tại Trung, chiếu lên nụ cười vô cùng xán lạn kia.

... ..

“Người bắt quá chỉ là kẻ thấp hèn nhất... Dục nô!”

Câu nói tàn nhẫn vẫn vang vọng bên tai, tại sao, tại sao... Tại Trung không muốn tin, dục nô... Không, không phải a... Tại nhi không phải là bạn đời của Duẫn sao? Thế nhưng, thế nhưng... Duẫn của y khi đó, Duẫn của y chính miệng đối y nói a!

“Duẫn Hạo, Duẫn a...” Nhỏ giọng nức nở, lệ im lặng chảy xuống, mặt nước yên ả lay động tầng tầng sóng gợn đầy bi thương.

8. Chương 5

Ngoài trời — Hoa viên

Cánh hoa tung bay đầy trời, trong không khí tràn ngập hương thơm thoang thoảng.

Ở giữa bờ ao, một thân ảnh hỏa hồng biếng nhác nửa dựa bên cạnh hồ. Mái tóc đỏ đầy chói mắt rủ vào trong nước, giống như sắp nhuộm đỏ cả ao hồ. Đầu ngón tay vẩy vẩy giọt nước lóng lánh, từng giọt thuận theo làn da trắng nõn mà trượt vào trong vạt áo phiêu dật.

Mị nhân như tơ, yêu mị mê người.

“Vút —” Một cây ngân châm phá thủng khoảng không, rất nhanh mà đâm đến gần thâm lam thân ảnh.

“Kim Hi Triệt.”

“A~~ Không hổ là tả cận sử nhỉ~” Chậm rãi nâng bàn chân ngâm trong ao lên, giọt nước được ánh dương quang chiếu xuống trông càng thêm rực rỡ.

Nhìn ngân châm bị gãy làm ba đoạn, nam tử được gọi là Hi Triệt mỉm cười, bước về phía người vừa xuất hiện.

“Ai nha~ Người rõ ràng có thể tránh, làm gì phải khiến ngân châm của ta thành cái dạng này cơ chứ~” Thân thể mềm mại hơi dán vào lồng ngực Hữu Thiên, bàn tay nhu nhược không xương vén mái tóc dài trước ngực của Hữu Thiên lên, chơi đùa ở trong tay.

“Người nói, người định bồi thường cho ta thế nào đây...” Hi Triệt ghé sát vào lỗ tai Hữu Thiên, ái muội nói.

Hữu Thiên không có bất cứ động tác gì, chỉ chậm rãi phun ra một câu khiến Hi Triệt bỗng chốc thu lại.

“Đế quân hình như hôm nay sẽ đến viếng thăm.”

“Khụ khụ — Cái gì??”

Hi Triệt thoáng chốc nhảy ra thật xa, không tự nhiên mà chỉnh sửa y phục.

“Thực là vô quýt dày có móng tay nhọn a...” Hữu Thiên nhàn nhã dựa vào bên cây cổ thụ, nhìn Hi Triệt vừa nãy còn mang bộ dạng câu nhân đột nhiên biến thành vẻ ngượng ngùng mà né tránh.

“Đúng là hữu cận sử nhỉ...”

“Phác Hữu Thiên, người có ý gì!” Kim Hi Triệt trừng mắt nhìn cái miệng nói ra lời khiến người khác chán ghét kia của Phác Hữu Thiên, thật muốn hạ độc cho hắn câm luôn cho rồi.

“A...” Hữu Thiên không thèm để ý, nghiêng người dựa vào thân cây nhắm mắt dưỡng thần.

“Thật là, rõ ràng là thủ lĩnh đám hỗn tạp nơi giáo đình kia, thế mà lại chịu khó như vậy.” Kim Hi Triệt nhỏ giọng lầm bầm.

Kim Hi Triệt, hữu cận sử của ma giới, chuyên chế độc và dược, có thể tùy ý xem xét quyết định sống chết của một sinh mệnh. Ở ma giới, đám ma quỷ đều biết người mà bọn chúng không thể chọc vào nhất ngoại trừ Ma vương có lẽ chính là Kim Hi Triệt, nguyên nhân là vì mặc dù y xinh đẹp quyến rũ, thế nhưng lòng dạ rất độc địa, người duy nhất có thể trị y, có lẽ chỉ có Đế quân mà Hữu Thiên vừa nhắc đến trong miệng kia.

Đế quân, là danh hiệu tôn kính của hắn, mọi người trong giáo đình coi hắn là thần linh, tôn thờ cầu khẩn, hi vọng nhận được sự chiếu cố từ hắn.

Ma, thiên, nhân ba giới, đều không biết rằng, kỳ thực ba giới này vốn cũng không thủy hỏa bất dung như vậy, thế nhưng người nắm giữ ba giới vô cùng mệt mỏi với bầu không khí hòa bình này, sau này, bọn họ cảm thấy để sinh mệnh vô tri phía dưới chém giết lẫn nhau, mới là chuyện thú vị biết bao a.

Cho nên sự hòa hợp giữa Ma vương và Đế quân cũng chẳng có gì lạ.

“Này!” Không nhận được câu trả lời, Hi Triệt vung tay áo, vườn hoa vốn kiều diễm xung quanh Hữu Thiên trong nháy mắt trở nên khô héo, hóa thành tro bụi.

“Thật tàn nhẫn a.” Hữu Thiên đổi sang chỗ khác, tiếp tục nghỉ ngơi.

Đã quen với bộ dạng xa cách này của Hữu Thiên, Hi Triệt khẽ vuốt mái tóc dài, ở trước mặt Hữu Thiên mà hái một đóa hoa hồng đen chưa nở lên, đùa giỡn ở trong tay.

“Vương hân có đồ chơi mới rồi đấy, nghe nói còn rất khiến người khác chú ý.”

Xé một cánh hoa mỏng manh đi, đặt ở trong miệng, “Người nói, lần này có thể sống trong bao lâu?”

“Kim Tại Trung.”

“Có ý gì?”

“Hiện tại chỉ biết điều này.” Hữu Thiên mở mắt ra, nhìn về phía trời, bầu trời của ma giới vĩnh viễn không có ánh sáng thực sự.

“Nga~ Xem ra lần này sẽ có một vở kịch hay để coi rồi!” Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, Hi Triệt nhìn về phía Hữu Thiên, không rõ hàm nghĩa mà cười nói, “Không thể... Hôm qua Vương đã đặc biệt phái người đến lấy thuốc của ta, là vì đồ chơi mới của y.”

Hữu Thiên không phản bác, Hi Triệt nhìn, kinh ngạc chớp chớp mắt, lập tức lặng lẽ thối vào đóa hoa vẫn còn là nụ, “Xem ra vẫn có chút cốt truyện, không biết có thể phát triển thành dạng gì đây?” Đóa hoa nhanh chóng sinh trưởng, đóa mắt liền nở bung thành một bông hoa ma quỷ hắc sắc đầy kiều diễm.

“Nói không chừng không lâu sau liền sẽ hành động, từng bước leo lên, mới có thể càng mở ra, càng thêm đẹp, thế nhưng đừng...” Khẽ dùng lực, cánh hoa tan nát, vô lực mà rơi xuống, một sinh mệnh thật yếu đuối, thật rẻ tiền làm sao a...

“Người nghĩ sẽ phát triển thành cái dạng gì?” Khí tức băng lãnh từ đằng sau truyền đến, Hi Triệt không khỏi run rẩy.

“Vương...” Hi Triệt xoay người hành lễ, Hữu Thiên cũng không biết từ lúc nào đã cúi người xuống ở bên cạnh.

“Các người gần đây rất nhàn a, muốn trở nên bận rộn một chút không?” Hi Triệt còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe thấy một thanh âm bản thân đã quá quen thuộc.

“Ta sẽ khiến y trở nên thật bận rộn.” Lập tức ngẩng đầu lên, quả nhiên là...

“Tùy người.” Duẫn Hạo biết bản thân không cần chiêu đãi vị khách nhân ‘đường xa mà đến’ này.

“Hàn... Hàn Canh...” Đột nhiên bị kéo vào lồng ngực ấm áp.

“Nhớ ta không?” Dùng sức mà ôm chặt, không cho người trong lòng chạy trốn.

“Ai... Ai nhớ người...” Phục hồi tinh thần, Hi Triệt bắt đầu giãy dụa.

Nhìn cảnh tượng kia, Hữu Thiên thức thời mà hành lễ xin cáo lui, “Đế quân, Ma vương còn có điều cần bàn giao, xin phép cáo lui.”

Phất tay ra hiệu, Hữu Thiên hướng về phía sau, nháy mắt liền tiêu thất không chút tung tích.

“Nha, Phác Hữu Thiên, ta nhất định sẽ hạ độc ngươi!” Hừ! Cư nhiên lại cứ như thế mà đi.

“Không nhớ sao, thế nhưng ta rất nhớ nha~~”

Đột nhiên bị nhắc lên cao, Hi Triệt gắt gao ôm chặt lấy cổ Hàn Canh, “Hừ!”

“A~~ Thật giống như một con dã miêu đang xù lông nha.” Buồn cười mà nhìn bộ dạng giận dữ của Hi Triệt, Hàn Canh rất nhanh mà thay đổi trận địa, bước tới cánh đồng hoa anh túc hỏa hồng, “Nhìn xem, màu sắc này rất xứng với ngươi.”

“Còn lâu mới xứng... Ừm... Ừm...” Cái hôn đầy nóng bỏng ẩm ướt, khí tức của tình dục ngập tràn khắp cánh đồng hoa mênh mông...

9. Chương 6

“Nói không chừng không lâu sau liền sẽ hành động, từng bước leo lên, mới có thể càng mở ra, càng thêm đẹp...” Leo lên từng bước một, đúng lúc bản thân tình cờ nghe được. Hành động? Thân ảnh hư nhược kia không khỏi hiện lên trong đầu, có thể sao?

Bản thân Duẩn Hạo không phát hiện, lúc đang suy đoán Tại Trung có thể bầu vú đòi sưng hay không, trong tiềm thức của bản thân đã cảm thấy y không thể, hẳn là không nghĩ đến.

“Sao lại tiếp tục tới đây?” Nhìn nơi trước mặt mà bản thân mới đến tối hôm qua, bản thân Duẩn Hạo cũng có chút giật mình.

Đẩy cửa ra, liền thấy Tại Trung đưa lưng về phía trước, không biết đang suy nghĩ điều gì.

... ..

Sáng sớm hôm nay tỉnh dậy, cảm thấy thân thể nhẹ nhõm không ít, nhìn vết thương của bản thân dần dần khỏi hẳn, trong lòng ngọt ngào không nguôi.

Đầu ngón tay đầy ôn nhu của Duẩn Hạo hôm qua, nhẹ nhàng mà thượng được, còn có ngữ khí ôn nhu kia... A, thực vui vẻ, nụ cười trên khuôn mặt tái nhợt kia trông đặc biệt ấm áp.

“Xương Mân, Xương Mân, hôm nay Tại nhi rất vui vẻ, ha ha...” Ngây ngốc bật cười, sự đau đớn nơi vết thương trên người dường như không cảm thấy dù chỉ là một chút.

Nhìn nhìn xung quanh, a? Dịch thể hồng sắc kia...

Bước tới bàn gỗ đặt thứ đồ kia, Tại Trung cầm lấy cái ly trên bàn. Màu huyết hồng, thực giống máu a, ghé sát vào rồi ngửi ngửi, nha! Thực sự là máu...

Bị kích thích bởi mùi máu, Tại Trung mới nhớ rằng bản thân từ lúc đến nơi này đã rất lâu rồi cũng chưa được ăn uống.

Thực muốn uống, uống máu... Từ nơi sâu trong cơ thể sản sinh ra một cỗ dục vọng cường đại, đó là khát vọng với máu tươi.

Không kiềm chế được mà nâng ly lên, đầu lưỡi thử lướt qua dòng máu tươi trong đó.

“Ồ~~” Tựa như bị lưỡi dao sắc bén đâm qua, hảo đau...

Rất nhanh mà đặt chiếc ly xuống, bịt chặt lấy miệng, thoáng chốc lui về phía sau vài bước, giống như đang chạy trốn khỏi mãnh thú hung tàn.

“Thiếu chút nữa là quên mất lời Xương Mân nói rồi...” Quả nhiên, chỉ có thể là Duẩn...

Ai~~ Hảo đối nga...

Cố gắng không suy nghĩ về điều này nữa, Tại Trung ngồi lên giường, lẳng lặng nhớ đến chuyện đã phát sinh sau khi rời khỏi ‘Mê Viên’.

“Không được~~ Ha ha~ Nghĩ đến hôm qua, lại~~ A~” Xấu hổ cúi đầu xuống, lấy tay ôm lấy bản thân, chỉ lộ ra khuôn mặt tươi cười, Duẩn, Duẩn...

... ..

Thấy Tại Trung vẫn duy trì động tác đó, Duẩn Hạo kỳ quái bước đến gần, gia hỏa này, đang phát ngốc sao?

Gương mặt ửng đỏ, đang nghĩ đến điều gì vậy?

Gương mặt đột nhiên phóng đại, dọa Tại Trung nhảy dựng lên, suy nghĩ quá nhiều rồi sao, thực sự nhìn thấy Duẩn Hạo rồi...

“Đang nghĩ gì vậy?” Còn có thể nói chuyện nữa chứ... Duẩn, Duẩn Hạo!

“Thực sự là thật!” Một kích động, không lo lắng đến thân thể đã tê rần vì ngồi quá lâu, Tại Trung mắt thấy mình sắp ngã xuống giường.

Cứ nghĩ bản thân sẽ hứng chịu mọi đau đớn khi bị ngã xuống nền nhà cứng ngắc đầy băng lãnh kia, nhưng giây tiếp theo Tại Trung lại nhận được cảm giác ấm áp cùng xúc cảm mềm mại.

Duẩn Hạo không nói lời mà nào đặt Tại Trung lên giường.

“Tốt chưa?”

“Àn?”

“Vết thương.” Duẩn Hạo bước lên bàn gỗ ở bên cạnh, vùng xung quanh lông mày bất giác nhíu chặt lại.

“Hả? Vết thương...” Tại Trung ngẩn người, ý thức được rằng Duẩn Hạo đang hỏi thương thế của bản thân, trong lòng Tại Trung không nhin được mà dâng lên một cổ ấm áp, Duẩn Hạo đang quan tâm đến ta a.

“Tốt rồi, tốt rồi...” Vội vàng trả lời, Tại Trung nhìn bóng lưng của Duẩn Hạo, cái ôm vừa nãy hảo ấm áp a...

Trong tay cầm chiếc ly để cao rót đầy máu tươi, Duẩn Hạo bước đến trước mặt Tại Trung, “Uống đi”

Tại Trung nhìn dịch thể khiến mình rất đau không lâu trước đó, sợ hãi nghiêng nghiêng người.

“Không đói?” Sao có thể được, trước đây hắn từng lộ răng nanh, đây giải thích rõ ràng hắn cần dựa vào máu mà sống. Hơn nữa nhìn thân thể hư nhược như vậy của hắn, máu tươi chính là vật phẩm bổ dưỡng tốt nhất, bản thật quả thực đã đặc biệt phái người đưa máu của ma linh đến đây.

“Không muốn... Không...” Nhỏ giọng kháng cự, Tại Trung hơi nghiêng mặt đi.

Cự tuyệt? Hắn là đang cự tuyệt sao!

Lần đầu tiên thấy người khác không tuân theo lời nói của bản thân, Duẩn Hạo nhìn Tại Trung, lặp lại thêm một lần nữa, “Uống đi.”

Nghe thấy mệnh lệnh lần nữa từ Duẩn Hạo, Tại Trung quay đầu, do dự.

Thấy Tại Trung không có hành động gì, Duẩn Hạo cúi người xuống, kề sát vào Tại Trung, “Nhanh như vậy liền có thể phản kháng rồi sao, điều gì khiến dũng khí của ngươi biến lớn thế?” Bản thân đối hắn quá tốt rồi, cứ nhiệm dám chống lại mệnh lệnh của chính mình, hắn bắt quá chỉ là, chỉ là một... dục nô mà thôi.

Ý thức được điểm này, Duẩn Hạo thập phần bất mãn, ngữ khí lập tức thấp xuống vài phần.

“Ta không muốn lặp lại nữa.”

Cả người Tại Trung chợt run lên, Duẩn Hạo...

Tiềm thức nói cho bản thân biết rằng không nên tiếp tục phản kháng, Tại Trung tiếp nhận máu tươi trong tay Duẩn Hạo, nhắm chặt mắt lại, sẽ không đau lắm đâu, nhin một chút là được...

Giống như chịu phạt bất hạnh mà uống hết một ngụm lớn, “Khụ khụ! Khụ!” Thống khổ đầy to lớn khiến Tại Trung nôn hơn phân nửa phần máu vừa mới uống xong ra.

Chiếc ly cũng rơi xuống mặt đất, vỡ tan.

Duẩn Hạo im lặng nhìn bộ dạng khó chịu của Tại Trung, không nói một tiếng nào.

“A! Khụ —— Xin lỗi, xin...” Tại Trung hoảng loạn xin lỗi.

“Tại sao?”

Tại Trung ngừng lại, nhìn Duẩn Hạo, thoáng chốc cũng trở nên trầm mặc.

Tại nhi rõ ràng đã từng giải thích qua rồi, Duẫn khi đó... Tại Trung nhìn xuống mặt đất, thấp giọng nói: “Tại Trung, không thể uống những loại máu này được, chỉ có thể, chỉ có thể...”

“Chỉ có thể là của ta.”

“Ân.” Tại Trung cẩn thận đáp lại, y nhớ lần trước đã nói qua chuyện này, Duẫn Hạo... Gắt gao nắm chặt lấy góc áo, Tại trung đang sợ hãi, sợ rằng Duẫn Hạo lại...

Đã qua thật lâu, nhìn Duẫn Hạo không làm gì cả, Tại Trung dần dần thả lỏng.

Phát hiện y phục của mình cũng đã nhiễm máu vừa đổ ra, Tại Trung nhỏ giọng dò hỏi: “Điện... Điện hạ, ta... ta có thể đổi một kiện y phục không.”

Nhìn Duẫn Hạo không phản đối, Tại Trung đứng dậy bước đến tủ quần áo, mở ra, thứ nhìn thấy lại là hoàng sắc hiện cả ra trước mắt, Tại Trung khó chịu cúi đầu.

“Vậy người còn có lúc nào phải chú ý không?” Thanh âm của Duẫn Hạo truyền đến, Tại Trung ngẩng đầu nhìn về phía Duẫn Hạo.

“Chú ý?”

Duẫn Hạo bước về phía cửa, Tại Trung giật mình khê hé cái miệng nhỏ nhắn ra, Duẫn là đang...

“Không, không có gì...” Duẫn không giống như lần trước mà thương tổn ta, ngược lại, ngược lại...

A~~ Tại Trung hơi mỉm cười...

Liếc mắt nhìn thấy y sam của bản thân, nhớ tới hoàng sắc ngập tràn ban nãy, Tại Trung đột nhiên gọi Duẫn Hạo lại.

“Điện... Điện hạ!”

Duẫn Hạo dừng cước bộ, ý bảo Tại Trung nói tiếp.

Thấy Duẫn Hạo dừng lại nghe mình nói, Tại Trung cố lấy dũng khí mà mở miệng, “Có... Có thể... đổi một chút y phục không...”

“Y phục?”

“Hoàng sắc này, ta... ta...” Tại Trung úp úp mở mở, không biết phải nói như thế nào.

“Không thích?”

Tại Trung mím chặt môi, ngầm thừa nhận.

Yên lặng một hồi lâu, cuối cùng, “A, biết rồi.” Duẫn Hạo nói xong liền ly khai.

Nụ cười vừa nãy của Duẫn Hạo là có ý gì, sinh khí sao? Thế nhưng... hảo loạn, không biết có nói sai chút gì không, Tại Trung lắc lắc đầu, hảo loạn a...

Nhanh như vậy liền có hành động rồi, xem ra bản thân quả nhiên đã đổi hẳn quá tốt. Dựa vào máu của ta mới có thể tiếp tục sinh tồn, thực sự là ý nghĩ cố chấp a, muốn trút bỏ màu hoàng sắc đề tiện, cho nên đòi đổi sao, a, vậy cùng nhau chờ đợi đi nhé...

Hôm nay, làn gió vốn ôn hòa ấm áp, dần dần trở nên vô cùng lạnh băng.

10. Chương 7

“Két ——” Tiếng mở cửa rất nhỏ, Tại Trung mừng rỡ xoay người, “Điện hạ!”

“Điện hạ?” Người được phái đến khinh thường ném y vật trong tay xuống dưới chân Tại Trung.

“Không phải sao...” Tại Trung khom lưng nhặt lên, từ lúc sau lần Duẫn tới kia, đã ba bốn ngày không nhìn thấy hấn, sự cô đơn trong lòng đã không cách nào che giấu được.

“Thực sự không nhìn ra a, thật không biết người đã dùng biện pháp gì, thoáng chốc đã thăng ba cấp rồi!” Ngữ khí đầy trào phúng, ánh mắt đầy mỉa mai, sao vậy, Tại nhi đã làm chuyện gì khiến người ta rất chán ghét sao?

“Cái kia... Thăng ba cấp gì cơ?”

“Hừ, người còn giả bộ làm cái gì?” Người được phái đến tức giận tiến lên, lột y phục của Tại Trung ra, vạt áo rộng thùng thình bị kéo xuống, lộ ra xương quai xanh trắng mịn.

“A! Người làm cái gì vậy!” Sự việc phát sinh quá nhanh, y phục đột nhiên bị một người chưa bao giờ gặp qua kéo xuống, Tại Trung lui về phía sau một bước, âm lượng cũng không nhịn được mà nâng cao.

“Còn rất nóng nẩy nữa nhỉ! Chắc chắc~~ Nhìn bộ dạng như vậy, có thể tưởng tượng ra rằng lúc người ở trên giường chắc chắn rất phong tình vạn chủng, thảo nào có thể thật sự câu dẫn điện hạ nhanh như vậy a~” Ngữ điệu đầy khinh thường khiến Tại Trung thập phần khó chịu.

“Thỉnh người đừng nói bậy! Tại nhi... Tại nhi không phải như vậy!”

“Vậy sao? Nói không chừng ngay cả Hồng Lánh đại nhân cũng không bằng người!”

“Nga~ Ta cũng không cho rằng là như vậy đâu~” Thanh âm kiêu mị từ cửa truyền đến.

“A! Hồng Lánh đại nhân...” Bộ dạng vẫn rất hung hăng càn quấy vừa nãy thoáng chốc thu lại. Mặc dù người ta nói Hồng Lánh đại nhân này rất cuộc bất quá cũng chỉ là dục nô dùng để tiết dục của điện hạ, thế nhưng hiện tại hấn đang được sủng ái nhất, đặc tội hấn, bản thân cũng không thể có kết cục tốt.

“A~ Ta chỉ tới đưa y phục mà thôi...”

“Y phục?” Mị nhãn làm ra vẻ nghi hoặc mà nhìn về phía người lên tiếng, “Đúng vậy, điện hạ phân phó, vị này vốn ở ‘Hoàng Chi Môn’, hôm nay được chuyển đến ở ‘Lục đường.’” Giương mắt nhìn, cười xấu xa chờ đợi một vở kịch hay.

“Sắp được đến ‘Lục đường’ rồi, cũng khá gần chỗ ta a, sau này ta nhất định sẽ thường xuyên chiếu cố người.” Mỉm cười đi về phía Tại Trung, đầu ngón tay sơn móng đỏ thắm khẽ lướt qua đôi má non mịn của Tại Trung.

Người này ta đã từng gặp qua rồi, là người cùng Duẫn... Hai thân ảnh quán lấy nhau ngày hôm ấy...Nặng nề thở dốc... Khổ sở mà cắn chặt môi dưới, cố sức nắm chặt lấy y phục trong tay. Ta không muốn nhìn thấy hấn nữa, ta không muốn cùng người khác chia sẻ Duẫn, Duẫn là của Tại Trung a...

“Sao vậy? Đừng sợ chứ! Ta sẽ không tổn thương người đâu.” Hồng Lánh ôn nhu lau một chút vệt máu trên môi Tại Trung đi.

“Người xem, đều bị thương hết cả rồi, nếu cắn đứt thì coi chừng Duẫn Hạo không thích người nữa đâu nga~”

Ngữ khí ôn nhu, còn có động tác ôn nhu... Tại Trung chậm rãi buông hàm răng ra.

“Đúng rồi, như vậy mới tốt.” Nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc mượt mà của Tại Trung, mỉm cười xoay người, hướng Tại Trung vẫy vẫy tay, “Tạm biệt, Tiểu Tại Trung...”

Ấn? Vì sao, Tại Trung nhìn thân ảnh của Hồng Lánh dần rời đi, vì sao hấn, vừa nãy, hảo ẩm áp, hình như là một người rất tốt a...

“Định hảo hảo yêu thương tân sủng của điện hạ sao?” Thân ảnh mặc lục sắc chắn ngay trước mặt Hồng Lánh, hoài nghi hỏi.

“Sân, lúc nào người lại trở nên trì độn như vậy?” Buồn cười nhìn Lục Sân đang ngăn cản mình, “Thế nhưng, người cần phải cố gắng hơn đây, người xem, hấn cũng đã đuổi kịp người rồi~~” Chỉ vào mặc lục sắc y phục trên người Lục Sân, khuôn mặt của Hồng Lánh lộ ra một nụ cười không có hảo ý.

“Hừ! Chẳng qua chỉ là nương nhờ vào y mà thôi!” Mặc dù đều là lục sắc, nhưng vẫn có phân chia cấp bậc, cái loại xanh nhạt này căn bản không tạo nên sự uy hiếp được, thế nhưng đối với một kẻ mới đến, không mất nhiều thời gian mà lại từ cấp bậc đệ tiện – ‘Hoàng Chi Môn’ nhảy một bước lớn như vậy, quả thực cần phải có phòng bị.

“Vậy người sợ rồi sao?”

“Cái gì!” Giống như nghe thấy trò cười thiên đại gì, Hồng Lánh trợn to mắt mà nhìn Lục Sân, “Nếu không vì sao người lại làm bộ dạng giả dối kia?”

Sửng sốt vài giây, Hồng Lánh không nhịn được mà cười ha hả, “Ha ha! Thật là —— Thật là một câu nói buồn cười mà ta từng nghe ——” Âm thanh vừa vang lên lập tức im bặt, Hồng Lánh đột nhiên trở nên âm trầm, thâm hiểm mà gần từng chữ một: “Kim — Tại — Trung!”

Hồng Lánh bước đi, lướt qua bên người Lục Sân, chỉ để lại một câu nói khiến người ta không rét mà run, “Ta sẽ hảo hảo chiêu cố hân...”

Lục Sân vô ý thức mà thối lui về phía sau, nhìn nhìn Hồng Lánh, tay nắm chặt lấy cổ áo, thực sự là hàn khí của sát nhân a, “Thật là một gia hỏa đáng sợ...” Kim Tại Trung, ta có nên vì người mà nén bi thương không?

11. Chương 8

Chỗ này là?” Lớn hơn so với nơi mà mình vốn ở rất nhiều, không phải cái loại màu sắc khiến người khác buồn nôn nữa, mặc dù màu sắc không nhiều, hơn nữa rất nhạt, thế nhưng nhìn qua rất thoải mái.

“Chỗ này? Chỗ này sẽ là nơi người ở sau này.” Dẫn Tại Trung đến địa hạ đệ nhị tầng, ma phó liền xoay người rời đi.

“Chờ một chút!” Còn có rất nhiều thứ chưa hiểu hết, nhất định phải hỏi thật rõ ràng.

“Lại sao vậy? Chẳng lẽ vẫn chưa hài lòng sao? Những người ở trong địa hạ đệ nhị tầng tính cả người thì cũng chỉ có hơn mười mấy người mà thôi...”

“Không phải, ta chỉ muốn hỏi, người vừa nói cấp bậc gì vậy, còn tầng thứ mấy gì gì nữa, rốt cuộc là gì a?”

“Người đang hỏi ta điều này? Người thực sự không hiểu, hay đang khoe khoang cách nhanh nhất để thăng lên cấp cao của mình? Người nhận rõ sự thực đi, cho dù hiện tại địa vị của người đã được thăng cao, cũng chỉ là dục nô thấp hèn nhất, ngay cả ma phó chúng ta cũng ở thượng tầng, cao hơn so với người rất nhiều!”

“Dục nô...” A, đã sớm được nghe Duẫn nói qua rồi...

“Ở ma giới này, phân chia địa vị là thập phần xác định rõ ràng. Giống như Ma vương thân phận tôn quý như vậy thì chắc chắn không cần phải nói nhiều, tả hữu cận sử cũng được người người kính nể. Kế tiếp là các quý tộc chức tước cùng ma phó của bọn họ, thậm chí còn có chủng loại ma linh chuyên dùng sinh vật để tinh luyện huyết dịch cho Ma tộc.”

Duẫn là Ma vương, nghe thật cao quý... “Nếu như người vẫn chưa nhận thức rõ ràng, vậy người chỉ cần nhớ kỹ hàm nghĩa của dục nô, người chỉ là công cụ để tiết dục, không ai để mắt đến người, Vương chỉ là bố thí cho thân thể hạ tiện của người một chút ân sủng của y, nên tốt nhất đừng hành động như một tử hồn, nếu không người sẽ gặp rắc rối lớn.”

Hạ... tiện, từ này đã nghe qua rất nhiều lần rồi...

“Toàn bộ dục nô đều sinh hoạt ở địa hạ ma giới, địa hạ tổng cộng chia ra năm tầng, mỗi dục nô đều dựa vào tình hình mà ở một trong năm tầng bất kì, tầng khác nhau, địa vị từng người cũng bất đồng, từ cao đến thấp, phân làm năm. Thế nhưng cấp bậc mỗi tầng cũng khác nhau, cao nhất là hồng sắc, mà thấp hèn nhất chính là loại hoàng sắc buồn nôn kia...”

Giải thích xong, rõ ràng nhìn thấy toàn thân Tại Trung run rẩy, nếu không phải muốn nhìn bộ dạng thụ thương của loại dục nô không biết xấu hổ này, ta cũng chẳng rảnh mà giảng giải từng cái một cho loại người như vậy!

“Giống người, có thể từ tầng thấp nhất mà thoáng chốc nhảy vọt lên cao, người nói người có lợi hại không?” A, dục nô chính là dục nô, nhìn bộ dạng buồn nôn kia xem.

“Vừa nãy, Hồng... Hồng...”

“Àn?” Nếu như không nghe kỹ, thật sự là không nghe thấy người cúi đầu xuống kia đang nói cái gì.

“Người nói Hồng Lánh đại nhân sao, hừ! Địa vị của hắn thực sự cao hơn người không ít đâu, cho dù hắn cũng mang thân phận dục nô, nhưng là kẻ duy nhất được ở trên thượng tầng, bao giờ cũng có thể nhận được ân sủng của điện hạ.”

“Bao giờ cũng?”

“Nếu không người cho rằng điện hạ thân phận tôn quý như vậy, là người mà các người có thể tùy tiện đụng vào sao?” Khinh thường mà nhìn Tại Trung một cái, ma phó cảm thấy thứ nên giải thích cũng đã giải thích hết rồi, không muốn nói thêm điều gì nữa, lập tức bỏ đi.

Nghe xong lời nói vừa nãy, Tại Trung không lên tiếng mà đứng tại chỗ, bởi vì không nhìn thấy đôi mắt đã bị mái tóc che đi, nên không biết ngoài sự bi thương trong mắt nhân nhi đáng thương kia còn có nỗi đau đớn trong lòng...

Nhìn quanh bốn phía, cảm lấy y phục mới, không giống với trước đây nữa rồi, mở ra nhìn kỹ, y sam đậm lục sắc, kiểu dáng không khác trên người lắm, “Chỉ là màu sắc thay đổi thôi sao?” Cởi hoàng sam trên người ra, Tại Trung mặc y phục mới vào, “Đây chính là nói, địa vị của Tại Trung đã thăng cao rồi, phân lượng trong lòng Duẫn đã trở nên nặng hơn rồi đúng không?”

Tại Trung độc thoại bước đến trước cửa sổ, si ngốc nhìn bầu trời, Xương Mân, người biết không, Tại nhi vốn tưởng rằng Duẫn đã có chút thích rồi... Thế nhưng, dường như vẫn còn cách rất xa, làm thế nào cũng không chạm đến được...

Vươn tay, muốn chạm đến mảnh bầu trời kia, a, hảo nhớ người, hảo thích người...

12. Chương 9

“Bẩm báo điện hạ, người đã chuyển đến đệ nhị tầng rồi ạ.” Cung kính quỳ trên mặt đất, ma phó bẩm báo đúng sự thật.

Giống như thường ngày, tự động thối lui, rời khỏi tầm mắt của Duẫn Hạo, ma phó đuổi đuổi người, thật là, bị phân phó chạy một chuyến chỉ vì một dục nô, “Xì, thực phiền phức!”

“Hừ!” Kim mâu chợt hiện lên một tia sáng đỏ.

“A!!!” Thân thể đột nhiên nổ banh ra, ma phó vừa nãy trong chớp mắt đã biến mất. Giây tiếp theo, thân thể như con rối không có linh hồn mấy mọc vết máu cùng cặn bã trên mặt đất, vài phút sau, nơi này giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, trên hành lang trống vắng chỉ còn lại nỗi bi ai của kẻ vô tri...

Sau lần mà Duẫn Hạo ly khai kia, đã là ngày thứ tư rồi, thật không biết sao hắn có thể nhớ rõ ràng như thế.

Nghĩ tới lời Tại Trung nói khi đó, không hiểu sao Duẫn Hạo lại cảm thấy vô cùng phần nộ, hắn nên sớm nghĩ rằng mặt ngoài trông rất đầm ấm đáng yêu, nhưng sự ti tiện trong xương tủy là không cách nào thay đổi, hắn thực sự đã hoàn toàn bị giốn cột rồi, thế nhưng hắn cứ mãi nhớ đến kẻ đó, là bởi vì gần đây thực sự đã không còn hứng thú gì nữa rồi sao...

Bởi vì không hứng thú nên tự dừng muốn làm phép xem y rớt cuộc đã ra làm sao, kết quả liền nhìn thấy ma phó hấn phái tới tự nhận địa vị của mình dường như rất cao quý, nói một cách đầy chế giễu mỉa mai, bản thân vốn muốn xé nát ma phó ngay tức khắc, nhưng tiềm thức đã ngăn hành động đó lại. Là muốn nhân cơ hội này khiến Kim Tại Trung hảo hảo nhận rõ tình cảnh của bản thân, chính là như thế.

“Kim Tại Trung, không biết thế này đã khiến người thỏa mãn chưa?” Vượt qua cấp bậc lớn như vậy, điều này chưa bao giờ xảy ra ở ma giới dù chỉ một lần, Kim Tại Trung, ta vẫn đặc biệt chiều cố người đấy!

Lạc thú chân chính bây giờ mới bắt đầu đây, Kim Tại Trung...

Kỳ thực, Duẩn Hạo không nhận ra được rằng, bản thân không xử tử tên ma phó không biết trời cao đất rộng kia ngay trước mặt Tại Trung, chỉ bởi vì... bản thân không muốn để Tại Trung nhiễm thứ máu dơ bẩn như vậy...

Địa hạ đệ nhị tầng —— Lục Chi Môn

“Điện hạ có lệnh, nhanh đi đến đình viện¹ hái ‘Tịch Liên quả.’” Nghe thấy thanh âm, Tại Trung nhìn về hướng cửa, lại là người như vậy, không có suy nghĩ, không có linh hồn... So với bọn họ, mình vẫn hạnh phúc hơn...

“Điện hạ có lệnh, nhanh đi đến đình viện hái ‘Tịch Liên quả.’” Máy móc lặp lại, điện hạ... Duẩn!

Rất nhanh mà bước tới cửa, “Xin hỏi, là điện hạ triệu hoán ta sao?” Bộ dạng thành khẩn, thế nhưng trong mắt những phó nhân² ở nơi này, chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh hắc bạch mơ hồ đang lay động, trong đầu chỉ có một mệnh lệnh duy nhất, nhanh đi đến đình viện hái ‘Tịch Liên quả’...

“Điện hạ có lệnh, nhanh đi đến đình viện hái ‘Tịch Liên quả.’” Lại một lần nữa nghe thấy lời đồng dạng, thực sự ngay cả ngữ điệu cũng không thay đổi.

“Àn.” Nói chung hẳn là có thể gặp được Duẩn Hạo rồi, trái tim đầy hỗn độn gần đây đã sớm được điều chỉnh lại cho thật tốt, chuẩn bị dùng tư thái tốt nhất mà đi gặp Duẩn Hạo.

Cảm ứng được sự đáp lại, phó nhân rớt cuộc cũng chuyển động thân thể cứng ngắc, không có ý thức mà hướng về một nơi rồi bước đi.

Tại Trung căn bản không quen thuộc với nơi này, chỉ có thể chậm rãi bước theo người ở đằng trước, Duẩn Hạo, Duẩn Hạo...

(1) Đình viện: Sân nhỏ.

(2) Phó nhân: Người hầu.

13. Chương 10

Ngoài trời —— Hoa viên

Ở đây... thực đẹp a!

Làn gió nhu hòa thổi bay cánh hoa, rải rác khắp bầu trời, mùi hương thư thái như có thể xua tan tất cả phiền muộn, hảo mỹ...

Giơ tay lên, liền có thể nắm lấy một cánh hoa non mềm. “A!” Còn lưu lại chưa được bao lâu, cánh hoa lại bị thổi xuống mặt đất.

Đây cũng là lúc Tại Trung lấy lại tinh thần, thiếu chút nữa là lạc mất rồi...

Nhanh chóng đuổi theo, không lâu sau, Tại Trung liền đến một nơi hoàn toàn không giống với hoa viên.

Nếu như vừa rồi là tiên cảnh nơi thiên đường, thì ở đây chính là địa ngục thực sự...

Đất đai nứt nẻ nhuộm màu đỏ thẫm, dường như có thể nhìn thấy nhiệt khí bốc lên từ mặt đất. Những cái cây giống như đã chết khô, mọc ra một tinh thể tuyết đầy kỳ dị, lam sắc phiến đen, dữ tợn như mặt người bị chết cháy, trong không khí ngập tràn một cổ vị đạo của thi thể thối rữa, trực tiếp khiến người buồn nôn. Đám hơi xám tro, tối đen giương răng nanh huyết sắc, từng đôi huyết đồng1 kia nhìn chăm chăm vào Tại Trung, giống như có thể nuốt chửng y ngay trong giây tiếp theo.

“Cái kia, vì sao chúng ta phải tới đây, điện hạ lại ở nơi như vậy sao?” Khó có thể tin được rằng Duẫn Hạo lại ở nơi này, nhìn cảnh tượng trước mắt, ý niệm duy nhất trong đầu Tại Trung chính là mau thoát khỏi đây.

“Điện hạ ra lệnh, hái ‘Tịch Liên quả’”

“Ý của người là, điện hạ không hề ở nơi này, điện hạ ra lệnh ta tới đây hái ‘Tịch Liên quả’” Không có hồi đáp, hẳn là ý này nhỉ. Nói cách khác là, Duẫn Hạo không hề ở đây sao... Sự chờ mong cùng hi vọng nguyên bản, thoáng chốc trở thành nỗi thất vọng chôn cất dưới đáy lòng.

“Như vậy, cái nào là ‘Tịch Liên quả’?” Liếc mắt nhìn đi, nơi hoang vu như vậy, sẽ có thứ trái cây nào đó sao, vậy chắc là dùng để ăn rồi, theo đạo lý hẳn là sinh trưởng trên đất đai màu mỡ a, ở ‘Mê Viên’, rất nhiều trái cây mỹ vị, đều là sinh trưởng cạnh hồ nước trong veo, hoặc là sinh trưởng xung quanh nơi mỹ lệ đầy hoa tươi, thế nhưng ở đây...

“Kia.” Phó nhân như con rối bị ai đó dùng dây điều khiển, chỉ thẳng vào hướng đám cây khô héo mới nhìn thấy ban nãy, là nơi ấy...

Tại Trung do dự bước tới gần khu đất đai nhuộm màu đỏ thẫm kia, “Tinh thể tuyết hòa tan, hái đầy một giỏ là được, rồi đưa đến trước mặt điện hạ.”

“Cái gì?” Tại Trung vừa mới quay đầu, bên kia chỉ còn lại cái bóng của những người nọ, ý của hắn là, thứ tên ‘Tịch Liên quả’ chính là tinh thể tuyết dữ tợn kia?

Không muốn tới gần, đồng thời còn có một thanh âm ngăn cản Tại Trung đừng bước tới, đừng chạm vào...

“Hái đầy một giỏ là được, rồi đưa đến trước mặt điện hạ...” Đột nhiên nhớ lại, đưa đến trước mặt điện hạ... Có đúng là chỉ cần hái đầy một giỏ, là liền có thể gặp được Duẫn Hạo không...

Nỗi sợ hãi ban nãy, bởi vì hi vọng được gặp Duẫn Hạo mà thoáng chốc tiêu thất. Duẫn Hạo, chỉ cần có thể gặp được Duẫn Hạo...

Cầm chiếc giỏ ở bên cạnh lên, lấy đủ dũng khí rồi bước vào nơi như địa ngục kia...

“A!!” Hảo nóng! Nỗi thống khổ kéo đến giống như muốn thiêu cháy toàn bộ lòng bàn chân, trong khe hở của đất đai rạn nứt giống như có nghìn vạn con giun đang liều mạng chui vào nơi thương bỏng kia, “Hô hô~~ A!” Những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên trán chảy xuống, đôi môi mỏng vốn hoàn hảo cũng bởi vì đau đớn mà bị cắn đến máu tươi tuôn rơi.

Hai gò má tái nhợt không còn chút máu, không được... không thể cứ như vậy mà ngã xuống được...

Tại Trung gượng đứng dậy, hơi run rẩy mà đi về phía đám cây có cuộc sống đầy cô đơn lẻ loi kia, đôi giày vốn có màu xanh nhạt sau một hồi liền nhuộm màu huyết hồng.

A, Duẫn... Tại Trung dường như có thể nhìn thấy Duẫn Hạo...

Vô cùng khó khăn mà bước đến dưới tàng cây, Tại Trung thở dốc từng ngụm một, mồ hôi lạnh sớm đã thấm ướt y sam. Tâm tình cấp thiết khiến Tại Trung không có thời gian nghỉ ngơi, liền không chút do dự mà đưa tay về phía tinh thể tuyết phiếm hắc quang.

“Ô!” Hoàn toàn bất đồng với sự nóng bỏng của lòng bàn chân, tay vừa chạm vào, lập tức truyền đến nỗi đau đón đầy lạnh rét như lưỡi dao sắc nhọn. Hít sâu một hơi, Tại Trung nhón chân gắng sức hái lấy quả tiếp theo, “A!!!” Tinh thể tuyết được hái xuống trong nháy mắt liền biến thành một bụi gai đen vận vẹo khảm thật sâu vào trong thịt, sau đó lại tan biết không vết tích, biến thành một quả trái cây màu phấn hồng trong suốt sáng bóng rồi rơi vào trong giỏ, máu tươi đầy gai mắt theo tay của Tại Trung mà trườn xuống...

Ý thức dần dần bị rút đi, trước mặt cũng trở nên mơ hồ, mồ hôi cùng nước mắt pha lẫn vào nhau, nức cười mà thấm vào rễ cây khát máu.

“Duẩn... Duẩn...” Không ngừng nỉ non, sợ rằng nếu bản thân dừng lại, một khắc sau liền ngất đi, không thể, Tại nhi còn chưa gặp được Duẩn Hạo mà...

... ..

“Tại Trung...” Xương Mân ngồi bên cạnh ‘Vong Xuyên, nhìn hồ nước do ánh sáng mà dần dần trở nên hơi phiếm hồng, “Bây giờ, chắc chắn ngươi rất thống khổ đúng không...”

... ..

Nhìn trong giỏ trần ngập trái cây, phấn nộn nộn, trông vô cùng khả ái. Là cho Duẩn Hạo ăn đó a, may là không bị nhiễm máu, nhìn hai tay đầy vết thương cùng máu tươi của bản thân, Tại Trung nhẹ nhàng thở dài...

Phải nhanh lên một chút, nếu không chuẩn bị tốt, Duẩn sẽ phải sốt ruột chờ đợi!

Tại Trung dùng tốc độ nhanh nhất của mình mà chạy về một hướng...

Nơi chạy qua liền lưu lại từng giọt máu tươi như đang khóc...

Xa xa, một mặt thân ảnh hỏa hồng nhìn toàn bộ quá trình, màu sắc trong mắt liền đậm hơn vài phần, “Không cần một kết giới gì, cứ thế mà hái xuống...” Kim Tại Trung sao? Hẳn thuộc chủng loại khác ư?

Kim Hi Triệt đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, xoay người bước đến được viên, trong miệng còn lẩm bẩm: “Không chừng hôm nay lại phải lấy ra vài bình linh dược thượng đẳng rồi...”

(1) Huyết đồng: Con người màu máu.

14. Chương 11

Duẩn Hạo! Duẩn Hạo! Trong lòng không ngừng lớn tiếng kêu gào, cũng không biết vì sao, phó nhân vừa dẫn y đến đây đã đi khỏi từ lúc nào, thậm chí không nhấn nhủ phải đi đến đâu để tìm điện hạ, thế nhưng giống như có cảm ứng, trực giác nói cho bản thân biết rằng, Duẩn Hạo ở nơi đó, Duẩn Hạo đang chờ Tại nhi...

Là đây sao? Ở đây hình như đã có ấn tượng, đại môn màu ám hắc... Hình như đã tới đây rồi...

Không quản nhiều như vậy nữa, Tại Trung dùng lực đẩy cánh cửa khép hờ ra, cấp thiết tìm kiếm thân ảnh của Duẩn Hạo trong căn phòng.

Lo lắng mà nhìn xung quanh bốn phía, Duẩn Hạo... Duẩn...

“Quên mất thân phận của bản thân nhanh thật đấy.” Bên tai truyền đến thanh âm đã chờ đợi từ lâu, Tại Trung kích động nhìn về phía phát ra tiếng.

A, là Duẩn Hạo, a, cuối cùng cũng tìm thấy rồi...

Lập tức hướng về phía trước, thế nhưng chưa đi được vài bước, đầu gối giống như bị vật nặng gì đó nện thẳng vào, “Ô!”

Tay gắt gao bảo vệ lấy cái giỏ, không cho trái cây rơi ra ngoài, đây là thứ cần phải cho Duẩn Hạo ăn, nhất định không thể làm bản được...

Gắng gượng mà quỳ xuống, bây giờ càng thêm hốt hoảng...

“Ma phó kia hẳn là đã nói rất rõ ràng rồi nhỉ, người nhanh như vậy liền không biết bản thân là cái thân phận gì rồi sao?”

Ân? Tại Trung cố gắng nhớ lại, không thể lại khiến Duẩn Hạo sinh khí, a, Duẩn Hạo nói rằng...

Cấp bậc, hoàng sắc, lục sắc, dục nô... Là chỉ điều này sao...Lời này xem ra quả thực là Duẩn Hạo nhắc nhở ta cần phải nhớ kỹ sao? Vốn tưởng rằng chỉ là bản thân ma phó kia... Sớm biết vậy thì vừa bước vào liền hành lễ rồi, như vậy thật không có phép tắc...

Cố gắng ngăn lại dòng nước mắt, không cho nó chảy xuống, Tại Trung miễn cưỡng dùng thanh âm suy yếu mà nói rằng: “Điện... Điện hạ... Tại Trung... Tại Trung đã hái hết toàn bộ trái cây rồi...” Sao ngay cả nói cũng mệt mỏi như vậy, không biết Duẩn có nghe thấy ta đang nói gì không nữa.

Vì sao nghe thanh âm kia lại thấy suy yếu như vậy, nhưng mà...

Duẩn Hạo nhìn Tại Trung, xem ra đúng là có biết một chút thuật pháp, nếu không, muốn hái được ‘Tịch Liên quả’, cho dù dùng kết giới, ma lực không cường đại thì cũng có thể thụ thương...

Kim mâu càng thêm vài phần âm trầm, xem ra trước đây giả vờ rất giống a, nhu nhược dục toái1, thật là nực cười!

“Cầm lên.”

Tại Trung nghe thấy Duẩn Hạo đang gọi mình, dùng hết khí lực còn sót lại, bò lên, đưa trái cây đến.

Cúi thấp đầu, tay nâng lên cao.

Qua thật lâu, chậm chạp không có động tĩnh, Duẩn Hạo cũng không có ra lệnh thêm điều gì.

Giữa lúc Tại Trung chuẩn bị ngẩng đầu lên nhìn thì, nghe thấy một thanh âm vô cùng kiêu mị...

“Ai nha, điện hạ, sao người còn ở đây vậy, Hồng Lánh cũng đã chờ ngài rất lâu rồi đó~~” Tại Trung nhìn cảnh tượng trước mắt, giống như bị tia chớp đánh thẳng vào, thân thể cũng không động đậy nổi.

“A, trái cây tươi ngon như vậy, chính là đặc biệt chuẩn bị cho người.” Duẩn Hạo nhìn Tại Trung, lại cười nói với Hồng Lánh, tuy rằng không nhìn thấy đôi mắt của Tại Trung, thế nhưng Duẩn Hạo biết Tại Trung nhất định đang nhìn.

Hồng Lánh toàn thân ướt sũng, khắp người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, hần bước lên phía trước, thấy ‘Tịch Liên quả’ đầy ắp cả rổ thì vui vẻ nói với Duẩn Hạo, “Tối hôm qua ta chỉ tùy tiện nhắc đến, không nghĩ rằng ngài thực sự đặt ở trong lòng!”

“Đương nhiên, bởi vì đây là người nói mà.” Ôn nhu cầm lên một quả rồi ngậm lấy, đưa vào trong miệng Hồng Lánh, “Ăn ngon không?”

“Ân! Điện hạ, ngài đối Hồng Lánh thật tốt.” Ngọt ngào làm nũng, Hồng Lánh dựa vào lồng ngực của Duẩn Hạo, vui vẻ mỉm cười.

“Bộp!” Chiếc giỏ bỗng nhiên lật đổ, Tại Trung vô lực ngã xuống mặt đất, trái cây chạm vào nền nhà, toàn bộ đều nhiễm bụi bặm.

“A!” Hồng Lánh thoáng chốc nhảy ra khỏi lồng ngực của Duẩn Hạo, làm bộ muốn đi nhặt lấy đồng trái cây bị bắn kia lên.

“Thật là, Duẩn, trái cây đều bắn hết cả rồi, đây không phải thật lòng không muốn cho ta ăn sao!” Ủy khuất giậm giậm chân, “Á!” Có thể là do khăn tắm rất lỏng, động một tý liền rơi xuống, thân thể dưới chiếc khăn vẫn còn phấp phấp nhiệt khí...

“Điện hạ~~ Trái cây~~” Hồng Lánh hỏi, ngón tay vẽ vòng tròn lên trước ngực Duẩn Hạo.

“Đừng quên đến đồng trái cây kia nữa, người đề tiện hái lấy, có thể ăn ngon sao?” Ôm lấy Hồng Lánh, cố ý bước qua bên người Tại Trung, “So với trái cây, người hiện tại nhìn trông còn mỹ vị hơn.”

“Ha ha, điện hạ~~”

Thanh âm dần dần trở nên xa xôi, Tại Trung mặc dù ý thức mơ hồ, thế nhưng lời vừa nảy một chữ cũng không bỏ quên, rõ ràng truyền vào trong tai Tại Trung.

Duẩn, người biết không? Tại nhi vốn tưởng rằng trái cây này là hái đến cho người ăn, nhưng mà, lại... A, thế nhưng Duẩn Hạo đã ném rồi nhỉ, cho dù người là dứt cho người khác ăn...

Con người đề tiện sao, Tại nhi đã hiểu rồi, tại sao phải luôn luôn nhấn mạnh chứ, là đang nhắc nhở ta rằng không nên có kỳ vọng gì sao? Vừa nãy Hồng Lánh gọi người là ‘Duẩn’, người không có phản đối, ta cũng muốn gọi người như vậy, thế nhưng... vì sao... vì sao Tại nhi thì không được chứ? Điện hạ, điện hạ...

“Tôi hôm qua ta chỉ tùy tiện nhắc đến, không nghĩ rằng ngài thực sự đặt ở trong lòng!” A, nguyên lai mấy ngày nay Duẩn đều bởi Hồng Lánh sao? Chỉ có lời hần nói, mới có thể khiến tâm người nổi gợn sóng... Người nhìn thấy hần vui vẻ, vậy người có biết, hiện tại Tại nhi hảo đau, hảo đau không...

“Hần là kẻ duy nhất” “Bao giờ cũng có thể nhận được ân sủng của điện hạ” Duẩn, là thích hần đúng không...

Nỗi đau đớn của thể xác và tinh thần, khiến Tại Trung cũng không thể tiếp tục chống đỡ được nữa, cuối cùng nặng nề mà ngất đi...

“Ân~~ Nhanh lên một chút~ A!” Giống như dã thú mà rong ruổi trên người dưới thân, bên tai là tiếng rên rỉ cùng thở dốc đầy kiêu mị, thế nhưng vì sao! Vì sao! Hiện tại toàn bộ trí óc đều là bộ dạng Tại Trung ngã xuống mặt đất đầy suy yếu...

Hừ! Suy yếu? Một kẻ có bản lĩnh, không mất một cọng lông nào mà đi ra từ cây ‘Tịch Liên quả’, có thể suy yếu sao? Vì cái gì mà đến tận vừa rồi người vẫn giả bộ, Kim Tại Trung, người rốt cuộc muốn đạt được cái gì! Muốn nhận được điều gì hả!

Gầm nhẹ mà đâm mạnh vào, khiến thân thể đâm dăng dưới thân càng thêm vui sướng mà vặn vẹo, “Điện hạ! Điện hạ! Ân~~ Ân~ A!” Sau cao trào, Duẩn Hạo không chút lưu luyến mà rút ra, mặc xiêm y vào rồi đứng dậy bước đi.

“Điện hạ ——” Tại sao? Vì cái gì mà điện hạ lại...?

“Chẳng lẽ người cũng muốn thử ra lệnh cho ta sao?”

“Hồng Lánh không dám.”

Nhìn cũng không nhìn một cái, Duẩn Hạo xoay người rời đi.

Toàn thân đang trong tình trạng vô cùng bất mãn cùng phần nộ, cho nên Duẩn Hạo đã quên đi rất nhiều thứ quan trọng, không chú ý tới xưng hô vượt quyền cùng về mặt gian tà sau khi nhìn thấy Tại Trung của Hồng Lánh, chỉ vì khi đó trong tim cùng trí óc đều chỉ có một người...

Kim Tại Trung, chính là hần! Hồng Lánh có thể rõ ràng cảm giác được tình cảm của điện hạ đang bị ai đó ràng buộc.

“Ta không phải đã nói rằng, phải hảo hảo chiều cố người sao? Lần đầu tiên ân cần thăm hỏi, không biết người nghĩ như thế nào...”

Khi Tại Trung chuyển vào Lục Chi Môn, Hồng Lánh đi đến gặp Tại Trung, cái hành động gọi là ôn nhu lúc đó, ngón tay khẽ vuốt lên vết máu trên môi, chẳng qua là nhân cơ hội ăn cắp máu của Tại Trung mà thôi.

Thật lâu trước đây, hần đã nhìn thấy một thủ thuật che mắt tuyệt hảo từ một quyển sách cổ, mượn máu của kẻ bị làm phép, dùng máu của bản thân làm thứ dẫn dắt, thi triển chú thuật, có thể dựa vào ý nguyện của bản thân, khiến người khác nhìn thấy bộ dạng của kẻ bị làm phép mà bản thân mong muốn². Khi tắm rửa, liền cảm ứng được thương thể trong mắt Tại Trung, sao có thể đơn giản mà để ý dùng một chiêu khổ nhục kế được, cho nên Tại Trung vốn chông chất thương ngàn, nhưng khi Duẩn Hạo nhìn thấy lại là bộ dạng không mất một cọng lông nào.

Nói nó là tuyệt hảo, đó là bởi vì, chú thuật này một khi thi triển, chỉ cần chờ ba ngày sau thì chú thuật tự động tiêu trừ, trong khoảng thời gian đó, bất luận kẻ nào cũng không nhìn ra, bao gồm cả Ma vương cao cao tại thượng...

Thế nhưng dấu vết của việc thi triển chú thuật là không thể đánh tan ngay lập tức, thế nhưng lúc đó Duẩn Hạo không có vẻ lãnh tĩnh thường ngày của Ma vương, làm sao có thể phát hiện sau tai của Hồng Lánh có một vật tổ quý mị.

Kim Tại Trung, đây chỉ là bắt đầu...

Ngoài trời —— Hoa viên

Hi Triệt ngồi trong bụi hoa màu tím, ngắm nghía bình dược trong tay, “Đây chính là thuốc trị thương thượng đẳng nhất đấy, chẳng lẽ không dùng được sao?”

Gió thổi tản mát, cánh hoa màu tím tung bay khắp bầu trời, không cách nào thoát khỏi mà rơi vào trong làn nước, giấy dựa, cuối cùng vẫn chỉ có thể ở trong đáy sâu mà bị thương thở dài...

(1) Nhu nhược dục toái: Yếu đuối tưởng chừng như muốn vỡ tan.

(2) Câu này có nghĩa là Hồng Lánh muốn những người khác nhìn thấy bộ dạng nguyên vẹn không vết thương của Tại Trung (tức là hình dáng giả), chứ thật ra bộ dạng thật của Tại Trung là thương tích đầy mình, nhưng người ngoài nhìn vào thì thấy không bị tổn thương gì cả, cũng không nghĩ thấy mùi máu. Thế nên cái thuật pháp đó mới được gọi là ‘thủ thuật che mắt’.

15. Chương 12

Kiều điện —— Nghị thính

“Sao đến bây giờ một chút động tĩnh cũng không có...” Khó hiểu nhìn con bướm bướm u huyền¹ đang đậu trên ngón tay, Hi Triệt hiếm có ngồi ở một bên, cái gì cũng không nói.

“Xảy ra đại sự?” Hữu Thiên ngồi đối diện Hi Triệt, dùng tay đỡ lấy đầu, nhìn Hi Triệt, đây là lần thứ ba trong ngày hắn triệu trình tấn điệp² của bản thân tới rồi.

“Chỉ là cảm thấy kỳ quái mà thôi...” Hi Triệt híp mắt lại, trong đầu lại suy nghĩ, tại sao Vương đến bây giờ cũng chưa phái người đến lấy thuốc trị thương, tổn thương lần trước Vương đã đặc biệt đến yêu cầu linh dược, lần này còn nghiêm trọng hơn gấp mười mấy lần nha... Trừ khi, Vương tự mình giúp y...

Có thể sao, Ma vương điện hạ lãnh khốc vô tình như vậy, cho dù đặc biệt để tâm đến dục nô này, cũng không thể đến trình độ này được...

“Nha! Phiên chết đi được!” Bản thân làm sao phải quan tâm đến địa vị dục nô thấp hèn kia như vậy chứ, chẳng lẽ bị y hạ cổ rồi sao? Buồn cười thật, tam giới này, luận về cổ độc, ai dám so với ta?!

“Duẩn... Duẩn...” Người trên thân lúc đó đã sớm huyết nhục mơ hồ, trong miệng vẫn luôn niệm tên của Vương, bất chấp tất cả, giống như liều mạng mà đi hái ‘Tịch Liên quả’ đầy hung ác, thanh âm kia không thể gạt ra nổi, cứ liên tục lặp lại bên tai Hi Triệt...

“Kính tởm!”

“Bản thân ngươi thật ra rất thích tự tiêu tự khiển nhỉ?” Hữu Thiên nhìn Hi Triệt một hồi trầm tư, một hồi tức giận, thật là hiếm thấy.

“Hừ! Giúp ta chuyển lời cho Vương, ta cáo lui trước!” Có khổ não ở chỗ này, không bằng bản thân tự mình đi xem còn hơn...

“Ồ? Hi Triệt đâu?” Hàn Canh mặc một bộ trường bào bạch sắc đầy thánh khiết ở bên trong môi trường u ám lộ ra vẻ bất mắt phá lệ.

“Đế quân.” Hữu Thiên cung kính đứng dậy hành lễ.

“Xem ra không ở đây nhỉ...” Duẫn Hạo còn bảo ta tới, thuận tiện thông báo hai người còn đang chờ mệnh lệnh kia rằng không cần phải đợi nữa, tự mình bỏ đi, xem ra là không muốn ta tới nói a!

“Y hình như có việc, không biết Đế quân...”

“A, ta biết y ở đâu rồi...” Biết hành tung của Hi Triệt căn bản không phải việc khó, vì bản thân đã sớm tâm linh tương thông cùng y rồi...

“Hữu Thiên có muốn cùng đi xem không? Hiêm khi thấy Hi Triệt xao động như vậy...”

Kiều điện vốn chuẩn bị hội nghị thoáng chốc không một bóng người...

(1) U huyền: Âm u mà huyền ảo.

(2) Trình tấn điệp: Con bướm chuyên đi điều tra tin tức.

16. Chương 13

“Hắn là ở đây rồi...” Hi Triệt dừng bước chân lại, ơ? Sao cửa lại mở thế này...

Nghi hoặc mà nhìn vào bên trong, cái gì thế... Hại ta khổ não lâu như vậy... Nhìn thấy Tại Trung trên người một điểm thương tích cũng không có, Hi Triệt bất giác mà thở phào... Thế nhưng không nghĩ rằng Vương cũng có lúc có nhân tính như vậy...

Đúng, trong phòng hiện tại, ngoại trừ Tại Trung đang say sưa ngủ, còn có Ma vương Trịnh Duẫn Hạo đang nhìn Tại Trung bên cạnh giường.

Vì đã giải quyết được mối nghi hoặc, Hi Triệt cũng không muốn dừng lại ở nơi vắng vẻ này nữa.

“Đã tới rồi, không vào đây xem?”

Ai, biết mà, sao có thể không bị phát hiện được...

“Vương.” Hơi hành lễ, Hi Triệt đứng ở cạnh cửa, không tiếp tục bước về phía trước.

“Không nghĩ rằng một Kim Hi Triệt nổi tiếng lòng dạ rắn rết cũng có thể chú ý đến kẻ khác như vậy?” Điều này rất khiến người khác kinh ngạc, Hi Triệt ở bên người mình đã rất lâu rồi, thế nhưng nhìn thấy y đặc biệt đến thăm một người vẫn là lần đầu tiên.

Kỳ thực bản thân Hi Triệt cũng rất khó hiểu, thế nhưng hiện tại chính mình quả thực không tìm ra được lí do nào để hảo hảo giải thích.

“Hi Triệt cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Vương quan tâm đến một người như vậy.” Còn nói ta à, bản thân người thì không như thế chắc.

“Người cùng Hữu Thiên gần đây càng ngày càng can đảm.”

Cái gì chứ, ta đây so với Hữu Thiên...

“Tới đây làm gì?” Ta cũng không có ra lệnh bảo hắn trị liệu cho ai, chẳng lẽ hắn là tới hại người, vô duyên vô cớ như vậy sao? Nếu như không có một lí do gì, như vậy chính là...

“Lại muốn phá hoại thứ xinh đẹp hơn mình sao?”

“Vương?!” Trí nhớ của Vương cũng thật tốt, ta quả thực đã làm chuyện tương tự, nhưng thứ này đâu có xinh đẹp hơn ta chứ...

“Hi Triệt, kỳ thực người là người đẹp nhất trong lòng ta.” Hàn Canh từ phía sau ôn nhu ôm lấy Hi Triệt, ái muội nói.

“Nha! Sao người xuất quỷ nhập thần vậy hả!” Y đến đây từ lúc nào?

“Phải là ‘xuất thần nhập thần’, ta đuổi theo khí tức của Hi Triệt rồi mò tới đó.” Hàn Canh nhìn phía sau Duẫn Hạo, người đang nằm trên giường, “Nhìn qua quả thực rất xinh đẹp.”

“Cái gì! Vậy người mau theo đuổi đi! Đừng quán lấy ta nữa...” Dễ dàng đứng núi này trông núi nọ như vậy! Hàn Canh! Gần đây ta đang lo lắng vì không có gia hỏa thân thể cường tráng nào đến chỗ ta để ta thử thuốc đó!

“Ta không phải đã nói rồi sao, người ở trong mắt ta, là đẹp nhất.” Hi Triệt của hắc là đang ăn dấm chua sao? Nhớ lần trước, ta chẳng qua chỉ nói đùa hoa đang chậm rãi nở bung bên kia trông rất kiều diễm mỹ lệ, Hi Triệt lập tức mất hứng, liền hủy hết toàn bộ đám hoa... Thế nhưng, Hi Triệt như vậy, thật đúng là khả ái a!

“Đúng rồi, Hi Triệt, ta thật sự rất thương tâm, người đầu tiên cho người sự quan tâm cư nhiên không phải là ta...” Liếm lên vành tai xinh xắn của Hi Triệt, Hàn Canh trừng phạt mà khê cắn.

“Các người muốn nói chuyện yêu đương thì đi chỗ khác cho ta!”

“Cái gì thế! Ta chỉ tới xem thương thế của hắc thôi mà, ai biết Vương đã tự tay trị liệu hảo rồi đâu. Ừm~~ Buông ra! Ta nói buông ra, người có nghe thấy không a~~”

Duẫn Hạo chuẩn bị đuổi người, bỗng dưng nghe thấy lời của Hi Triệt, không khỏi sững sờ, hắc vừa nói cái gì? Thương thế gì? Tự tay ta trị liệu gì?

“Thương thế?”

Cuối cùng cũng thoát ra khỏi cánh tay ôm chặt lấy mình không buông kia, Hi Triệt theo lý thường phải làm mà nói, “Lúc đó trong hoa viên, ta vốn muốn đi hái độc quả đã nuôi dưỡng nghìn năm, trùng hợp lại thấy y đang hái ‘Tịch Liên quả’, thực sự là chịu rất nhiều vết thương nghiêm trọng, cũng không biết y có phải là Ma tộc hay không, lại ngu ngốc đến mức không biết phải mở kết giới để bảo vệ chính mình!”

Duẫn Hạo quay đầu nhìn về phía Tại Trung, mái tóc dài trên trán che khuất đôi mắt của Duẫn Hạo, không nhìn thấy nội dung bên trong.

“Ta rất khó hiểu, Vương cũng không phải người đến yêu cầu thuốc trị thương, dù sao lần trước...”

Nhìn thấy Duẫn Hạo không có dấu hiệu nổi giận gì, Hi Triệt tiếp tục nói: “Cho nên liền tới nhìn xem, ta không nghĩ rằng Vương đã trị hảo cho y rồi.” Nếu không, người cho dù còn sống, cũng chỉ còn tồn tại một chút khí tức mà thôi...

Qua thật lâu, Duẫn Hạo cũng không nói gì, thực sự là một bầu không khí quỷ dị.

“A, hắc cho người một thứ tốt nào đó, rồi bảo người giúp hắc nói lời như vậy đúng không!” Xoay người lạnh lùng nhìn Hi Triệt, Hi Triệt nghi hoặc nhìn Hàn Canh một cái, sau khi xác định Duẫn Hạo đang nói với mình, càng thêm mơ hồ.

“Vương, lời này của người là có ý gì, chẳng lẽ là nói ta cố ý bịa đặt sao? Vì sao ta phải làm như vậy?”

“Đây phải hỏi người mới đúng. Trọng thương? Ta thấy hắc một chút chuyện cũng không có!”

“Sao lại không có được!” Sau khi ý thức được thanh âm của bản thân quá lớn, Hi Triệt không cam lòng mà lùi vài bước về phía Hàn Canh.

Tiếp sau Hàn Canh là Hữu Thiên, vừa dừng ở trước cửa, cũng nghe hết toàn bộ nội dung của cuộc đối thoại ban nãy, nhìn tình thế trước mắt, Hữu Thiên cảm thấy, Hi Triệt mặc dù bình thường khiến người ta cảm giác có rất nhiều điểm kỳ dị vô cùng quái lạ và ác độc, nhưng dưới loại tình huống này, không cần thiết, cũng không có lý do đi bịa đặt một điểm gì của câu chuyện, đặc biệt là giống như đang chống đối Vương...

“Vương, ý của ngài là lúc đó hắc ở trước mặt ngài một vết thương cũng không có?” Khi hái ‘Tịch Liên quả’ thì chỉ cho người địa vị cao lấy, đột nhiên lại bảo một dục nô đi hái, là không phù hợp với lễ thường, cho nên hắc là do chính Vương chỉ định bảo hắc đi hái, thế thì lúc hái xong thì việc đầu tiên nhất định là đưa đến chỗ Vương...

“Người cảm thấy ta đang nói đùa?” Trong ngữ khí băng lãnh đã mơ hồ lộ ra một cổ nộ khí.

“Thần không dám.” Nếu như chiếu với chuyện vừa nãy, nguyên nhân xuất hiện loại mâu thuẫn hiện tại hẳn là vì...

“Thần cảm thấy có người đã thi hành ‘thủ thuật che mắt’.”

“‘Thủ thuật che mắt’?” Duẫn Hạo nhìn thẳng vào Hữu Thiên, “Người đang hoài nghi ma lực của ta sao, thủ thuật che mắt đơn giản kia ta có thể không nhìn ra được sao?”

“Sức mạnh của Vương là vô cùng cường đại, thế nhưng có một loại chú thuật cổ xưa, nó chỉ được ghi chép lại trong một quyển sách cổ, đồng thời quyển sách đó không hiểu vì sao đã bị tiêu hủy, chú thuật này cũng chỉ được ghi chép lại trong sử sách của ma giới.”

Nhìn vẻ mặt không tin của Duẫn Hạo, Hữu Thiên cũng biết tiếp tục nói cũng không có tác dụng.

“Ai ai! Ta cũng đứng ở đây hạo lâu rồi, để ta nói chút gì đó được không?” Hàn Canh bước đến bên người Duẫn Hạo, tay khẽ lướt nhẹ qua Tại Trung, vùng xung quanh lông mày vốn giãn ra đột nhiên nhúm chặt, “Mùi máu tanh thực nồng nặc...” Tuy rằng nhìn mặt ngoài một điểm cũng không có, nhưng mùi máu tanh này đã nói rõ tất cả.

Sau khi Hàn Canh làm phép trừ bỏ một tầng khí trong suốt, mùi máu tươi nồng nặc lập tức tràn ra khắp căn phòng, đối với Ma tộc cực kì mẫn cảm với máu tươi mà nói, liền có thể biết được ý nghĩa của mùi máu này là gì. Đây là mùi của người chết sắp tan thành từng mảnh nhỏ sau khi bị tàn phá nghiêm trọng mới có thể có được...

Hàn Canh chiếm giữ thần lực¹ tinh lọc, cho nên toàn bộ chú thuật che chắn dưới sức mạnh của hắn đều có thể tan rã, thế nhưng chú thuật thi triển trên người Tại Trung, dù sao cũng là một loại thuật pháp cổ xưa, cho nên Hàn Canh cũng chỉ giải khai khí tầng phía ngoài, thế nhưng bước loại bỏ thủ thuật che mắt kế tiếp, đối với bất luận Ma tộc có ma lực nào, đều cực kì dễ dàng.

“Ngài vẫn hoài nghi?” Thấy sự giúp đỡ của Hàn Canh, trong lòng Hi Triệt càng cảm thấy, bản thân quả nhiên đã theo đúng người. Thế nhưng thấy bản thân vui vẻ cống hiến như vậy mà Vương lại bất vi sở động², sao có thể khiến người ta không phẫn nộ được!

Tiến lên một bước, Hi Triệt phát tay, liền phá giải chú thuật, một trận sương mù hồng sắc tản đi, cánh tay giơ lên của Hi Triệt nhất thời dừng lại, không phải bị ảnh hưởng của chú thuật, mà là khiếp sợ khi nhìn thấy thương thế trên thân thể của người trước mắt...

Duẫn Hạo vừa nãy cũng không phải bất vi sở động, mà là cái loại máu tanh này cực kỳ giống như mùi máu sau khi chém giết trên chiến trường, vì sao! Rõ ràng nhìn qua...

Sau khi chờ Hi Triệt trừ bỏ chú thuật, Duẫn Hạo lại một lần nữa cảm nhận được cái cảm giác lần trước, trái tim đột nhiên siết chặt, cảm giác đau đớn cũng mạnh mẽ hơn so với hai lần trước kia.

“Đi ra ngoài!”

Nghe được mệnh lệnh của Vương, Hữu Thiên vô thanh xin cáo lui, Hàn Canh cũng biết bây giờ không nên ở chỗ này, cũng mang theo Hi Triệt đang ngây ngốc mà rời đi.

(1) Thần lực: Năng lực huyền bí/ Năng lực thần diệu,... Nói tóm lại là năng lực cho nó nhanh.

(2) Bất vi sở động: Không có hành động gì/ Không có động tĩnh.

17. Chương 14

Sao lại nặng như vậy...

Khuôn mặt không có huyết sắc cũng chẳng có chút sinh khí, từng sợi tóc lộn xộn bao phủ vết thương đã sẫm khô cạn trên người, hai bàn chân vốn xinh xắn giống như đã được ngâm trong huyết trì, không tìm được một chút nhan sắc ban đầu. Trên đôi tay trắng nõn trải đầy vết thương, thương ngân dử tợn cắn xé từng miếng thịt non nớt, trên tay áo, nơi vạt áo, đều không ngoại lệ mà nhuộm đầy máu tươi...

Vươn tay muốn chạm vào khuôn mặt – nơi duy nhất da thịt còn lành lặn, nhưng khi chạm đến lại thu vào, sợ rằng sẽ làm tổn thương nhân nhi yếu đuối kia...

Chẳng trách lúc đó thanh âm của người suy yếu như vậy, căn bản không phải giả bộ a...

Không thi triển kết giới, rốt cuộc người muốn làm sao, muốn đi tìm cái chết sao! Duẫn Hạo không khỏi tức giận, sao có thể không quý trọng thân thể của chính mình như vậy!

Thế nhưng nhìn thấy thương ngân đầy người của nhân nhi trước mặt, bản thân lại không sao tức giận được nữa, suy cho cùng thì chuyện này cũng là do ta tạo thành...

Cẩn thận ngồi bên cạnh Tại Trung, tập hợp ma lực, chậm rãi truyền vào trong cơ thể của Tại Trung, Tại Trung... Tại Trung...

Vết thương dần dần khép lại, hô hấp vốn rất nhỏ cũng dần dần trở nên ôn hòa...

“Duẫn... Duẫn...” Duẫn Hạo cúi đầu, muốn nghe nhân nhi vừa mới hơi bình phục lại đang nói cái gì.

Lại là ta... Vẫn không ngừng gọi sao? Nhìn bộ dạng khiến người thương yêu của Tại Trung, Duẫn Hạo hơi mỉm cười, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đang gọi tên hắn, hảo hảo ngủ đi...

Ngoài cửa, Hàn Canh nhìn Hi Triệt bị mình kéo đi, nhưng lại chạy tới nhìn nhân nhi, Hàn Canh bất đắc dĩ mà ôm lấy vai Hi Triệt, cười nói: “Yên tâm chưa?”

Hi Triệt vẫn nhìn chăm chú vào bên trong gian phòng, Hàn Canh một phát ôm lấy Hi Triệt, ôn nhu nói, “Kêu ta giúp người che giấu khí tức, không cho Duẫn Hạo phát hiện, tới làm chuyện lên lút vụng trộm này, Hi Triệt của ta thật là khả ái a!”

Lần này Hi Triệt không nói gì, chỉ ngã đầu vào trong lồng ngực của Hàn Canh, “Hảo ấm áp...”

Đúng a, hảo ấm áp...

18. Chương 15

“ Tỉnh rồi?” Ai đang hỏi ta? Đầu óc thật choáng váng, đã xảy ra chuyện gì rồi? Tại Trung hơi mở mắt, thế nhưng trước mắt chỉ là một bóng dáng mơ hồ, giống hệt như Duẫn Hạo a...

Thế nhưng làm sao có thể được! Duẫn Hạo căn bản không có khả năng ở nơi này, y không phải đang ở chỗ Hồng Lánh sao...

Nghĩ đến đây, Tại Trung khổ sở nhắm chặt mắt lại, nghiêng đầu qua.

“Không muốn nhìn thấy ta?” Bàn tay xoa lên má Tại Trung.

“Duẫn Hạo!” Khó có thể tin được mà xoay người, người nhìn thấy quả thực là Duẫn Hạo, Tại Trung mỉm cười kinh hô nói. Chờ một chút!! Mình vừa mới nói gì... Chết rồi!

Nhìn thấy bộ dạng từ mừng rỡ biến thành vẻ mặt vừa ử rử vừa hối hận của Tại Trung, Duẫn Hạo cũng cảm thấy rất kỳ quái, điều gì đã khiến hắn biến chuyển nhanh như vậy?

“Xin lỗi, điện hạ, Tại Trung đã nói bậy rồi.” Sợ hãi mà cúi đầu, Tại Trung lo lắng không dám nhìn Duẫn Hạo.

“Là vì điều này?” Nghĩ đến thanh âm mang theo sự mừng rỡ mà gọi tên mình của Tại Trung ban nãy, trong lòng Duẫn Hạo không khỏi nảy sinh một tia ngọt ngào.

Quên đi, hôm nay không làm khó hấn nữa, “Vừa này... cứ quên đi.”

“Cái gì?” Tại Trung giật mình nhìn về phía Duẩn Hạo, mình không nghe lầm chứ, ý của Duẩn Hạo là...

“Ta không muốn lặp lại lần nữa.” Chỉ gọi tên của ta thôi mà đã khiến hấn vui vẻ như thế rồi sao? Thật lòng mà nói, thực muốn nhìn thấy đôi mắt dưới mái tóc kia, chắc chắn nhất định là rất đẹp...

Ha ha, Duẩn Hạo không sinh khí kìa, Tại Trung cười ngây ngô.

“Xem ra đã hoàn toàn tốt rồi đúng không?” Nhìn thấy y cười vui vẻ như vậy, khoe miệng Duẩn Hạo cũng khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười nhàn nhạt. Thương thế của y đương nhiên đã khỏi hấn, dù sao cũng là do bản thân tự tay trị liệu, kỳ thực sau khi trị liệu xong, Duẩn Hạo cũng lấy làm kinh hãi, không nghĩ rằng chính mình lại đích thân giúp người khác chữa thương, thế nhưng nhìn thân thể trải dài thương ngân của Tại Trung ngay trước mắt bản thân khi đó, trong lòng vẫn có một thanh âm nói với chính mình rằng, không thể nhìn hấn thống khổ như vậy, không thể để hấn như vậy rồi ly khai...

Nghe Duẩn Hạo hỏi mình, Tại Trung mới phát hiện, thân thể vốn tưởng rằng sắp gần kề cái chết của bản thân, bây giờ nhìn lại, cứ nhiên một điểm thương ngân cũng không có.

Nhưng đồng thời, Tại Trung cũng nghĩ rằng, trước khi mình hôn mê, đã nhìn thấy, nghe thấy...

Biết Tại Trung đang nhớ tới chuyện kia, nhưng thân phận của Ma vương, vẫn không đến mức để hấn phải giải thích cái gì cho một dục nô hèn mọn, dục nô... Thật là một danh hiệu khiến người khác không dễ chịu...

“Đã hôn mê ba ngày rồi, ăn chút gì đi.” Đưa một chiếc đĩa đầy tinh mỹ lên, trái cây phần nộn bên trong đang lẳng lẳng chờ người hưởng dụng.

Đây không phải? Tinh thể tuyết màu xanh đen, trái cây phần nộn...

Biết Tại Trung lại đang nhớ đến hồi ức bất hảo, Duẩn Hạo cầm một quả lên, đưa đến bên miệng Tại Trung, “Đừng nghĩ nhiều nữa, đây là ta hái.”

Khuôn mặt vốn thương tâm cô đơn của Tại Trung trong nháy mắt liền từ kinh ngạc chuyển sang kinh hãi, hé cái miệng nhỏ nhắn phần hồng ra rồi chậm rãi ăn ‘Tịch Liên quả’ trong tay Duẩn Hạo. Hảo ngọt...

Hái ‘Tịch Liên quả’ là thập phần nguy hiểm, nhưng đối với Duẩn Hạo mà nói thì lại vô cùng dễ dàng, huống hồ trái cây này có công hiệu dưỡng bệnh cực đại.

“Trên bàn bên kia còn có máu tươi của ma linh, là ta vừa phái người đi lấy, nhớ phải uống hết.” Sau khi Tại Trung nuốt trái cây xuống, thuận theo hướng Trịnh Duẩn Hạo nói mà nhìn qua, dịch thể đỏ tươi, lẳng lẳng nằm trong ly.

Thấy Tại Trung không phản ứng, Duẩn Hạo đứng dậy, “Đừng tái nói lời chọc giận ta.” Nếu như lần này Tại Trung lại nói dối rằng không phải máu của ta thì không được, không biết ta có thể làm điều gì khiến hấn bị tổn thương hay không, không muốn để hấn lừa mình nữa, không muốn...

“Àn, ta biết rồi...” Bao giờ Duẩn Hạo mới có thể tin lời mình nói đây... Thế nhưng, lần này tuyệt đối không thể khiến Duẩn Hạo sinh khí được, nhưng khát vọng đối với hiến huyết của mình ngày càng bức thiết rồi, thực sự không được, chỉ còn phương pháp kia...

Không nói thêm điều gì nữa, Duẩn Hạo đi đến trước cửa.

“Điện hạ! Người... Người phải đi rồi sao...”

“Ta không phải là một người nhàn rỗi không có chuyện gì để làm.” Ta đã ở đây bồi hấn rất lâu rồi, chủ yếu là lo lắng cho hấn, mặc dù ta rất tự tin với ma lực trị khỏi của bản thân...

“Àn...” Không thể tham lam quá nhiều a, chắc chắn sẽ có một ngày, Duẩn Hạo có thể tin tưởng lời ta nói, có thể...

19. Chương 16

Vài ngày sau, Duẩn Hạo đều có thể tranh thủ tới gặp mình, toàn hồi vết thương thế nào, còn mang đến huyết dịch tươi mới, thế nhưng rốt cuộc mình cũng không thể uống a, cho nên mỗi ngày đều đành phải lên lút đồ đi...

Ngày hôm nay, sau khi thức dậy, Tại Trung giống như mọi khi, tràn ngập mong đợi mà chờ Duẩn Hạo.

“Ai~~ Hạo nóng a, mồ hôi cũng chảy ra rồi...” Trên người vô cùng khó chịu, rất giống như đang tắm, thế nhưng vừa nghĩ đến sự lạnh lẽo thấu xương kia, Tại Trung luôn vô cùng sợ hãi... Nhưng mà, quên đi, vẫn phải đi tắm thôi... Nếu không, Duẩn Hạo mà chán ghét thì sẽ rất bất hảo...

...

“Ồ? Không có ở đây?” Ta đến xem hắc, hắc cư nhiên vắng mặt?

“Két ——” Cửa bị đẩy ra, Tại Trung!

Tại Trung cả người ứa mồ hôi, y phục đẫm ướt sũng dính sát vào người.

“Người!! Đã làm cái gì? Sao lại ướt như vậy?” Một phát ôm lấy thân thể không ngừng phát run của Tại Trung, kéo y vào trong lồng ngực mình, hạo lạnh!

“Tắm... Tắm rửa...” Tại Trung cũng cảm thấy vô cùng lạnh, vừa nãy chỉ muốn thoát khỏi nơi đó nhanh một chút, cho nên không thèm lau khô người mà lập tức chạy ra.

“Tắm rửa?! Có ai tắm rửa mà đem chính mình tắm thành một khối băng không!” Duẩn Hạo dùng thân nhiệt cùng độ nóng của chính mình mà dần dần giúp thân thể của Tại Trung ấm trở lại.

“Nhưng mà, nước kia rất lạnh...”

“Ấn?” Hình như nói không sai, trước đây ta có ra lệnh, loại thân phận hạ tiện như dục nô, không xứng đáng được hạo hạo nhận được đãi ngộ, cho nên nước tắm của bọn họ chỉ dùng loại nước hàn băng rét thấu xương...

“Lần sau đừng tiếp tục đi đến chỗ đó nữa...”

“Nhưng mà...” Không đi đến chỗ đó, vậy tắm rửa làm sao?

“Ta sẽ dẫn ngươi đến một nơi khác.” Ôm như vậy, thực lạnh, một điểm cũng không dễ chịu...

“Ấn.” Thật tốt, Duẩn Hạo sẽ mang ta đến nơi khác tắm rửa, cuối cùng cũng không phải ở nơi lạnh lẽo đó nữa rồi...

Một lát sau, thân thể của Tại Trung cũng dần ấm lên, đúng rồi, đúng rồi, hôm nay ta đến đây là có chuyện muốn nói.

“Tại Trung.” Nghe thấy Duẩn Hạo gọi mình, Tại Trung lập tức chuyển chú lắng nghe.

“Ta muốn đi Nhân gian giới một chuyến, sau này ta sẽ để Hi Triệt tới xem ngươi.”

“Nhân gian giới?” Đó là cái gì?

“Điều này ngươi không cần phải biết rõ như vậy.”

“Nga...” Không thể hỏi quá nhiều a, thiếu chút nữa lại làm cho Duẩn Hạo không vui rồi.

“Cứ vậy đi, hôm nay ngươi nghỉ ngơi cho thật tốt vào.” Đặt Tại Trung lên giường, Duẩn Hạo cúi người xuống, hôn lên đôi môi thơm ngon của Tại Trung, “Ưm~ Ưm~” Đôi môi ẩm ướt vừa bá đạo vừa ôn nhu, khiến Tại Trung thoáng chốc rơi vào bên trong.

Chờ Tại Trung lấy lại tinh thần, Duẩn Hạo đã ly khai. Ha ha, Duẩn đã hôn ta, hôm nay thật là hạnh phúc a...

20. Chương 17

Nha! Đây là Kim Hi Triệt mà Duẩn Hạo nói sao? Hảo xinh đẹp a...

“Này! Nhìn đến ngực rồi sao? Ta biết ta rất đẹp, thế nhưng người như vậy có quá bất kính rồi không?!”

Khuôn mặt đột nhiên phóng đại ngay trước mặt bản thân, có một loại hương thơm rất dễ ngửi a...

Nhìn trên người Tại Trung đã không nhìn ra bộ dạng từng bị thụ thương, Hi Triệt hài lòng tự ca ngợi bản thân vài câu vì không phải nguyên rủa Vương nữa, Vương quả thực rất dễ tâm đến gia hỏa này, nếu không thì bảo ta tới xem hấn làm gì...

“Người là, Hi Triệt hả?” Cẩn thận hỏi, thoạt nhìn có chút ác a...

Mặc dù nghe thấy Tại Trung gọi mình một cách vô cùng vui vẻ như vậy, nhưng bị người nghe được thì bản thân cũng quá mất thân phận rồi, “Gọi ta Hi Triệt đại nhân.” Không hiểu sao ta lại có hảo cảm với hấn a...

“Hả? Nga, Hi Triệt... Hi Triệt đại nhân...”

“Tại Trung?”

“Vâng, Hi Triệt đại nhân.”

“Danh xưng này không cần phải gọi liên tục đâu.” Thực sự cảm thấy rất gượng gạo khi nghe.

“Hôm nay ta chỉ tới đây xem người có làm sao hay không, để tránh Ma vương đại nhân bắt chợt đến hỏi ta.” Kỳ thực, là không cần mỗi ngày đều phải tới, thế nhưng ngày đầu tiên Duẩn Hạo ly khai, Hi Triệt liền tới ngay lập tức, chỉ là muốn nhìn xem, y đã thế nào rồi mà thôi...

“Điện hạ có thể hỏi đến ta không?” Thấy bộ dạng tràn ngập sự chờ mong của Tại Trung, Hi Triệt xoay người, chuẩn bị ly khai, đi xa rồi, mới nói, “Có lẽ có thể...” Hấn là nghe thấy rồi, không phải ta đặc biệt chiếu cố hấn, chỉ là không muốn nhìn thấy vẻ mặt của hấn mà thôi...

“Hi Triệt đại nhân, xem ra không phải người xấu a...” Tại Trung mỉm cười nhìn về phía cửa sổ, Duẩn Hạo có thể nghĩ đến Tại Trung, có thể nhớ đến Tại nhi, đúng không...

...

Kỳ thực, luôn nghĩ rằng, Hi Triệt đại nhân rất nhân a... Nhìn Hi Triệt tới lần thứ ba trong ngày, Tại Trung không khỏi nảy sinh ý nghĩ như vậy.

“Không phải Vương đầu, người đừng luôn luôn trở nên vô cùng vui vẻ khi nghe thấy tiếng mở cửa, thế nhưng thấy ta lại làm bộ mặt thất vọng nữa đi.” Thật là, mình so với Vương, thua kém như vậy sao?

“Không phải... Không phải đâu...” Hi Triệt đại nhân sẽ không mất hứng chứ...

“Người cũng đừng luôn chờ mong như vậy nữa, Vương có lẽ phải đến khánh sinh thì mới có thể quay về.” Hấn là lại bị lão đầu Nhân gian giới kia quẩn lấy rồi, thật là, Nhân gian giới không muốn Ma giới và Thần giới hòa thuận, người nắm giữ Nhân gian giới năm nghìn năm sẽ quay về một lần, hiện tại ngấm lại cũng đã được ba nghìn năm rồi, tuy nói sức mạnh không bằng Vương, thế nhưng công phu đối phó với kẻ khác thì không người nào địch nổi, cho nên lúc Vương nghe hấn nói muốn gặp mặt để tự tự giao tình thì mới không thể không đi, miễn cho ngày sau đêm dài lắm mộng...

“Khánh sinh? Là chỉ điện hạ phải chúc mừng sinh nhật sao?!”

“Nếu không người nghĩ còn có ý khác à?” Ta nói chuyện khó hiểu như vậy ư?

“Sao người đột nhiên yên lặng vậy?” Ta có mắng hấn hay sao...

“Tại Trung, hảo muốn tặng lễ vật cho Duẩn Hạo...”

“Cái gì?” Thanh âm của hấn sao lại nhỏ như vậy, chẳng lẽ đến bây giờ vẫn sợ ta? Nhưng ta đủ ôn hòa với hấn rồi mà!

“Ta muốn tặng lễ vật cho điện hạ.” Tại Trung khẳng định nói.

“Lẽ vật?”

Quả nhiên là không được sao, nói không chừng Hi Triệt đại nhân đang cười ta, ta chẳng qua chỉ là một dục nô thôi mà...

“Đương nhiên có thể.”

“Àn?!” Có thể sao? Thực sự có thể sao? Thế nhưng tặng cái gì mới hảo đây? Duẫn Hạo là Ma vương, hẳn là cái gì cũng có cả rồi...

“Không biết tặng gì?”

Tại Trung gật đầu.

“Có một người chắc chắn có thể giúp ngươi.” Hi Triệt cười xấu xa nói với Tại Trung, “Hắn chính là trí giả thông minh nhất của Ma giới đó~~”

Nhìn Tại Trung ngần người ở một chỗ, Hi Triệt nhất thời nổi hứng thú, “Bây giờ ta liền mang ngươi đi!”

21. Chương 18

Kim Hi Triệt, ngươi có ý gì?” Hữu Thiên nhìn Hi Triệt nhàn nhã ngồi trên giường trong gian phòng của hắn, mà mấy ngày trước hắn thấy Tại Trung đứng ngay trước cửa, do dự có nên tiến vào hay không.

“Chỉ là bảo ngươi giúp đỡ thôi a!”

Giúp đỡ? Hắn lại có mưu ma chước quỷ gì đây...

“Khánh sinh của Vương, hắn muốn tặng một món lễ vật.”

“Hắn...” Hi Triệt không thể không biết, thân phận dục nô là không có tư cách tặng lễ vật cho Vương.

“Chính là hắn.” Hi Triệt quả quyết nhìn Hữu Thiên.

Quên đi, Hi Triệt kiên định như vậy, ta cứ nhận lời rồi theo dõi xem có thể phát sinh điều gì là được rồi...

“Thật hiếm thấy đấy, hắn là lần đầu tiên bảo ta giúp đỡ đúng không?”

“Đúng a, cho nên Hữu Thiên ngươi không nên khiến ta khó xử nha...”

“À.” Hữu Thiên xoay người nhìn về phía Tại Trung, “Ngươi muốn tặng cái gì?”

“Ngươi đừng hỏi hắn, hắn đã hỏi hộp đến mức cái gì cũng nói không ra rồi.” Đứng dậy, kéo Tại Trung đến trước mặt Hữu Thiên, Hi Triệt trầm tư một hồi, “Nếu không thì cứ tặng tranh, Hữu Thiên ngươi không phải giỏi vẽ nhất sao?”

“Tranh?” Kim Hi Triệt ngươi thật đúng là giỏi chọn, ta còn khó vẽ được một bức tranh tặng người khác, nói chi đến việc dạy...

“Đúng, chính là tranh.” Lần trước dạy ngươi vẽ một bức cho ta ngươi cũng không nguyện ý, lần này ngươi cũng đáp ứng, xem ngươi lấy cái gì để cự tuyệt.

“Vậy tốt, bây giờ ta phải dạy, có thể thỉnh ngươi ly khai chưa?”

“Hữu Thiên không hổ là Hữu Thiên, làm việc năng suất cực nhanh a!” Mỉm cười chuẩn bị ly khai, lại nghe thấy Tại Trung dùng thanh âm nhỏ bé kia mà gọi mình, “Hi Triệt đại nhân...”

“A, ngươi cứ yên tâm đi, không phải muốn tặng lễ vật cho Vương sao, tên Hữu Thiên này giỏi lắm đấy!” Bởi vì sợ hãi mà gọi ta lại sao, xem ra đã bắt đầu tín nhiệm ta rồi...

Khẽ cười rồi ly khai, tâm tình hôm nay thật là hảo a!

“Kim Tại Trung?”

“Ân, Hữu Thiên đại nhân...”

Hữu Thiên đại nhân... Xem ra là Kim Hi Triệt dạy rồi...

“Ít nói chuyện, làm nhiều việc.”

“Ân.” Hi Triệt đại nhân nói y là người tốt, hẳn là một người ôn nhu a... Vẽ tranh sao? Nhất định phải vẽ một bức tranh thật đẹp tặng cho Duẩn Hạo, khiến Duẩn Hạo hài lòng...

22. Chương 19

Người muốn vẽ cái gì?”

“Vẽ cái gì?” Tại Trung nhìn nhìn trang giấy tuyết trắng trước mặt, nhất thời cũng không biết phải làm gì.

“Người nói muốn tặng cho Vương, vậy muốn vẽ cái gì nhất?” Hữu Thiên ngồi bên cạnh, nhìn chăm chăm vào Tại Trung, bởi vì không thấy được đôi mắt của y, cho nên bộ dạng ngơ ngác không nói câu nào đó, xem như là đang tận lực suy nghĩ chẳng?

“Ta muốn... Ta muốn vẽ điện hạ.”

“Ân? Điện hạ...” Hữu Thiên nhìn nhìn Tại Trung lại nhìn nhìn giấy vẽ, thuận tay lật trang giấy trước mắt Tại Trung đi.

“A! Hữu Thiên đại nhân...” Quả nhiên, dựa theo trình độ của ta thì không thể sao?

“Ta không nói người không thể, chỉ là muốn vẽ nhân vật, hơn nữa là điện hạ, nên chậm rãi luyện tập để tốt hơn.”

“Ân.” Là như vậy a, ta còn tưởng rằng... Hữu Thiên đại nhân quả nhiên là người tốt...

... ..

“Được chưa?”

“Ân.” Không biết thế nào nữa, nếu không tốt thì có thể bị mắng không?

Qua thật lâu, khi Tại Trung cũng sắp hoàn toàn nản lòng, rốt cuộc nghe được Hữu Thiên đánh giá, “Không tồi, tiếp tục đi.”

Tuy rằng không có phê bình cùng tán dương quá nhiều, nhưng Tại Trung vẫn như trước mà vui vẻ đổi một tờ giấy mới rồi tiếp tục luyện tập.

Xem ra thực sự rất chăm chỉ, vừa nãy chỉ vì một câu nói không đau không ngứa của bản thân mà đã lộ ra một nụ cười nhẹ, rất ấm áp...

Mấy ngày tiếp theo, sau khi Hi Triệt tới thăm Tại Trung, đều dẫn Tại Trung đến chỗ của Hữu Thiên.

Ngày qua ngày, kỹ năng vẽ của Tại Trung cũng đã tiến bộ rất nhiều, hôm nay...

“Hữu Thiên đại nhân, bản vẽ phác thảo của ta hảo rồi!” Cao hứng mà giơ đến trước mặt Hữu Thiên, Tại Trung mong đợi nhìn Hữu Thiên, có thể giống không, dù sao cũng là do bản thân dựa theo hình ảnh của Duẩn Hạo trong đầu mà vẽ ra...

“Ân, rất giống.” Cái này Tại Trung cho dù có nhớ Vương đến bao nhiêu, nếu không chỉ dựa vào ấn tượng thì chẳng thể nào vẽ giống như in như vậy được.

“Vây giờ chỉ còn tô màu thôi.”

“Ân.” Tại Trung bưng một khay phối sắc cùng với thuốc màu, ơ? Hình như thấy bị thiếu một màu...

“Đúng, ở đây không có màu mắt của Vương, loại kim sắc thuần túy, tôn quý.”

“Sao có thể...” Vậy tô màu không phải sẽ không được đầy đủ sao?

Nhìn Tại Trung vì buồn mà cắn chặt môi dưới, Hữu Thiên trầm tư một hồi, cảm thấy không chừng có thể nhìn xem nhân nhi trước mắt này rốt cuộc quan tâm đến Vương bao nhiêu...

“Toàn bộ Ma giới, chỉ có một nơi có loại kim sắc này.”

“Ân? Là ở đâu?”

“Sừng của ma thú sống tại ma ngục.”

“Ma thú...”

“Đúng, sợ rồi sao?” Nơi đó là cấm địa, bởi vì sự hung tàn của ma thú...

“Không sợ.”

“A, vậy tốt, người đi lấy đi...” Loại dũng khí này chỉ là nhất thời nổi dậy hay có nghĩa khác đây...

... ..

“Ta chỉ đưa người đến đây, còn lại, người tự mình đi đi...” Hữu Thiên đưa Tại Trung đến cửa vào ma ngục, rồi liền xoay người rời đi...

“Người nói người đưa Tại Trung đến ma ngục, đi lấy sừng của ma thú đáng sợ kia?”

Hữu Thiên không quan tâm, tiếp tục uống trà của mình.

Hi Triệt cũng không nổi cáu, chỉ đứng dậy rời khỏi gian phòng của hắn.

“Không nói chút gì sao?”

Hi Triệt lắc đầu, “Bởi vì ta cũng muốn nhìn xem hắn vì Vương mà có thể làm đến mức nào...”

Tại Trung, sau này rốt cuộc sẽ ra sao đây? Người không chịu nổi một kích như người, thì có thể làm đến mức nào, hãy để ta xem đi...

23. Chương 20

Đây là ma ngục...” Vùng đất hoang vu, không một ngọn cỏ, đám hơi huyết hồng lượn vòng quanh mà đau khóc, bạch cốt bên cạnh u lam hỏa kêu gào giống như muốn chen lấn để cắn nuốt toàn bộ sinh linh có sinh mệnh kia.

Bốn phía không ngừng vang lên tiếng kêu thảm thiết, tiếng quát roi giao hòa với sự giãy dụa cùng nỗi khát vọng được giải cứu và chuộc tội, linh hồn ở nơi đây không được giải phóng, chỉ có thể vĩnh viễn bị bao vây ở nơi bị lương tâm nhốt này...

“A!” Khi Tại Trung còn đang kinh hồn bạt vía vì sự thê lương cùng đáng sợ ở nơi này, một bàn tay bạch cốt đột nhiên nắm lấy mắt cá chân của Tại Trung, “Thả ra! Thả ra!”

“Để ta ly khai... Để ta ly khai...” Thanh âm già nua từ trong lòng đất truyền đến, “A!” Tại Trung sợ hãi mà giãy dụa, rốt cuộc cũng thoát khỏi bàn tay gắt gao quấn lấy mình, Tại Trung hoảng loạn chạy về phía trước...

Đám cây khô cằn vốn đứng im bất động bốn phía, đột nhiên giống như được trao cho một sinh mệnh, cành cây trong nháy mắt điên cuồng sinh trưởng, “Vù vù ——” Cành cây thô to nhanh chóng quấn lấy hai tay cùng hai chân của Tại Trung, “A ——” Đột nhiên bị lôi lên giữa không trung, cảm giác mất trọng lượng xảy ra đầy bất ngờ khiến cho Tại Trung choáng đầu hoa mắt.

“Quay về... Quay về...” Thanh âm khuyên bảo lặp lại vài lần, thuyết phục người bước vào địa ngục này phải nhanh chóng rời đi...

“Không... Không quay về!” Sao có thể cứ như vậy mà quay về được, nhất định phải lấy được... Nhất định!

“A! A!!!!” Nặng nề ngã xuống mặt đất, bụi bám vung lên làm mờ đôi mắt, khuôn mặt mềm mại bị thạch tử trên mặt đất cắt qua gây nên thương tích, trên tay cùng một chút vùng da để lộ cũng có vài vết thương nặng nhẹ không đều...

“Ha... Ha...” Thở sâu một hơi, Tại Trung bò dậy, nhất cổ tác khí mà chạy về phía trước, cành cây lộn xộn lướt qua da, y phục vốn đơn bạc cũng đã rách vài chỗ.

Bụi gai trên mặt đất mọc thành cụm, ngăn trở lối đi phía trước, Tại Trung biết không thể lùi lại, như vậy thì chỉ có thể dũng cảm tiến lên mà thôi...

Dùng tay trực tiếp nắm lấy gai nhọn nơi bụi cây, máu tươi lập tức thuận theo lòng bàn tay mà trượt xuống nhánh cây của bụi gai, dùng lực đẩy từng mảng bụi gai lớn, Tại Trung cắn răng, gian nan bước từng bước về phía trước.

Thực vật vốn màu xám cũng dần dần nhuộm huyết hồng...

“Duẩn Hạo... Duẩn Hạo...” Chỉ có đọc tên Duẩn Hạo, Tại Trung mới có sức mạnh để không nghĩ đến nỗi đau đớn trên thân thể mình, mới có thể có niềm tin tin tưởng rằng bản thân có khả năng nhìn thấy ma thú hung tàn kia...

Khó khăn lắm Tại Trung mới thoát khỏi biển bụi gai dường như không có điểm kết đó, xuất hiện trước mắt mình lại là một cảnh tượng khiến người ta khó mà tin được...

Đó là một cảnh tượng kỳ dị đan xen giữa một vùng hỏa hồng hòa với một vùng băng lam, thủy hỏa bất dung ở nơi này lại hòa hợp mà dung hòa vào nhau.

Phải bước tới như thế nào đây? Ngoại trừ ‘biển lửa’ trước mắt, cũng không còn con đường thông đạo tương tự nào khác...

Xem ra chỉ có thể đi vào nơi đó thôi sao? Nhắm chặt mắt lại, Tại Trung dán thân vào luyện ngục dữ tợn kia..

Hỏa thiêu bỏng cháy cùng hàn lãnh tê buốt mang đến nỗi thống khổ thấu xương, Tại Trung khó khăn mà mở mắt ra, lại phát hiện luyện ngục khiến người khác thống khổ không có tổn hại đến y vật cùng mái tóc của bản thân, thể nhưng trên người đã có vô số thương ngân hỏa hồng a lam sắc, hơn nữa còn có chiều hướng tăng thêm.

Chậm rãi hướng về phía trước, không sao cả, rất nhanh liền sẽ đi tới thôi... Rất nhanh liền sẽ đi tới thôi...

Miễn cưỡng mà nặn ra một nụ cười rõ ràng, vừa cảm thán sự vô lực của bản thân, vừa vẫn như cũ mà không nguyện bỏ cuộc!

(1) Nhất cổ tác khí: Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

24. Chương 21

“Vách núi...” Tại Trung kiệt sức ngã ngồi xuống mặt đất, nhìn vực thẳm sâu không thấy đáy ngay trước mặt, một chút khí lực cuối cùng của Tại Trung cũng bị rút đi, a... Không lấy được rồi sao...

Thân thể của bản thân đã không thể tiếp tục lặp lại một lần thương thống trước đây nữa, nhưng trước mặt căn bản không có đường a, dựa vào sức mạnh của chính mình, chỉ có thể vào tử lộ mà thôi...

“Muốn bỏ cuộc rồi sao?” Đây là... thanh âm của Hi Triệt đại nhân, Hi Triệt đại nhân đang ở đây sao?!

“Hi Triệt đại nhân!” Tại Trung sụp đổ mà kêu gào, nước mắt không thể khống chế mà chảy ra, giống như muốn nói rằng, giúp Tại Trung, giúp Tại Trung đi...

“Ở giữa vực sâu này, nếu như không muốn bỏ cuộc, thì đi lấy đi...”

“Ân?” Là thanh âm của Hi Triệt đại nhân không sai, ở phía dưới kia sao?

Thử thăm dò mà nhìn ngó, sương mù dày đặc quần quanh, sâu không thấy đáy...

“Ân, ta biết rồi.” Nhanh chóng đứng dậy rồi nhảy vào, Tại Trung không có một chút do dự, nếu ta cho rằng đây là lựa chọn duy nhất, vậy chỉ có thể tiếp tục mà thôi...

“Thực sự là một đứa ngốc liều lĩnh a...” Hi Triệt đứng ở nơi Tại Trung vừa nhảy xuống, dường như có chút suy nghĩ, tại sao chịu nhiều tổn thương như vậy, nhưng một chút cũng không dùng ma lực để phòng ngự...

... ..

Cảm giác đã qua thật lâu, Tại Trung cật lực mở mắt ra, ta chưa chết sao? Từ nơi như vậy mà nhảy xuống, sao lại không có việc gì được?

Tại Trung không phát hiện, bản thân vẫn luôn mang theo một viên trân châu nhỏ bé đang dần dần mất đi ánh sáng chói lọi...

Đó là thứ mà Xương Mân đã đặt trên người Tại Trung lúc Tại Trung còn ở ‘Mê Viên’, để khi sinh mệnh không còn ma lực của Tại Trung trở nên nghiêm trọng đến mức nguy hiểm đến tính mạng thì có thể cứu sống, bất quá chỉ có thể sử dụng được một lần...

“Ồ? Ở đây có một hang động...” Chẳng lẽ, nơi này chính là chỗ ma thú ở...

Cẩn thận mà bước vào, hảo tối a, nha, là con kia sao?

Bộ lông băng lam sắc, ngoan ngoãn mà thuận theo sự phập phồng của hô hấp, hảo xinh đẹp a...

Tại sao lại cảm thấy quen mắt vậy nhỉ? A! Trông giống Xương Mân...

Tại Trung kích động chạy tới, là Xương Mân sao? Có đúng không? Xương Mân, Tại Trung hảo nhớ người, hảo nhớ người...

A!” Một cỗ sức mạnh cự đại bắn Tại Trung về chỗ cũ, thương thể vốn đã rất nghiêm trọng càng nặng thêm...

Hảo đau... Xương Mân, là Tại nhi a, người không nhận ra Tại nhi sao?

“Là gia hỏa nào không biết sống chết? Xông loạn vào cấm địa của Ma tộc!” Cự thú1 vốn đang ngủ say chậm rãi mở mắt, “Là nhân loại sao? Sự dụng phương pháp gì để xông vào nơi này?” Không có khí tức của Ma tộc, không giống như có khả năng che giấu, mà giống như không hề tồn tại, thế nhưng có thể khẳng định được chính là nhờ vào thân thể huyết nhục kia của nhân loại, làm thế nào cũng không thể đến được nơi này.

“Ồ ——” Tại Trung thống khổ nằm xuống mặt đất, hảo đau, hảo khó chịu, một chút khí lực cũng không còn...

“Tới đây vì cái gì?”

Không có khí lực để hồi đáp, Tại Trung chỉ có thể chậm rãi cố gắng để ý thức của bản thân không hôn mê trước tiên.

“Trả lời!” Cự thú đến gần vài bước, thanh âm to lớn vang lên giữa hang động rộng lớn càng thêm lạnh lẽo.

“Sừng, sừng của ma thú...”

“Cái gì? Hừ! Người là nói sùng của ta sao?” Một trận kim quang lóe lên, cặp sùng kim sắc xuất hiện trên đỉnh đầu bằng lam sắc. “Thật sự rất buồn cười!” Khí tức hóa thành lưỡi dao, rơi xuống người Tại Trung, “Ân ——” Máu tươi từ trong miệng chảy ra, đã không có khí lực để nhìn thương thế của bản thân nữa rồi...

“Tiện vật tham lam ngu muội, đi chết đi!” Sức mạnh cường đại tiếp cận hướng Tại Trung, cứ phải như vậy mà chết đi sao... Thực không cam lòng... Vẫn chưa tặng cho Duẩn Hạo lễ vật mà Tại Trung dụng tâm chuẩn bị mà...

“Vù vù ——” Một con hồ điệp² màu tím đen lao về phía quang mang chuẩn bị bắn về phía Tại Trung, đôi cánh nát tan, điêu tàn, nhưng đã bảo vệ được nhân nhi suy yếu.

“Ân? Đã xảy ra chuyện gì? Không thể là —— Chẳng lẽ hài tử này?!”

“A!!!” Chiếc sùng của bản thân đột nhiên bị cắt rớt, một mặt thân ảnh hỏa hồng cảm chiếc sùng kim sắc trong tay, trừng mắt một cái, ôm lấy người không rõ sống chết trên mặt đất rồi tiêu thất trong nháy mắt...

“Cái gì a! Trùng cái gì... Bản thân đang hảo hảo nghỉ ngơi thì bị người quấy rầy, sùng còn bị cắt đứt nữa, mặc dù rất nhanh liền sẽ mọc lại, thế nhưng cũng rất đau...” Bất mãn mà nhìn nơi Hi Triệt tiêu thất, cự thú thì thảo tự nói, hài tử vừa nãy, e rằng thực sự là... Không nghĩ rằng, đã lớn như vậy rồi...

“Xương Mân, người vẫn khỏe chứ...” Cự thú đi ra khỏi hang động, nhìn về phương xa, đó tựa hồ là hướng của ‘Mê Viên’...

(1) Cự thú: Con thú to lớn.

(2) Hồ điệp: Bướm bướm.

25. Chương 22

Con hồ điệp màu tím đen vừa nãy... không phải ta nuôi dưỡng, sao lại xả thân bảo hộ Tại Trung? Xem ra phía sau hắc tồn tại một thủ hộ ma linh không ai biết a... Ta thực sự càng ngày càng cảm thấy hứng thú với hắc rồi...

... ..

Ngoài trời — Hoa viên

Vết thương quả thực rất nặng a! Cẩn thận giúp Tại Trung thượng dược, đôi khi, bản thân cũng không nhận được mà bội phục sức mạnh ý chí của hắc...

“Vẫn còn sống?”

“Hừ! Chẳng lẽ người muốn để hắc chết?!” Cầm sùng thú kim sắc ở bên cạnh lên, ném cho Hữu Thiên.

“Cư nhiên thực sự đã làm được...” Không khỏi có chút tán thưởng mà nhìn về phía Tại Trung, thấy thương thế thâm thương không nở nhìn của Tại Trung, ý nghĩ trong lòng Hữu Thiên càng thêm kiên định...

“Người hắc là cũng đã phát hiện ra rồi đúng không...” Nghe thấy câu hỏi của Hữu Thiên, Hi Triệt biết Hữu Thiên chỉ điều gì.

“Hắc cơ bản là không có ma lực.” Hữu Thiên nhàn nhạt nói, trên sách cổ đã từng ghi rằng có thể chất như vậy, thế nhưng thực sự nhìn thấy Ma tộc như thế vẫn là lần đầu tiên.

“Trọn đời ràng buộc với một người định mệnh, sinh tử cũng không thể do chính mình nắm giữ, toàn bộ đều dựa vào cái gọi là bạn đời kia...” Cầm chiếc sùng lên, Hữu Thiên chuẩn bị quay về gian phòng của mình, thực sự là kim sắc mỹ lệ a...

“Sinh tử cũng không thể do bản thân nắm giữ sao...” Vết thương này, vẫn phải chậm rãi điều dưỡng mới được...

Một phần si tình của người có thể có hồi báo không... Tại Trung...

26. Chương 23

“Hữu Thiên đại nhân! Có thể tô màu được chưa?” Tại Trung kích động hỏi.

“Có thể rồi.” Hữu Thiên đưa thuốc màu cho Tại Trung, Hi Triệt ở bên cạnh vô ngữ mà nhìn vẻ mặt hưng phấn của Tại Trung.

Vừa mới tỉnh chưa được bao lâu, liền vội vàng chạy tới, có cần phải gấp rút như thế không? Quan tâm đến Vương như vậy, ai~~ Khi nào mới có thể nhìn thấy người đó cũng quan tâm đến ta như vậy đây...

... ..

“A... Khụ!”

“Hàn Canh, người có sao không? Uống trà mà cũng có thể sắc được sao?” Một người trung niên nam tử thân hoàng bào ra vẻ quan tâm mà hỏi.

“Có lẽ Hi Triệt đang nhắc đến ta đó...” Hàn Canh mỉm cười nhìn Duẩn Hạo đang ngồi bên cạnh mình, giống như muốn khoe khoang mà đáp.

“Người đừng thăm hắn nữa, ta vẫn thực sự không tưởng tượng được khi Duẩn Hạo yêu một người sẽ là cái dạng gì...” Không có hảo ý mà nhìn về phía Duẩn Hạo, đây chính là lời thật lòng đó!

“Câm miệng.” Thật là, ta đã đáp ứng lời mời mà tới đây rồi, còn muốn nói móc cái gì nữa!

Nam tử mặc hoàng bào chính là Vương của Nhân giới, Kim Tượng, mỗi lần tụ tập, người nắm giữ ba giới đều tổ chức choáng hết cả thì giờ, thực sự là làm hoài không biết chán.

“Hôm nay ta phải đi thăm ái nhân của ta, hình như sắp sinh đến nơi rồi! Không biết người nắm giữ Hạ giới sẽ như thế nào nhỉ? Sau này các người nhất định phải hảo hảo chung sống nha!” Đúng vậy, bản thân cùng hai vị nắm giữ Ma giới, Thần giới bất đồng, bản thân chỉ có thọ mệnh năm nghìn năm, còn bọn hắn thì vĩnh viễn không có điểm dừng, nhìn thế giới này luân phiên thay đổi...

“Các người đừng lén lút chuồn đi nga, lần tụ tập này vẫn chưa kết thúc đâu!” Nghiêm túc mà cảnh cáo hai vị kia, Kim Tượng mới yên tâm mà ly khai.

... ..

“Đêm nay, cuối cùng cũng có thể hảo hảo ái ái với Hi Triệt của ta rồi!”

Duẩn Hạo nhìn bộ dạng đầy hạnh phúc của Hàn Canh, giả vờ khinh bỉ mà xoay đầu...

Không biết Tại Trung thế nào rồi, trong tay nắm một chiếc vòng cổ màu đen óng ánh, suy nghĩ sâu xa, vì sao vừa nãy lúc gia hỏa Kim Tượng kia phỏng đoán... ‘Ta vẫn thực sự không nghĩ ra rằng Duẩn Hạo yêu một người sẽ là cái dạng gì...’ Vì sao, trong đầu lại xuất hiện khuôn mặt tươi cười của hắn...

Tối hôm nay, hay là đi thăm đi...

27. Chương 24

“Hữu Thiên đại nhân, hôm nay ta về trước.” Cảm tạ mà cúi đầu nói lời biết ơn, Tại Trung mỉm cười rồi quay về gian phòng của mình.

Sắp hoàn thành rồi, Duẩn Hạo có thể cao hứng không? Ha ha... Hảo chờ mong a...

“Đã chung sống tốt với Hữu Thiên nhanh như vậy rồi sao?” Lạnh lùng hỏi, Duẩn Hạo!!

Một đạo hắc ảnh dần dần rõ ràng mà tiến vào tầm mắt của Tại Trung, “Điện hạ...”

“Xem ra mi lực của người thực sự không thể xem nhẹ a!” Gắt gao bóp lấy cằm Tại Trung, con người kim sắc tràn ngập khí tức nguy hiểm.

“Điện hạ...” Không thể tin được rằng Duẩn Hạo đang ngay trước mắt, Tại Trung kinh ngạc không nói nên lời.

“Thế nào, nhất thời không tìm được cái cớ nào sao?”

Ta cố ý quay về thăm hấn, không nghĩ rằng lại thấy hấn quay về từ chỗ của Hữu Thiên, còn cười đầy vui vẻ như vậy...

Nộ hỏa trong lòng thoáng chốc bùng cháy, hấn muốn phản bội ta sao? Tuyệt đối không cho phép!!

“Xoạc ——” Y phục lập tức bị xé thành từng mảnh nhỏ, đột nhiên cảm nhận được sự lạnh lẽo, khiến Tại Trung không khỏi rùng mình.

“Không phải... Điện hạ...” Duẩn Hạo hình như đã hiểu lầm điều gì rồi, nhìn trông hảo sinh khí.

“Ồ~~” Thử trước ngực bị Duẩn Hạo dùng sức cắn lấy, không chút thương tiếc mà cắn xé, khiến Tại Trung phải hít một ngụm.

“Thân thể rất mềm cảm a! Cái này... Hữu Thiên cũng từng thưởng thức qua rồi đúng không?” Bàn tay nắm lên chỗ yếu đuối của Tại Trung, xoa nắn lên xuống.

Duẩn Hạo đang nói gì vậy? Tại sao phải nói... Hữu Thiên đại nhân... cái gì cũng không làm a...

“Không có... Không có...” Thanh âm của Tại Trung bởi vì ủy khuất mà dần dần trở nên nghẹn ngào.

“Không có?” Chẳng hề báo trước mà luồn một ngón tay vào.

“A!” Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên trắng bệch.

“Vậy thì hảo hảo chứng minh cho ta xem đi!” Rút ngón tay ra, không có bước dạo đầu gì, liền động thân một cái, đưa thứ nóng rực của bản thân vào trong dũng đạo nhỏ hẹp...

“A!!!” Mạnh mẽ trừu sáp, Tại Trung ngửa đầu kịch liệt thở dốc, hi vọng có thể dựa vào việc này mà giảm bớt thống khổ mà Duẩn Hạo mang tới...

Dưới ánh trăng thanh lãnh, trong sa trường1 sắc dục ngập tràn tiếng thở dốc đầy thống khổ...

... ..

Sau tính ái2 kịch liệt, Duẩn Hạo nâng thân thể dậy, nhìn bộ dạng thống khổ của nhân nhi dưới thân, trong lòng không khỏi có chút tự trách.

Bản thân kỳ thực rõ nhất, cho dù Tại Trung cầu dẫn, Hữu Thiên cũng không dám chạm vào vật sở hữu của ta, huống chi Tại Trung căn bản không phải là người như vậy...

Ta cũng không muốn để hấn thống khổ như vậy a! Khẽ thở dài một hơi, Duẩn Hạo nhẹ hôn lên đôi môi của Tại Trung, truyền khí tức của mình cho y...

“Ân~”

“Tốt hơn chưa?”

Sau khi thấy rõ Duẩn Hạo, Tại Trung bật dậy, vội vàng nói: “Điện hạ, người tin Tại Trung, Tại Trung không có làm... không có làm chuyện có lỗi với ngài, Hữu Thiên đại nhân... Hữu Thiên đại nhân...” Nước mắt như trân châu bị cắt đứt mà lăn xuống, Tại Trung nhin không được mà nước nở.

“Được rồi, đừng nói nữa.” Lau lệ ngân trên hai má đi, nhìn bộ dạng nói năng lộn xộn của Tại Trung, trong lòng Duẩn Hạo càng thêm bất thị tư vị³.

“Điện hạ tin rồi sao?”

“Ân. Cho nên đừng khóc nữa.”

“Ân.” Chuyển nước mắt thành nụ cười, Tại Trung ngậy ngốc mỉm cười với Duẩn Hạo.

“Vậy bây giờ có thể hảo hảo giải thích sự thật là như thế nào cho ta không?”

“Ân?” Duẩn Hạo vẫn...

Nhìn thấy Tại Trung lại cúi đầu, vẻ mặt đầy thương tâm, Duẩn Hạo nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tại Trung lên, dùng ngữ khí ôn nhu hiếm có mà nói: “Ta cũng không hiểu lắm gì cả, chỉ là hiểu kỳ.” Hữu Thiên không ôn không hỏa, thế nhưng bộ dạng rõ ràng là người lạ thì chớ tiếp cận, sao có thể thân thiết với Tại Trung như vậy được...

“Cái đó... Cái đó không thể nói được!” Phải giữ bí mật, lễ vật đều phải giữ bí mật.

“Không thể nói được?” Thứ gì mà lại thần bí như vậy, chẳng lẽ là bí mật lúc đó của hần và Hữu Thiên, thực khó chịu, Duẩn Hạo bây giờ cực kỳ không hài lòng.

“Như vậy sẽ khiến ta hiểu lắm.”

“Hả? Không, là cho điện hạ mà, đừng hiểu lắm.” A, là cho ta sao?

A, sao lại nói ra rồi, thật là!

“Vì sao muốn cho ta lễ vật?”

“Bởi vì Hi Triệt nói điện hạ... a... sắp khánh sinh... Cho nên...” Quả nhiên là Hi Triệt, nói vậy Hữu Thiên cũng là...

“Đến lúc đó thì đưa cho ta...” Bản thân thực sự có chút mong đợi...

“Hảo!” Duẩn Hạo không có cự tuyệt, vậy là có cơ hội tặng lễ vật cho Duẩn Hạo rồi...

“Ân?” Trên cổ đột nhiên cảm thấy lành lạnh, là cái gì?

“Thích không?” Dưới ánh trăng, một chiếc vòng cổ màu đen óng ánh làm nổi bật làn da của Tại Trung, khiến nó càng thêm tuyết trắng.

“Điện... hạ...” Vòng cổ sao? Duẩn Hạo tặng cho Tại Trung...

“Ân... Thích...” Đáng ghét, nước mắt lại chảy ra nữa rồi... Thế nhưng sao lại không ngừng được a...

Tại Trung... Bản thân tặng đồ cho hần, liền cao hứng như vậy sao, cũng khóc nữa...

“Điện hạ... Cảm tạ! Cảm tạ! Tại Trung hảo thích... hảo thích...” Đây là thứ đồ đầu tiên mà Duẩn Hạo tặng cho Tại Trung a...

Thích thì tốt rồi... Tối nay, hai người không có quá nhiều ngữ ngôn, chỉ là bọn họ không biết rằng, hai trái tim đã chờ đợi trong tịch mịch hơn nghìn năm, giờ đây càng thêm gần kề...

... ..

“A! Rõ ràng ta cảnh cáo các người không được bỏ đi, ta thì ly khai cả đêm, các người thì không lưu lại! Lần sau, ta nhất định phải khóa các người lại! Khóa lại!!”

“Tượng, người cảm thấy người có thể địch nổi chúng ta sao?” Hàn Canh bất vi sở động mà tiếp tục uống trà, có trời mới biết, hôm nay hần có thể ly khai khỏi bên người Hi Triệt vào lúc sáng sớm, đã là rất giỏi rồi, đừng yêu cầu quá cao!

“Này! Hôm qua Duẫn Hạo gặp chuyện gì tốt đúng không?” Sáng sớm liền thấy Duẫn Hạo luôn luôn lộ ra tiểu ý, thực sự là nhất đại kỳ cảnh4 a!!

“Có lẽ là vậy...” Cười không nói gì, trà hôm nay phá lệ thơm ngon a...

(1) Sa trường: Màn làm bằng vải mỏng.

(2) Tính ái: Sex =v= Ta không biết để tiếng Việt ra sao nên quăng thẳng Hán Việt vào luôn *che mặt*

(3) Bất thị tư vị: Nôm na là khó chịu/chịu không nổi/bối rối/lo lắng. Ta cũng không rõ cái nào đúng nhất nên quăng hết vào luôn TT^TT

~(4) Nhất đại kỳ cảnh: Nôm na là cảnh tượng hiếm thấy.

28. Chương 25

“Hong Lánh, thời gian này ngươi thật là im lặng a! Đột nhiên lương tâm thức tỉnh, định hảo hảo đối tốt với Kim Tại Trung kia sao?” Lục Sân dựa bên giường Hong Lánh, cười nửa miệng mà nói.

“Ngươi cảm thấy vậy sao!” Điện hạ đã nhiều lần đến chỗ Kim Tại Trung, bản thân lại không phải kẻ mù, xem ra thật sự không thể xem thường a! Lần trước ta đã sử dụng chú thuật, để phòng ngừa bị phát hiện, cho nên đến bây giờ vẫn chưa dám có động tĩnh gì.

Gần đây, Hi Triệt đại nhân cùng Hữu Thiên đại nhân dường như cũng đặc biệt chiếu cố hần, bản thân không làm chút gì, thật đúng là không thể nào nói nổi!

“Khánh sinh của Vương, ta sẽ để Kim Tại Trung hảo hảo cao hứng một lần!” Móng tay đâm vào lòng bàn tay, máu tươi ánh lên hồng y nhìn trông đặc biệt ghê rợn.

... ..

Hảo khó chịu... Hảo khó chịu... Khắp nơi trong cơ thể đều kêu gào, máu! Máu!

Đến đây quả thực đã rất lâu rồi, không có ‘Tân Linh hoa’, mà máu của Duẫn Hạo cũng không có...

Bản thân đã sắp đến cực hạn rồi, gần đây thụ thương rất nhiều lần, mặc dù nhìn qua trông có vẻ như đã khỏi hẳn, thể nhưng huyết dịch trong cơ thể chính mình đã lưu tán theo vết thương, không thể thu hồi, dù sao máu của mình là không thể tái sinh, một khi không còn, ngoại trừ thu máu mới từ Duẫn Hạo, thì không có biện pháp gia tăng nào khác nữa...

‘Khi máu của ngươi chảy hết, đó là lúc ngươi tiêu tán...’ Cảnh cáo của Xương Mân vẫn vang ở bên tai, trước đây mỗi khi bản thân bị thương, Xương Mân đều vô cùng sốt ruột, lúc đó ta còn cười nó...

Yết hầu khô khát khát vọng sự ẩm ướt của máu tươi, không được a! Không thể đi hỏi Duẫn Hạo... Duẫn Hạo mới đối tốt với Tại Trung một chút, sao có thể lại đi đánh vỡ niềm hạnh phúc hiếm có này được... Ngón tay xoa lên chiếc vòng cổ trước ngực, Duẫn... Duẫn... Tại Trung hảo khó chịu...

Xem ra thực sự chỉ có thể làm như vậy.

Xấn tay áo lên, Tại Trung nhìn làn da trắng nõn của mình, động mạch hiện rõ ràng ngay trước mắt, chậm rãi lộ răng nanh của mình ra, khe ma sát lên cổ tay, ‘Tại Trung, nhớ kỹ, lúc vạn bất đắc dĩ, ngươi có thể uống máu của chính mình, thể nhưng như vậy sẽ khiến máu trong cơ thể ngươi chảy đi càng nhanh, nó chỉ có thể giảm bớt khát vọng đối với máu tươi của ngươi mà thôi...’

“Ân!!” Hảo đau... Huyết dịch thấm vào cơ thể, sự xao động dần dần lắng lại... Nhìn hai dấu răng rất nhỏ xuất hiện trên cổ tay mình, Tại Trung vội vàng kéo tay áo xuống, như vậy lại có thể chống đỡ thêm một đoạn thời gian rồi...

Ngoài cửa, một thân ảnh hồng sắc liếm lên lòng bàn tay thụ thương của mình, tự uống máu của bản thân? Vậy vết tích trên cổ tay hẳn là phải qua một đoạn thời gian mới có thể biến mất... Mặc dù không biết người làm vậy vì cái gì, thế nhưng Kim Tại Trung, người đừng trách ta, lần này chính người đã cung cấp cho ta một cơ hội!

29. Chương 26

Được rồi.”

“Ân, cuối cùng cũng vẽ xong.” Duẩn Hạo trên bức tranh phách khí lãnh tuấn, mâu tử kim sắc sinh động như thật.

“Cảm tạ Hữu Thiên đại nhân.” Cái này có thể tặng cho Duẩn Hạo rồi...

Nhìn thân ảnh dần xa của Tại Trung, hi vọng sẽ không có sai lầm gì...

Cẩn thận mà cầm bức tranh về gian phòng của mình, vừa mới đặt xuống, liền nghe thấy tiếng mở cửa.

“Hong Lánh...” Sao hắn lại tới đây, mặc dù bề ngoài không có xung đột gì, thế nhưng hồi ức bất hảo của hai lần trước khiến Tại Trung đối Hong Lánh có bản năng kháng cự.

“Tại Trung.” Đóng cửa lại, Hong Lánh kéo Tại Trung tới, bộ dạng vô cùng thân thiết, “Tại Trung, điện hạ, ngày mai sẽ quay về đó!”

“Ân. Ta biết.” Hảo muốn hất bàn tay kéo lấy mình của hắn ra...

“Tại Trung, người chán ghét ta đúng không?” Hong Lánh ủy khuất mà nhìn Tại Trung, giọng nói mang theo chút nghẹn ngào: “Ta biết, lần trước để người nhìn thấy cảnh đó, ngay từ đầu ta thực sự không biết, người đừng để trong lòng a!” Nói xong còn cố nặn ra nước mắt.

“A! Người... đừng khóc a!” Tại Trung thoáng chốc không biết phải làm gì.

“Vậy Tại Trung người tha thứ cho ta được không, ta thực sự rất thích Tại Trung người a, cho nên làm bằng hữu với ta được không?” Nghẹn ngào, Hong Lánh cẩn thận nhìn Tại Trung.

“Cái đó...”

“Tại Trung, ta thực sự...”

Nhìn thấy Hong Lánh khóc, Tại Trung cũng không đành lòng, nói không chừng hắn chỉ muốn làm bằng hữu với ta... Chuyện nhìn thấy trước đây xem ra cũng là mệnh lệnh của Duẩn Hạo a...

“Người muốn làm bằng hữu với ta sao?”

“Đương nhiên a, Tại Trung người đồng ý không?” Hong Lánh gắt gao nắm lấy tay Tại Trung, cấp thiết hỏi. Tại Trung gật gật đầu, xem như là đáp ứng.

“A, quá tốt rồi! Tại Trung, người thật tốt.”

Nhìn bộ dạng vui vẻ của Hong Lánh, trong lòng Tại Trung cũng không khỏi cảm thấy ấm áp, ý vị này, mình đã có bằng hữu rồi sao?

“Tại Trung, kỳ thực lần này ta tới, là có chuyện muốn nói với người.”

“Ân?”

“Nghe nói người đang chuẩn bị lễ vật để tặng cho điện hạ hả?”

Nghe Hong Lánh nói đến chuyện này, khuôn mặt Tại Trung thoáng chốc ửng đỏ.

“Ta không muốn cười tằm lòng của người, chỉ là rất hâm mộ người mà thôi.”

“Hâm mộ? Tại sao, bản thân Hồng Lánh không phải cũng có thể tặng à?” Khánh sinh của điện hạ, mọi người hẳn là đều có thể tặng lễ vật chứ nhỉ.

“Ta cũng muốn a, nhưng mà ta nhớ loại thân phận này của chúng ta, là không có tư cách tặng đồ cho Vương.”

“Cái gì...” Vậy mình không phải...

Nhìn thấy vẻ mặt ủ rũ của Tại Trung, Hồng Lánh lập tức xoay vai Tại Trung qua, “Không cần lo lắng, vật này của ngươi là do Hữu Thiên đại nhân giúp đỡ đúng không?”

“Ân.”

Quả nhiên là vậy, Kim Tại Trung, người đứng là có bản lĩnh...

“Ngươi có thể để Hữu Thiên đại nhân tặng giúp ngươi a! Hơn nữa phải nhanh lên một chút, ngày mai chính là khánh sinh rồi.”

“Vậy sao? Chỉ cần như thế là được?”

“Ân, mặc dù không thể tự tay đưa cho điện hạ, nhưng chung quy vẫn tốt hơn so với việc không thể tặng đi a! Tại Trung, ngươi nói đúng không?” Hồng Lánh chậm rãi dẫn bảo.

“Ân, vậy ta đi kính nhờ Hữu Thiên đại nhân đây.”

“Phải nhanh lên đó, ngày buổi tối hôm nay là tốt nhất, khi đó Hữu Thiên đại nhân hẳn là không có việc gì.”

“Không thể đi ngay bây giờ sao?” Khánh sinh chính là ngày mai, nói phải nhanh lên một chút, không phải càng sớm càng tốt sao?

“Tại Trung vừa mới cầm về xong, Hữu Thiên đại nhân hẳn là còn có việc a, chung quy không thể luôn vì chuyện của ngươi mà bận rộn không ngừng được!”

Quả thực, Hữu Thiên đại nhân đã giúp mình đủ nhiều rồi, không thể làm phiền y quá mức nữa...

“Vậy buổi tối ta đi... Cảm ơn ngươi, Hồng Lánh.”

“Không cần khách khí.” Kim Tại Trung, người thực sự không cần cảm tạ ta đâu, ngược lại, ta quả thực cần phải hướng ngươi nhận lỗi đó! Ha ha... Tối nay điện hạ sẽ quay về, trước khánh sinh luôn luôn phải có chút trò hay a, vai chính của màn kịch lần này ta có thể nhường lại cho ngươi rồi, nghìn vạn lần đừng khiến ta thất vọng a...

Một phần tâm ý giản đơn này, không biết có thể truyền tới người mà bản thân mong nhớ kia không...

Tối nay, sẽ ra sao đây...

30. Chương 27

Cốc cốc ——” Hữu Thiên chuẩn bị giải y1 để nghỉ ngơi thì nghe thấy tiếng gõ cửa, liền đứng dậy đi xem rốt cuộc có chuyện gì.

“Tại Trung?” Tại Trung mặc y phục đơn bạc, trong ngực ôm bức tranh có chiều cao sắp gần bằng y.

“Việc này... Hữu Thiên đại nhân...” Tại Trung ấp úng không biết mở miệng làm sao, Hữu Thiên đại nhân có thể không cao hứng, chê ta quá phiền không...

“Bức tranh xảy ra vấn đề rồi sao?”

“Không phải...” Bức tranh này ta vẫn luôn hảo hảo trông coi, chỉ sợ không cẩn thận mà bị tổn hại.

Hữu Thiên chờ Tại Trung nói ra mục đích, mấy ngày nay, bản thân cũng gần hiểu được phương thức nói chuyện của người này rồi.

“Kỳ thực... Kỳ thực ta muốn đưa bức tranh cho Hữu Thiên đại nhân...”

“Cho ta?” Hữu Thiên nhìn về mặt kiên định của Tại Trung, đưa tay cầm lấy bức tranh to lớn trong tay Tại Trung, “Nếu như người khẳng định muốn làm như vậy...” Xem ra hắn vẫn lo lắng a, Hữu Thiên nhìn thấy vẻ mặt không muốn cùng bất đắc dĩ của Tại Trung, là sợ Vương không nhận sao?

“Ta sẽ chuyển lời cho Vương, đây là lễ vật người tặng y.” Thấy Tại Trung lại muốn nói gì đó, Hữu Thiên tiếp lời, “Đương nhiên ta sẽ nói vào thời cơ thích hợp.”

“Cảm tạ...” Tại Trung tràn ngập sự cảm kích mà hơi cúi mình, chuẩn bị rời đi.

“Vậy làm phiền Hữu Thiên đại nhân rồi...” Ánh trắng hoảng hốt lóe lên, Hữu Thiên đột nhiên nhìn thấy điểm đỏ mờ mờ trên cổ tay Tại Trung.

“Hữu Thiên đại nhân!?” Cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, Tại Trung lão đảo ngã vào lồng ngực Hữu Thiên...

“Xin lỗi, ta không...”

“Đây là ai cắn?” Đây không phải Vương lưu lại, Vương rất ít khi lưu lại dấu răng, hơn nữa nếu như Vương trực tiếp hút máu, thì không thể lưu lại vật còn sống...

“Đây... Đây...” Tại Trung né tránh, không biết phải trả lời làm sao, loại chuyện này nói ra cũng sẽ không có người tin a, phải giải thích làm sao đây?

“Quên đi, ta cũng không muốn hiểu rõ.” Trên người Tại Trung có quá nhiều bí ẩn, nhìn bộ dạng khó xử của hắn, ta cũng không muốn đi làm khó hắn nữa...

Đặt cổ tay của Tại Trung lên bên miệng mình, chậm rãi phun linh lực của bản thân ra, ơ? Cư nhiên không biến mất...

Dấu răng này lưu lại có thể sẽ dẫn đến hiểu lầm, cho nên vốn muốn đánh tan vết tích đi, thế nhưng không nghĩ rằng dấu ấn này cư nhiên không chút sứt mẻ.

“Hữu Thiên đại nhân...” Hữu Thiên đại nhân muốn làm gì, tay tê quá.

“Không có việc gì, người quay về đi...”

Tại sao dấu vết của người không thể biến mất? Hữu Thiên nhìn bức tranh trong tay, lẳng lặng suy nghĩ...

... ..

Cách đó không xa, một đôi nhân mẫu kim sắc đã nhìn thấy toàn bộ màn vừa nãy, “Kim Tại Trung, vì sao... vì sao muốn phản bội ta...” Duẫn Hạo quay về liền đi tìm Tại Trung, lần theo khí tức mà đến, lại nhìn thấy một màn khiến bản thân phẫn hận, trong mắt Duẫn Hạo, tình cảnh vừa nãy hoàn toàn đã mang theo một loại hàm nghĩa khác: Đôi tình nhân e thẹn tặng đồ cho đối phương, ôm nhau đầy ấm áp, thậm chí còn liếm lấy huyết dịch ngọt ngào...

“Tặng lễ vật cho ta? Hừ, thật là giỏi nói dối a! Thời gian này, người rốt cuộc đã bồi dưỡng được rất nhiều tình cảm rồi nhỉ!” Kim Tại Trung, chính người đã phá tan đi ý nghĩ vốn muốn đối xử tốt với người của ta!

Ngày mai, để ta chờ xem người có thể cho ta lễ vật gì đây!

(1) Giải y: Cởi áo.

31. Chương 28

Cuối cùng vẫn hạ thủ.” Lục Sân chặn Hồng Lánh lại, “Hạ thủ? Đây cũng nói quá khó nghe rồi.” Hồng Lánh đẩy cánh tay ngay trước mắt đang ngăn cản mình ra, tiếp tục bước đi.

“Đúng rồi, ngày hôm nay nói không chừng còn có chuyện tốt để ngươi làm đấy!” Hồng Lánh quay đầu lại, không rõ thâm ý mà cười nói.

Lục Sân đứng tại chỗ, chuyện tốt...A, ngươi sẽ để cho ta? Khóe miệng không khỏi nhếch lên, tạo thành nụ cười khổ, Kim Tại Trung, chỉ trách điện hạ đối quá tốt với ngươi nên khiến hắn giống như ghen tị mà phát cuồng, còn ta thì ngay cả tư cách khiến hắn ghen tị cũng không có...Cho nên, bản thân mới may mắn được làm một con cò, mà không phải người bị tính toán kia...

Trong tay lay động huyết dịch đỏ tươi, móng tay nhúng vào trong ly mà quấy trộn, nụ cười bên khóe miệng càng thêm điên cuồng. Kim Tại Trung, ngươi biết không, ngươi xuất sắc hơn ta tưởng tượng rất nhiều đấy! Vốn chỉ nhân lúc điện hạ quay về thì để y bắt gặp cảnh ngươi đang yêu đương vụng trộm, mà dấu rằng kia càng là bằng chứng! Không nghĩ rằng Hữu Thiên đại nhân cũng phối hợp như vậy, từ xa nhìn tới, thật đúng là có chuyện... Ha ha, Kim Tại Trung, ngươi đã được định trước rằng sẽ không đấu lại được ta rồi!

“Đã đưa tới rồi?” Nhìn con rối không có tư tưởng bưng chiếc bình rỗng tới, Hồng Lánh trầm thấp dò hỏi, “Uống xong rồi đúng không?”

“Vâng.”

“Có người phát hiện ra không?”

“Không có.”

A, tất cả đều rất thuận lợi, bản thân đã thiên tâm vạn khổ mới chuẩn bị được thánh dược này, nên nghìn vạn lần cũng không thể lãng phí được...

Đêm đã khuya rồi, Kim Tại Trung, chúc ngươi đêm nay có thể có một giấc ngủ ngon, không, là buổi tối an ổn cuối cùng...

32. Chương 29

Đại điện nguy nga lộng lẫy, đèn đuốc sáng trưng.

Khánh sinh nghìn năm một lần của Ma vương Ma giới chính là ngày hôm nay, quý tộc lớn nhỏ trong Ma giới đều tỉ mỉ chải chuốt cho mình, khát vọng của nam là may mắn được docks hết sức bên cạnh Ma vương, nữ thì hi vọng bản thân có thể có cơ hội được Ma vương đại nhân coi trọng, có thể nhận được sủng hạnh của hắn.

Vũ khúc du dương, không khí ái muội, Trịnh Duẫn Hạo cao cao tại thượng mà nhìn dục vọng tràn đầy hưng phấn đã ngẩng cao đầu của đám thuộc hạ bên dưới.

“Điện hạ hình như không cao hứng a?” “Àn, ta cũng cảm thấy vậy.” Một vài người tụ tập lại, nhỏ giọng nghị luận. Tâm tình của Ma vương biến hóa thất thường, sao có thể tùy tiện phỏng đoán được, cho nên, những người đang nghị luận này chỉ trong chốc lát sau cũng tự tìm kiếm lạc thú cho riêng mình.

Trịnh Duẫn Hạo lạnh lùng nhìn lướt qua, không nói lời nào, khí tức nguy hiểm khiến người ta không dám tiếp cận.

Qua thật lâu, ánh sáng nơi đại điện đột nhiên tối đi vài phần.

Đây là lúc các chi tộc tặng lễ vật, có rất nhiều đại tộc đều hi vọng được dựa dẫm, có thể nhận được ân tứ của điện hạ, điều kiện tiên quyết là điện hạ phải vô cùng tán thưởng với lễ vật được đưa đến.

Nhìn lễ vật tự cho là trân quý cùng khuôn mặt đầy nịnh bợ kia, trong lòng Duẩn Hạo càng thêm khinh thường, quả nhiên là bản tính buồn nôn tham lam của Ma tộc, nhìn thấy một chút cơ hội liền có thể văng vàng nắm lấy.

Tại Trung ở đằng xa, nhìn những thứ bản thân từ trước đến nay chưa từng thấy qua, không khỏi càng trở nên căng thẳng, Duẩn Hạo có thể thích thứ đồ rẻ tiền, đơn giản của ta không?

Bởi vì thân phận thấp kém, Tại Trung chỉ có thể đứng ở nơi rất xa, cho nên Tại Trung hiện tại đang tập trung toàn bộ lực chú ý vào tình hình phía trước.

“Tiếp theo là lễ vật tạ cận sử đại nhân Phác Hữu Thiên dâng tặng.”

Hữu Thiên đại nhân...

Ồ, vì sao mãi không thấy người đi lên vậy!

“Sáng sớm hôm nay Hữu Thiên đã được ta phái đi xử lý sự vụ, chưa kịp quay về, ta cũng không trách hấn, để ta xem hấn tặng ta cái gì!” Duẩn Hạo giống như cố ý giải thích, vừa nói vừa nhìn về phía thân ảnh gầy yếu ở đằng xa kia.

Cảm giác được thân thể kia đột nhiên run lên, màu sắc trong mắt Duẩn Hạo nhất thời đậm đi vài phần, nhìn thấy tình nhân hôm qua vẫn ôn tồn không xuất hiện nên khổ sở sao?

Sao, Hữu Thiên đại nhân... không ở đây... Vậy thì lễ vật của mình...

Bộ dạng lo lắng rơi vào trong mắt Duẩn Hạo khiến hấn càng thêm chướng mắt, hoảng hốt như vậy, Hữu Thiên có thể khiến người hoảng hốt như vậy sao?

A! Đó là... Khóe miệng Tại Trung không khỏi lộ ra một nụ cười, Hữu Thiên đại nhân, cảm tạ...

Thứ mà ma phó mang lên, chính là bức tranh Tại Trung chuyển giao cho Hữu Thiên, Duẩn Hạo nhìn bức tranh được dùng vải xô bao bọc trước mắt, thấp thoáng còn có thể nhìn thấy một hình người... Nguyên là, là Hữu Thiên vẽ sao... Nhớ tới cảnh tượng hai kẻ gặp nhau đêm qua, lửa giận trong lòng Duẩn Hạo càng thêm bùng nổ.

Sao, sao Duẩn Hạo nhìn qua trông có vẻ như không thích, thế nhưng Duẩn Hạo hấn là cho rằng Hữu Thiên đại nhân tặng a, hấn là vẫn có thể tiếp nhận... Tại Trung có chút khổ sở mà cắn môi dưới, khẩn trương nhìn về phía Duẩn Hạo.

Thoạt nhìn rất khổ sở a, là cầm sai rồi sao, mấy ma phó này thật đúng là giỏi chọn mà!

Sự khẩn trương trong mắt Duẩn Hạo, là bởi vì nhìn thấy ma phó mang bức tranh mà y đưa cho Hữu Thiên lên, cho nên mới lộ ra vẻ mặt đó.

Ta có nên tái giúp người một lần nữa không, không tháo chứng cứ yêu đương vụng trộm của người ngay tại chỗ... Duẩn Hạo chậm rãi giơ tay lên, lúc trong mắt mọi người cho rằng là Duẩn Hạo muốn cởi bỏ chiếc sa mỏng, chuyện kể tiếp lại ngoài dự liệu, càng khiến Tại Trung giống như đất bằng nổi sóng mà không thể nhúc nhích.

33. Chương 30

“Không!!!” Tại trung đã cố gắng la lên thật to nhưng chẳng thể làm được gì, đừng... đừng mà!!!

Cố sức đẩy đoàn người ra, hoảng loạn mà chạy đến trước mắt Duẩn Hạo.

“Hữu Thiên đã tự mình đưa lễ vật cho ta rồi, cho nên bức tranh này là một sự nhầm lẫn...” Không đến nơi đến chốn mà giải thích hành động của bản thân, nhưng đôi mắt vẫn thủy chung nhìn chằm chằm vào nhân nhi ngã ngối ngay trước mặt mình, thương tâm như vậy sao...

Vô lực mà vươn tay ra, muốn nắm lấy từng mảnh vụn của bức tranh trên không trung, thế nhưng hai tay run rẩy kia dường như không thuộc về chính mình.

Từng mảnh vụn hỗn loạn thi nhau rơi xuống mặt đất, tản ra khắp nơi...

“Người không biết bản thân là cái loại hàng nào sao, ai cho người mượn lá gan để người càn quấy ở đây hả!” Ma phó chuyên điều giáo dục nô tiến lên từng bước, nắm lấy mái tóc của Tại Trung, thế nhưng Tại Trung không kêu một tiếng nào, cũng chẳng cầu xin tha thứ hay đau đớn hét la – điều mà một dục nô nên có.

Ma phó càng thêm nổi nóng, muốn dứt khoát vung roi lên, lại bị một đạo sức mạnh cường đại ghìm ở cổ tay.

“Điện hạ...”

“Nơi này là chỗ người được phép nói sao!” Dừng nhãn thần đuổi ma phó đi, Duẩn Hạo bước xuống bảo tọa, đi tới trước mặt Tại Trung.

“Loại tranh này không biết là do kẻ thấp hèn nào vẽ, nhìn qua trông thật chán, nhật sạch sẽ từng mảnh lên, đừng để ta nhìn thấy những thứ rác rưởi này nữa...” Lời nói băng lãnh vô tình xuyên qua màng tai của Tại Trung, Tại Trung ngồi trên mặt đất, ngốc ngốc mà nhìn từng mảnh giấy tán loạn xung quanh.

Đại điện dần trở nên yên tĩnh, người đã đi hết, chỉ còn lại hai ngọn lửa âm u cùng thân ảnh cô tịch của Tại Trung...

Chân đã tê dại, Tại Trung quỳ xuống mà nhật mảnh vụn ở xung quanh, từng mảnh từng mảnh, chậm rãi nhật lên...

Sau khi Hữu Thiên xử lý xong sự vụ mà Duẩn Hạo bàn giao liền quay về gian phòng của mình, phát hiện bức tranh mà Tại Trung đưa cho bản thân đã biến mất, cho nên liền vội vàng chạy tới đại điện, vốn tưởng rằng mọi người đã đi hết, thế nhưng sau khi bản thân chạy đến đại điện, lại nhìn thấy Tại Trung quỳ trên mặt đất, không biết đang làm cái gì.

“Tại Trung?” Không có tiếng trả lời, Hữu Thiên tới gần thêm một chút, liền nghe thấy tại Trung đang lẩm nhẩm điều gì đó...

Bước tới trước mặt Tại Trung, cuối cùng Hữu Thiên cũng nghe thấy Tại Trung đang nói gì...

“Một mảnh bức tranh này là tóc của Duẩn Hạo... Mảnh này là cổ áo... Mảnh này...”

Một đồng mảnh vụn này là cái gì? Cổ áo... Tóc? Chẳng lẽ...

Hữu Thiên nhìn quanh bốn phía, mảnh vụn to to nhỏ nhỏ choáng ngập tầm mắt.

“Vương y...” Bản thân cũng nhất thời khó có thể tiếp nhận được, Vương vô tình như vậy sao...

“Duẩn Hạo cũng không có xem, lập tức... hủy luôn... A, đây quả thực là rác rưởi a, là rác rưởi a...” Bàn tay đã bị bụi bặm trên mặt đất làm bản thân gom từng mảnh vụn rác rưởi của bức tranh lại, Tại Trung mỉm cười nhìn mảnh vụn, thấp giọng nói, “Duẩn Hạo bảo ta nhật hết toàn bộ lên, nhất định phải làm sạch sẽ... Nếu không... Duẩn Hạo sẽ phiền lòng...”

“Tại Trung...” Hữu Thiên không tìm được lời nói để trấn an trái tim bị thương của Tại Trung, cũng chỉ có thể nhìn y...

“A! Mảnh kia, a, cuối cùng cũng tìm được rồi.” Tại Trung cầm một mảnh giấy chỉ bằng nửa ngón tay lên, nắm trong lòng bàn tay như trân bảo, cẩn cẩn dục dục mà thổi sạch sẽ bụi bặm ở trên, tay còn lại cẩn thận lau chùi, “Người xem, đây là kim sắc, là con mắt của Duẩn Hạo mà chính tay Tại nhi vẽ đó! Không thể để nó bị bẩn được, con mắt của Duẩn Hạo là đẹp nhất...”

“Tại Trung, đừng nhật nữa.” Hữu Thiên muốn kéo Tại Trung dậy, thế nhưng Tại Trung lại cố chấp muốn đi nhật một mảnh khác lên. “Không được, Duẩn Hạo nói cái này... cái này rất chán, Duẩn Hạo sẽ khó chịu... Phải nhật hết, phải nhật sạch sẽ!”

“Đủ rồi!” Hữu Thiên ôm lấy Tại Trung, dùng ma lực gom hết mảnh vụn rác rưởi khắp nơi lại, chậm rãi đặt trong tay Tại Trung.

“VẬY là được rồi.”

“Àn, toàn bộ đã ở đây rồi... VẬY là được rồi...” Tại Trung vui vẻ nở nụ cười, thế nhưng nước mắt lại không thể kiềm chế mà chảy xuống, “O? Sao Tại Trung phải khóc chứ? Nên vui về a, hôm nay là sinh nhật của Duẫn, Tại Trung phải cười, phải vui về...”

“Lúc quay về Tại Trung phải làm nó trở về nguyên vẹn, dán từng mảnh lại là được, thế nhưng không thể để Duẫn Hạo tái nhìn thấy, Duẫn Hạo nói, không muốn nhìn thấy, không muốn nhìn thấy loại rác rưởi này nữa...”

“Hôm nay Tại Trung có chuẩn bị lễ vật cho Duẫn Hạo đó, nhưng mà Duẫn Hạo không thích, hơn nữa nhìn trông rất không vui, đều do Tại Trung không tốt, Tại Trung khiến Duẫn Hạo không vui... Tại Trung là kẻ ngốc! Kẻ ngốc chỉ có thể khiến Duẫn Hạo chán ghét mà thôi!”

Tại Trung kéo lấy tóc mình, nhỏ giọng nức nở.

Đúng vậy, Kim Tại Trung, người quả thực là một kẻ ngốc... Hữu Thiên ôm lấy Tại Trung, găt gao mà ôm lấy thân thể dễ vỡ đó vào lòng...

34. Chương 31

“Nha! Đã xảy ra chuyện gì, làm sao sự tình lại trở nên như vậy!!” Hi Triệt tức giận tra hỏi Hữu Thiên.

“Sáng sớm Vương phái ta đi xử lý một đôi chuyện xưa lâu năm, trở về liền thấy như vậy rồi.” Hữu Thiên cầm chiếc khăn mặt sạch sẽ lên, định giúp Tại Trung lau lệ ngân trên mặt.

Hi Triệt vốn bị Hàn Canh quần quít, nói cái gì mà sinh nhật của Ma vương cùng người nắm giữ Thần giới gì đó nguyên bản là như nhau, muốn mình nhất định phải lưu lại, vừa này bản thân vất vả lắm mới thoát khỏi hãm, lại nhìn thấy Tại Trung khóc đến mê man, còn có bức tranh bị hủy tan nát ở bên cạnh...

“Để ta!” Hi Triệt đoạt lấy khăn mặt trong tay Hữu Thiên, cẩn thận mà lau chùi lệ tích của Tại Trung, đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là sao?! Đó là bức tranh mà Tại Trung vất vả lắm mới vẽ xong a! Rõ ràng đã nỗ lực lắm như vậy, tại sao có thể phát sinh ra chuyện này chứ...

“Có lẽ Vương căn bản là không có tình cảm! Hắc vĩnh viễn cũng chỉ là Quân Vương Ma giới lãnh khốc vô tình mà thôi!” Hi Triệt cực kỳ phẫn nộ, ta đã cống hiến cho một Ma quân tàn nhẫn chết lặng như vậy sao?!

“Sao người không nói lời nào? Người không cho là như vậy sao?!” Ta thật sự không quen nhìn bộ dạng lúc nào cũng phong khinh vân đạm này của hắc, khiến người ta căn bản không biết hắc đang nghĩ cái gì!

“Có lẽ sự tình không đơn giản như vậy...” Hữu Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, suy tư...

“Hừ! Vậy liền hảo hảo đi điều tra rõ ràng đi!”

“Hi Triệt, sao lại phẫn nộ như vậy? Sao lại quan tâm đến một dục... nô...”

“A.” Hi Triệt ngăn người một chút, lập tức lại mỉm cười, “Kỳ thực, ta cũng không biết... Có lẽ là bởi vì... ..”

Nhìn vẻ mặt ôn nhu của Hi Triệt, Hữu Thiên liền hiểu... Nguyên lai thực sự có người có thể khiến Kim Hi Triệt lòng dạ rắn rết trở nên lo lắng như vậy a...

35. Chương 32

Đây là đâu?” Bốn phía đều là một mảnh trắng xóa, tại sao thứ gì cũng không có?

Tại Trung mở mắt ra, liền phát hiện bản thân không biết đã đặt chân vào thế giới hỗn độn từ lúc nào, bạch sắc tràn ngập đôi mắt, một màu trắng đầy thuần túy...

“Tại Trung.” Phía sau truyền đến thanh âm.

“Xương Mân!” Tại sao Xương Mân lại xuất hiện?

“Tại Trung, người đừng kinh ngạc, đây là ảo cảnh mà ta chế tạo, ta đến để mang người đi.”

“Cái gì?! Mang ta đi?”

“Ta cảm nhận được sự tuyệt vọng ngày càng tăng cao trong tim người, người lưu lại nơi này chỉ có thể không ngừng thụ thương, không ngừng đóng băng trái tim của chính mình...” Xương Mân bước đến gần Tại Trung, nhìn thẳng vào đôi mắt của Tại Trung, “Kết giới của người kỳ thực có thể tự mình giải trừ, điều kiện tiên quyết là máu tươi của Ma vương Trịnh Duẩn Hạo.”

“Có thể giải trừ...” Tại Trung xoa lên đôi mắt của mình, ân? Kết giới giải khai rồi...

“Huyền giới hiện tại không thể đồng thời dung nạp hai kết giới, cho nên kết giới trên người người mới có thể giải khai.”

Vậy sao, đúng a, bản thân đến bây giờ vẫn chưa từng uống máu của Duẩn Hạo...

“Trịnh Duẩn Hạo vô pháp cho người thứ người cần, cho dù là thứ đơn giản nhất để kéo dài sinh mệnh.” Xương Mân bước đến trước mặt Tại Trung, tiếp tục nói: “Chuyện hôm nay, chưa đủ để người nhận ra sao?”

Hồi ức đau thương ngày hôm nay thoáng chốc ẩn nhập vào trong óc, Tại Trung khổ sở mà nhắm chặt mắt lại.

“Là ta không tốt, là chính ta khiến Duẩn Hạo sinh khí...”

“Người không tốt?! Người trả giá vẫn chưa đủ nhiều sao?!” Mỗi lần Tại Trung trên người bị thương hay trong lòng cô đơn, nó đều mơ hồ có thể cảm giác được, bản thân không thể tiếp tục để Tại Trung lưu lại đây nữa, cho dù là làm trái lại số phận...

“Bây giờ chúng ta liền ly khai!” Xương Mân nói xong, liền chuẩn bị mở lộ khẩu thông đến ‘Mê viên’.

“Không! Ta không muốn đi! Ta không muốn ly khai Duẩn Hạo!!” Tại Trung lớn tiếng phản đối, sao ta có thể ly khai được, ta căn bản là luyện tiếc a... Cho dù... Cho dù Duẩn Hạo chán ghét ta như thế...

“Vì sao hử Tại Trung? Tiếp tục như vậy người sẽ mất mạng! Thần châu hộ mệnh ta cho người đã dùng rồi, không phải sao?! Không còn viên thứ hai đâu!!” Dòng máu trong cơ thể Tại Trung đang kịch liệt giảm bớt, tiếp tục như vậy tính mạng của Tại Trung...

“Ta biết, nhưng ta vẫn không thể ly khai.” Tại Trung nhìn Xương Mân, con người tử sắc hiện lên sự kiên trì xưa chưa từng có.

Qua một hồi lâu, Xương Mân thở dài, “Ta nhất định sẽ mang người đi! Trừ khi... người có thể bảo đảm rằng tính mạng của bản thân không bị uy hiếp.”

“Ân?” Tại Trung mừng rỡ nhìn Xương Mân, như vậy thì có thể lưu lại, tiếp tục ở bên cạnh Duẩn Hạo sao...

“Đêm nay để thân thể của chính người hút lấy máu tươi của Trịnh Duẩn Hạo, bằng không ta nhất định sẽ mang người ly khai!”

Sương trắng dần dần tan đi, chỉ lưu lại thanh âm kiên định của Tại Trung...

“Có thể! Ta nhất định phải lưu lại, nhất định...” Vòng cổ trước ngực phát ra hào quang sáng chói màu đen, Duẩn Hạo, người hẳn là có một chút cảm tình với ta đúng không...

Duẩn, Tại nhi muốn lưu lại, có thể chứ...

(1) Tử sắc: Màu tím.

36. Chương 33

“Tại Trung! Sao ngươi lại dậy rồi?” Cảm thấy tay áo bị túm lấy, Hi Triệt xoay người liền thấy Tại Trung cấp thiết muốn mở miệng hỏi mình điều gì đó.

“Điện hạ ở đâu?”

Điện hạ? Hừ! Hắn tổn thương ngươi sâu đến như vậy, ngươi vẫn nôn nóng đi gặp hắn!

“Ta cũng không biết hắn ở đâu, Tại Trung ngươi đừng đi gặp hắn!” Hi Triệt kéo Tại Trung qua, muốn để Tại Trung hiện tại hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

“Ta muốn đi gặp điện hạ, ngay lập tức a!”

“Ngươi ——” Hi Triệt còn định ngăn cản, lại có người giành trước một bước.

“Vương ở ‘Minh Linh’?”

“Minh Linh?” Trong ấn tượng của Tại Trung hình như không có ấn tượng với nơi này.

“Nếu như hiện tại ngươi muốn đi, vậy ngươi liền đi đi.” Một đạo lam quang bao khóa lấy Tại Trung, trong nháy mắt, Tại Trung liền biến mất ngay trước mặt Hi Triệt.

“Phác Hữu Thiên!” Móng tay hỏa hồng bỗng nhiên biến dài, đâm về phía Hữu Thiên.

“Đây là điều mà nội tâm hắn kỳ vọng nhất...” Hi Triệt lập tức dừng ngay trước mặt Hữu Thiên, móng tay chỉ cách khuôn mặt một hào mễ, Hi Triệt chậm rãi buông tay, khẽ thở dài: “Nếu như đây là điều hắn muốn...”

“Phác Hữu Thiên, ngươi từng gặp kẻ ngốc chưa...”

“Hiện tại thì có một...”

Tại Trung, toàn bộ chuyện sẽ phát sinh tiếp theo chỉ có thể do chính ngươi đối mặt, nếu như đây là điều ngươi muốn...

(1) Hào mễ: Mi-li-mét.

37. Chương 34

Ân? Chuyện gì đã xảy ra?” Trong nháy mắt, Tại Trung mới phát hiện cảnh tượng xung quanh đã thay đổi, ‘Nếu như hiện tại ngươi muốn đi, vậy ngươi liền đi đi.’ Hữu Thiên đại nhân... A, cảm tạ ngươi...

Nói như vậy, bây giờ bản thân đang ở ‘Minh Linh’ sao? Nhìn đại môn trước mắt, Tại Trung thở dài một hơi, đến lúc đó, bất kể thế nào, ta cũng phải làm được, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng không thể lùi bước.

Ngón tay vừa muốn chạm vào cánh cửa kia, nhưng nó lại tự mình mở ra.

Duẩn Hạo! Tại Trung vừa vào cửa liền nhìn thấy Duẩn Hạo đang đứng trước song cửa sổ sát đất, hảo muốn lập tức chạy đến, thế nhưng lần này Tại Trung đã nghĩ rất nhiều, không thể khiến Duẩn Hạo cảm thấy không vui, cho nên mỗi động tác của Tại Trung đều phá lệ cẩn thận.

“Điện hạ...” Tại Trung cúi đầu, quỳ xuống trước mặt Duẩn Hạo.

“Lần này đã biết cấp bậc lễ nghĩa rồi sao?” Thanh âm lạnh lùng từ phía trên truyền đến, thật lòng mà nói, trong lòng Tại Trung ngoại trừ khấn nguyện còn có sợ hãi.

“Vâng, điện hạ.” Tại Trung không dám ngẩng đầu nhìn Duẩn Hạo, chỉ có thể thuận theo lời hăn nói.

“Nhặt sạch sẽ chưa?” Từ trên cao mà nhìn xuống bộ dạng hèn mọn của Tại Trung, trong lòng Duẩn Hạo thập phần bất mãn, vì sao người cùng Hữu Thiên có thể thân thiết như vậy, mà đối ta lại thủy chung xa lánh.

“Ân.” Gắt gao nắm chặt lấy góc áo, hi vọng có thể phân tán lực chú ý, không để thanh âm thương tâm của chính mình lộ ra ngoài.

“A, vậy người tới đây để làm gì, là muốn được khen thưởng sao?” Buồn cười mà nhìn Tại Trung quỳ xuống trước mặt mình, Duẩn Hạo thật sự có điểm không đoán được suy nghĩ của người trước mắt.

“Không, không phải!” Tại Trung vội vàng phủ định.

“Nga~~ Vậy người tới làm gì? Dục nô của ta...” Thân thể Tại Trung run lên, quả nhiên vẫn rất nhạy cảm với hai từ này a...

“Ta... Ta tới...” Phải mở miệng nói như thế nào đây, Duẩn Hạo đã từng cảnh cáo ta vài lần rồi, lần này có thể càng thêm sinh khí!

Thế nhưng, nếu như không nói, căn bản sẽ không có cơ hội nhận được huyết dịch của Duẩn Hạo a, như vậy nhất định phải ly khai Duẩn Hạo...

“Ta muốn nhận được máu tươi của điện hạ!” Cuối cùng cũng nói ra rồi...

Trong căn phòng to lớn không có nửa điểm động tĩnh... Ngay lúc Tại Trung cảm thấy tuyệt vọng, Duẩn Hạo đột nhiên mở miệng.

“Có thể.”

Cái gì! Bản thân không nghe lầm chứ... Duẩn Hạo đã đáp ứng rồi...

“A, cảm tạ...” Lời chưa kịp nói xong, liền bị cắt đứt.

“Nhưng phải xem người có thể khiến ta thỏa mãn hay không đã.” Ngay tại thời khắc này, vẫn kiên trì ngoan cố đòi cho bằng được, Kim Tại Trung, cho dù trong lòng ta tái muốn thủ hạ lưu tình với người như thế nào, cũng không có khả năng...

Tại Trung thấy Duẩn Hạo đã nghe ra yêu cầu của mình, đột nhiên giống như nhìn thấy ánh nắng ban mai mà cao hứng mỉm cười.

“Ta có thể, bất kể là cái gì ta cũng có thể làm được.” Bất kể là cái gì, chỉ cần có thể lưu lại, ta đều có thể làm được...

“Hừ, vậy sao?” Duẩn Hạo vẩy vẩy tay, một nam tử mặc lục sắc y sam bước tới.

“Điện hạ.” Cúi đầu khom lưng, hèn mọn mà nghe theo mệnh lệnh của Trịnh Duẩn Hạo.

“Tới đây, hảo hảo hầu hạ.”

Hai người nguyên bản đang quỳ đều chuẩn bị đứng dậy bước đến chỗ Duẩn Hạo, “A, ta có nói là hầu hạ ta sao?” Trêu tức mà nhìn vẻ mặt khó hiểu của Tại Trung, Duẩn Hạo tựa hồ làm khó mà nói, “Xem ra người cũng không thật tâm a, không nhanh liền nuốt lời rồi?”

“Không, Tại Trung không có nuốt lời gì cả!” Trong lòng Tại Trung mơ hồ có chút sợ hãi, ý của Duẩn Hạo không thể là...

“Lục Sân, người cũng không nghe hiểu sao?”

“Vâng, Vương.” Trước khi tới đây từ sáng sớm, điện hạ đã hạ lệnh rồi, ‘Đợi một lúc rồi hảo hảo hưởng thụ.’ Nguyên lai là chỉ việc này sao? Vương thật là tàn nhẫn a...

Lục Sân tới bên cạnh chiếc ghế, cởi trường đoản cú ra, chỉ chừa lại để đoản2, sau đó đứng chờ hậu văn3.

Thân thể của Tại Trung dần trở nên băng lãnh, không, Duẫn Hạo không có ý này, Duẫn Hạo không thể...

“Để ta nhìn xem kỹ thuật của ngươi có tiến bộ hay không, nhất định phải nhanh chóng khiến hắn lên cao trào a!” Ngực đầy trào phúng đâm vào lỗ tai Tại Trung sinh đau, lương ý4 dưới đáy lòng càng thêm băng lãnh.

“Vâng, điện hạ...”

(1) Trường đoản cú: Quần dài (Đồ mặc ở ngoài phủ kín hai chân từ thắt lưng cho đến mắt cá).

(2) Để đoản: Để là đoản, đoản là quần. Đeo quần? O_____o Ta nghĩ chắc là quần lót a >/////////< mà=“” quăng=“” hai=“” từ=“” này=“” lên=“” search=“” thì=“” nó=“” ra=“” quần=“” lót=“” thật=“v=” kèm=“” cả=“” ảnh=“” nc-17:(((((((=“” ôi=“” đầu=“”>

~(3) Hậu văn: Hậu là sau, văn là nghi thức/lễ tiết. Ta nghĩ chắc là bước tiếp theo? O_____o

(4) Lương ý: Ý lạnh.

38. Chương 35

Tại Trung không biết bản thân đã làm thế nào để bước tới trước mặt Lục Sân, y chậm rãi ngồi xổm xuống, bàn tay run rẩy duỗi về phía hạ thân chỉ được một chiếc để đoản duy nhất che chắn của Lục Sân, nhìn phần thân bại lộ bên ngoài, Tại Trung xoay đầu qua, không muốn nhìn nữa.

“Nhanh lên.” Duẫn Hạo nhìn chăm chăm vào Tại Trung, đáy mắt có một chút thương tiếc.

Miễn cưỡng xoay đầu qua, tiến đến gần phân thân, mở miệng chậm rãi ngậm thứ khiến bản thân buồn nôn vào, “Ưm~~” Hạo khó chịu, một loại dị vị đặc thù tràn ngập khắp miệng mũi, hạo muốn nhổ ra, hạo buồn nôn...

“Nếu như bỏ dở giữa chừng, ngươi phải ly khai ngay lập tức.”

Ly khai... Tại Trung thống khổ nhắm hai mắt lại, khiến phân thân càng thêm lớn mà tiến nhập vào khoang miệng của chính mình, “Ưm~~ Ô~” Không kịp nuốt lấy chỉ bạc đang chảy xuống, yết hầu bị thứ đó đâm vào chỗ sâu sinh đau, hình ảnh uế oải thoát nhìn phấp phất dăm dăm.

“Nhìn ngươi xem, thật là thuần thực a, xem ra đây mới là bản tính của ngươi nhỉ!” Thanh âm của Duẫn Hạo bất ngờ truyền vào trong tai, đừng nói nữa, ta van ngươi đừng nói nữa... Duẫn Hạo vẫn luôn nhìn, nhìn đến mức khiến y chịu không nổi...

Vừa trườn tống1 vừa nuốt xuống một cách nhanh chóng, cuối cùng, một đạo bạch quang hiện lên, Lục Sân phóng thích trong miệng Tại Trung.

“Khụ khụ ——” Dịch thể hỏa nhiệt đột nhiên phun ra, khiến Tại Trung không kịp chuẩn bị, phần lớn trực dịch đều chảy xuống sàn.

Hạo bắn... Hạo bắn... Tại Trung liều mạng chạm vào môi, muốn lau sạch vị đạo văn đục lưu ở trong miệng.

“Ta có bảo ngươi có thể nhổ ra sao?” Thanh âm vô tình khiến Tại Trung kinh ngạc nhìn về phía Duẫn Hạo, “Nghe không hiểu? Quên đi, nhìn ngươi nỗ lực như vậy, chắc ta phải hảo hảo khao ngươi một chút rồi nhỉ!”

Ra hiệu Lục Sân biến mất khỏi tầm mắt mình, Duẫn Hạo bước tới bên người Tại Trung, nâng chiếc cằm mềm mại của Tại Trung lên, phần cổ vẫn sót lại tinh dịch bạch sắc, “Thật dâm dăng, nhìn ngươi trông rất thích hợp với thân phận dục nô.”

Dâm dăng... Duẩn Hạo... Sao người có thể nói Tại nhi như vậy, Tại nhi căn bản không phải a! Chẳng lẽ ở trong mắt người, ta thực sự hạ tiện như thế sao...

“A, xem đã rồi, đây chính là thứ người ngày mong đêm nhớ.” Giơ tay phải của mình lên, vạch một đường thương khẩu lên tay phải, làn máu đỏ tươi lập tức chảy xuống đất, từng giọt từng giọt mà chảy xuống làn da màu lúa mạch.

Tại Trung cúi đầu, nhìn hình ảnh trắng đỏ gặp nhau trên mặt đất, nhin không được mà chỉ có thể cười khổ, Duẩn Hạo, tại sao người phải làm tuyệt tình như vậy...

“Cái này cần phải liếm sạch sẽ a, ta không muốn tái lập lại.”

Đầu bị dùng sức ấn xuống, đôi môi vừa mới lau sạch sẽ lại nhiễm phải tinh dịch khiến bản thân kinh tởm.

Vươn đầu lưỡi, Tại Trung diện vô biểu tình mà liếm lấy dịch thể đục ngầu trên mặt đất, Xương Mân... Ta uống được rồi, vậy là... ta có thể lưu lại rồi đúng không...

Duẩn Hạo có lẽ căn bản không thể có cảm tình với ta, y có thể cứ như vậy mà nhìn, nhìn ta khom người liếm lộng kẻ khác, nhìn ta nhục nhã mà liếm lấy tinh dịch vẫn đục, mà hắn chỉ là nhìn... nhìn...

Xương Mân, người nói không sai, lưu lại đây ta chỉ có thể càng thêm tuyệt vọng, thế nhưng... ta vẫn muốn lưu lại, muốn lưu lại a... Ta quả thực rất tiện nhỉ, tiện đến mức khát cầu hắn có thể bố thí cho ta phần tình cảm nhỏ bé kia...

(1) Trừu tống: Rút ra đưa vào =///////=

39. Chương 36

Nhìn Tại Trung nghe lời mà liếm dịch thể dơ bẩn dưới đất, trong lòng Duẩn Hạo càng thêm phần nộ.

Một phát nắm lấy mái tóc của Tại Trung, buộc y ngẩng đầu lên mà nhìn mình, ánh trắng chiếu xuống, trong cái miệng nhỏ nhắn khê mở vẫn còn sót lại tinh dịch chưa nuốt hết, hồng sắc nhẹ nhẹ đầy mị hoặc tô lên đôi môi đỏ mọng, khiến nó càng thêm mê người.

Duẩn Hạo không thể khống chế mà ôm lấy Tại Trung rồi bước tới bên giường, khiến Tại Trung ngẩng đầu lên nhìn mình, cái cổ trắng nõn càng mê hoặc cảm quan của Duẩn Hạo, thanh âm máu chảy trong động mạch càng thêm rõ ràng.

Nhìn xuống phía dưới, nhìn thấy dấu răng màu đỏ đầy chương mắt trên cổ tay Tại Trung, con người kim sắc của Duẩn Hạo lập tức chuyển thành huyết hồng, “Máu của người xem ra rất thơm ngọt a, vậy cũng để ta thưởng thức một lần đi!”

Răng nanh sắc nhọn đột nhiên đâm vào trong động mạch chủ nơi cổ của Tại Trung, huyết dịch nhanh chóng chảy ra, khiến Tại Trung không thể thở dễ dàng.

Hảo thoải mái, huyết dịch bằng lương sau khi chảy vào khoang miệng liền trở thành cam lộ ẩm áp, hương vị ngọt ngào dường như được bỏ thêm mật ong, nghĩ đến thứ rượu ngon mỹ vị như vậy đã từng bị người khác ngoài bản thân nếm qua, Duẩn Hạo càng thêm tức giận.

“Chậm một chút, Duẩn...” Ý thức dần dần trở nên mơ hồ, nếu cứ tiếp tục như vậy, bản thân nhất định sẽ chết. Trong tiềm thức, Tại Trung hướng về nơi có máu tươi mà tìm kiếm, sau đó lộ ra răng nanh của mình, mạnh mẽ cắn xuống.

“Ân!” Duẩn Hạo nặng nề mà kinh hô, bản thân đã quá đắm chìm vào huyết dịch đỏ tươi đầy thơm ngọt của Tại Trung, mà không chú ý đến hành động của y, thế nhưng Duẩn Hạo chưa kịp cử động, khoái cảm bất ngờ xảy ra đã chiếm lấy chính mình.

Thuận theo sự mát mẻ của Tại Trung, huyết dịch chảy ra từ trong cơ thể mang đến khoái cảm trước nay chưa từng có, hơn nữa không chỉ có như vậy, mà còn đem đến một loại cảm giác xoa dịu một mối, có một loại sức mạnh cường đại từng bước rót vào trong cơ thể của chính mình.

Thế nhưng, khiến Duẫn Hạo kinh ngạc vẫn không chỉ có một.

Tại Trung trong lồng ngực dần dần bị một trận hào quang tử sắc bao phủ, khi hào quang tản ra, Duẫn Hạo thực sự kinh sợ...

Mái tóc dài màu bạc lộn xộn phi tán xung quanh Tại Trung, nếu như đứng dậy, hẳn là sẽ dài đến mắt cá chân... Trên đôi má vốn bị che khuất bởi mái tóc lộn xộn cũng nhu thuận mà rơi rải rác ở bên cạnh, lộ ra khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ, bởi vì ý thức mơ hồ mà khe híp đôi mắt lại, nhưng không che được sắc màu mộng ảo bên trong, nguyên lai là con người tử sắc a... Ma giới này là tuyệt không tìm được đôi thứ hai...

Đôi mắt linh động, mũi hoặc yêu dã, hàng lông mi mảnh dài khẽ run rẩy, giống như cánh chim xinh đẹp nhất đang run rẩy rơi xuống ánh sáng chói chang. Làn da vốn trắng nõn mịn màng càng thêm tươi ngon, non mềm đến mức dường như có thể nhỏ ra nước ngay tức khắc...

Đây mới là hình dạng vốn có của người sao? Duẫn Hạo khẽ xoa lên đôi mắt mỹ lệ của Tại Trung, “Ngủ rồi sao?” Nhân nhi trong lồng ngực đã bắt giác chìm sâu vào giấc ngủ.

Xem ra kết giới đã được giải khai rồi, Duẫn Hạo không định đánh thức Tại Trung.

“Dù sao chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian, không phải sao...” Nụ cười ý vị thâm trường¹, bên trong rót cuộc đang hàm chứa điều gì...

(1) Ý vị thâm trường: Hứng thú, sâu xa.

40. Chương 37

Lại là thế giới trắng tinh trước đó, không có một tia tạp chất hư ảo.

“Tại Trung, người thực sự đã quyết định lưu lại rồi sao?” Mặc dù Tại Trung đã uống được máu tươi của Trịnh Duẫn Hạo, thế nhưng trong tiềm thức, Xương Mân vẫn không muốn Tại Trung lưu lại, bởi vì sau khi lưu lại sẽ không xác định được nhiều nhân tố thực tại.

“Đúng, Xương Mân, ta đã quyết định rồi.” Tử mầu¹ thâm thúy kiên định không đổi.

“Ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ người.” Từ hai nghìn năm trước, nhìn Tại Trung từ khi được nuôi dưỡng đến lúc được sinh ra, sau đó sớm chiều làm bạn, cảm tình trong lúc đó cũng không tầm thường chút nào a, bản thân không hề muốn nhìn thấy Tại Trung tiếp tục chịu tổn thương nữa.

“Cảm tạ người, Xương Mân.” Tại Trung vui vẻ mỉm cười, đây là lần đầu tiên trái tim gần đây đang dần trở nên băng lãnh của bản thân cảm nhận được sự ấm áp.

“Tại Trung, yêu hắn như vậy sao?” Mặc dù trong đầu Tại Trung vẫn luôn tồn tại khái niệm làm bạn cùng Duẫn Hạo, nhưng trên thực tế, y chỉ mới gặp Duẫn Hạo được có mấy tháng.

“Xương Mân, điều này chẳng lẽ người vẫn còn phải nói sao?” Nụ cười khi ngoái đầu nhìn lại chất chứa nỗi ưu sầu vô tận.

Ta là với tư cách bạn đời định mệnh của Duẫn Hạo nên mới tới thế giới này, trong một nghìn năm ngủ say, huyết dịch trong cơ thể của ta bởi vì nhớ mong cùng chờ đợi mà xuôi chảy; Đợi đến một nghìn năm, sự hiu quạnh ngày đêm trong cái vỏ bọc tốt đẹp của si phán² cùng ảo tưởng đã xua tan đi nỗi cô đơn trống vắng; Năm tháng sau này, cho dù phải trông gác thêm bao nhiêu nghìn năm nữa, cũng luôn mong chờ sự ôn nhu động tình trong nháy mắt của hắn đối với ta...

(1) Tử mẫu: Con người màu tím.

(2) Sĩ phán: Sĩ mê mong chờ.

.

41. Chương 38

Ly khai ảo cảnh mà Xương Môn chế tạo, Tại Trung đã hoàn toàn thanh tỉnh.

Y dùng tay vén vài sợi tóc bạc rơi tán loạn trước ngực lên, “Cuối cùng cũng có thể lấy hình dạng như vậy mà gặp Duẩn Hạo rồi...”

Bước tới chiếc gương thử đồ ở đối diện giường, Tại Trung lần đầu tiên nghiêm túc mà xem kỹ hình dáng của bản thân.

Tóc bạc, tử mẫu cùng dung nhan hơi lộ vẻ tái nhợt.

“Sao lại không có sức sống như vậy chứ?” Giống như tự trách mà dùng tay捏捏 má mình, “Àn, như vậy mới tốt.”

“Đây chính là nơi Duẩn Hạo ở sao?” Giống như đứa trẻ tò mò mà hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, hôm qua, không có cơ hội hảo hảo nhìn một lần a...

Nhắc nhở bản thân quên đi hồi ức không vui vẻ hôm qua, quên đi bản thân đã khuất nhục mà hầu hạ kẻ khác, quên đi câu nói tàn nhẫn vô tình của Duẩn Hạo... Vuốt mái tóc dài rủ xuống chân của mình, hôm qua đã uống được huyết của Duẩn Hạo rồi, Duẩn Hạo cũng...

Bản thân mặc dù lúc đó không thanh tỉnh, nhưng vẫn nhận được cảm giác rãnh lạnh lẽo đâm vào làn da của mình, cảm giác đó... thật thoải mái...

Phát hiện bản thân đang nghĩ đến những hình ảnh khiến người khác mặt đỏ tim đập, xấu hổ tự trách mà kiểm điểm bản thân, “Kim Tại Trung, thanh tỉnh một chút đi!”

O? Sau khi vừa tỉnh dậy liền cảm thấy yết hầu khó chịu, bản thân nhỏ giọng độc thoại vừa này, cũng cảm thấy có chút căng lực, cổ họng có vấn đề gì sao?

Quên đi, không nên tự hạ thấp chính mình nữa!

“Tại Trung?” Ngoài cửa truyền đến giọng hỏi nghi hoặc.

“Hi Triệt đại nhân!”

Đúng là Tại Trung, vừa này nhìn bóng lưng, mái tóc màu bạc mỹ lệ đến lóa mắt kia không thể dễ dàng có chút liên hệ gì với mái tóc đen nhánh trước kia, thế nhưng xưng hô này đã chứng thực tất cả.

“Nguyên lai đôi mắt của Tại Trung là tử sắc a.” Hi Triệt đi đến gần Tại Trung, đẹp hơn trước đây rất nhiều...

“Àn, Hi Triệt đại nhân... Trông rất kỳ quái sao?”

“Không phải, chẳng qua là rất hiếm thấy, không, hẳn là chưa từng xuất hiện.”

“Vậy vẫn rất kỳ quái a!” Tại Trung có điểm sốt ruột.

“Không, rất xinh đẹp.”

Nghe thấy Hi Triệt đại nhân hiếm khen ngợi người khác tán thưởng mình, Tại Trung xấu hổ cúi đầu... cho nên cũng không nhìn thấy thần thái phức tạp trong mắt Hi Triệt.

“Tại Trung.”

“Ân?” Hi Triệt đại nhân có việc sao?

“Vương gọi người đến.”

“Điện hạ...” Đúng a, bản thân vừa tỉnh dậy đã thấy Duẩn Hạo vắng mặt, nhưng y là Ma vương, hẳn là rất bận...

“Đi theo ta...”

“Hảo...”

42. Chương 39

Dọc đường vô cùng an tĩnh, vừa kinh hãi vừa có chút đáng sợ...

Thật không giống Hi Triệt đại nhân lúc thường a, an tĩnh quá.

Kiều điện — Nghi thính

Hảo tối a... “Hi Triệt đại nhân...” Tại Trung vươn tay, nhưng phát hiện bốn phía ngoài trừ bản thân, cái gì cũng không có.

“A!!” Vài chiếc dây xích xuyên thủng khoảng không rồi trói buộc tay chân của y lại, đại điện vốn hắc ám cũng lập tức trở nên sáng trưng.

Thật nhiều người... Cảnh tượng này hảo quen thuộc, đúng rồi... Cảnh tượng giống hệt như lần đầu tiên bản thân nhìn thấy khi tới nơi này, lúc đó bản thân cũng bị xích lại a...

“Điện hạ, đây chính là gian tể mà ‘giáo đình’ phái tới.”

“Điện hạ, thỉnh lập tức xử tử hắn!”

“Điện hạ...”

Bọn họ đang nói cái gì, lại là ‘giáo đình’, tại sao lại muốn lôi những từ kỳ quái đó đặt ở cạnh ta...

“Điện hạ! Hắn đã làm nguy hại đến ngài, tội mưu hại, có chết cũng chưa hết tội.”

Mưu hại? Sao có khả năng!

“Ta không có mưu hại điện hạ, các người đừng nói bậy!” Một trận lệ phong1 thổi tới, trên đôi má của Tại Trung lập tức xuất hiện hơn một vết máu.

“Chớ sẵn của ‘giáo đình’, lời nói của người chỉ có thể làm ô uế nơi này mà thôi!”

Theo lý, lấy dung mạo hiện tại của Tại Trung mà xuất hiện trước mặt chúng Ma tộc, bọn họ bất vi sở động, là không có khả năng, nhưng trên lợi ích của nhóm gia tộc, tất cả đều phải tránh bàn luận về điều đó.

“Ta không thể mưu hại điện hạ!” “Ta không thể!” Tại Trung không ngừng lặp lại, cho dù biết bản thân càng nói thêm nhiều lần, trên người sẽ càng lưu lại thêm nhiều vết thương.

Đột nhiên, bốn phía một mảnh yên tĩnh.

Hi Triệt từ bên cạnh bước lên, nhìn quét qua đám ma đang xao động bên dưới cùng Tại Trung mình đầy thương tích.

Người thật sự rất thích thụ thương nhi... Thế nhưng, lần này...

“Hôm qua Vương đã hút máu của dục nô Kim Tại Trung, mà bên trong quả thực có nước thánh của ‘giáo đình’.”

Móng tay nhọn dài xẹt qua cánh tay của Ma vương Trịnh Duẩn Hạo đang ngồi ở phía sau, huyết dịch vốn đỏ tươi nhưng khi nhỏ xuống đất thì lập tức biến thành màu đen u tối.

“Phần máu của Vương đã bị dị hóa thành tình huống như vậy, song song vết thương không thể tự động khép lại.”

“Vết thương không thể tự động khép lại!” Đám ma nghe xong càng trở nên xao động, ánh mắt nhìn Tại Trung cũng càng trở nên âm ngoan².

Ma tộc của Ma giới, có sức mạnh trị khỏi vết thương của bản thân, đây là năng lực tự lành cơ bản nhất, thế nhưng hôm nay Trịnh Duẩn Hạo thân là Vương mà vô pháp tự chữa vết thương, điều này khiến Ma tộc rất khó chấp nhận. Lại bởi vì sức mạnh của Vương vô cùng cường đại, cho nên khi ngay cả năng lực tự lành cơ bản cũng đánh mất, tâm của Ma tộc liền dao động, thay vì nói là lo lắng cho sự an nguy của Ma tộc, không bằng nói là lo sợ cho số phận sau này của bản thân còn hơn.

“Kim Tại Trung, ngươi là người ‘giáo đĩnh’ phái tới để mưu hại Vương của ta đúng không?”

Đương nhiên không phải, thế nhưng thân thể của Duẩn Hạo thật sự là vì máu của ta nên mới thành như vậy sao? Nhưng mà bất kể thế nào, ta vẫn tin tưởng vững chắc rằng mình không thể thương tổn Duẩn Hạo!

‘Không phải...’ Ân?!!! Tại sao không phát ra tiếng, thử vài lần, nhưng yết hầu giống như bị chặn lại, thanh âm gì cũng không phát ra được.

“Nhìn kìa! Chứng cứ vô cùng xác thực, hắn cũng chỉ có thể ngầm thừa nhận.”

“Hắn còn có gan không thừa nhận sao!”

Không phải a, ta muốn giải thích, thế nhưng thanh âm... thanh âm giống như đột nhiên tiêu thất vậy...

“Nếu như vậy, trước tiên cứ dẫn đi, chờ xử lý.” Tại Trung, tại sao ngươi không giải thích, cứ thừa nhận như vậy sao?!!! Nếu như ngươi phủ định, ta nhất định sẽ tin tưởng ngươi a! Hi Triệt phức tạp nhìn Tại Trung, truyền đạt mệnh lệnh cuối cùng.

Không! Chẳng lẽ ngay cả Hi Triệt cũng không nguyện tin tưởng Tại Trung sao? Nước mắt chảy xuống, vì không thể chịu được nỗi thống khổ bị thương...

Trên bảo tọa phía trước, Duẩn Hạo từ đầu đến cuối vẫn luôn trầm mặc, không nói một lời nào, lúc rời đi, thậm chí cũng không hề nhìn Tại Trung một cái...

Điều này, sẽ không có kẻ tin tưởng...

Mặc cho người kéo về phía sau, nỗi đau đớn vì bị thiết liên trói buộc cũng không át lại được sự nhói đau trong tim...

(1) Lệ phong: Lệ – nghiêm khắc, mãnh liệt; Phong – gió.

(1) Âm ngoan: Thâm độc hung hãn.

43. Chương 40

“Vương, Hi Triệt cảm thấy sự tình không hẳn là như vậy.” Sau khi đám ma tản đi, Hi Triệt theo Vương tới ‘Minh Linh’, mặc dù sự thực đã bày ra trước mắt, thế nhưng Hi Triệt không nguyện tin tưởng, Tại trung căn bản không thể thương tổn Vương a! Có trời mới biết, lúc bản thân tuyên bố mệnh lệnh, có bao nhiêu không đành lòng.

“Vương, người phải tin tưởng hần a, hần không thể tổn thương ngài.” Nếu như không xoay chuyển được điều gì, kết quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

“Cút xuống!”

“Vương ——!!”

Ta cũng cần phải hảo hảo ngẫm lại, ‘Giáo đình đã phái đi nhiều kỵ sĩ thánh điện, chuẩn bị tấn công lãnh thổ của đại gia tộc, hơn nữa nghe đồn đang âm mưu lập kế hoạch.’ Cái gọi là âm mưu lúc đó, chẳng lẽ chính là chỉ điều này? Hừ, chỉ dựa vào cái đám ‘giáo đình’ vô tri ngu xuẩn kia mà có thể an bài kế hoạch khéo léo như vậy sao?!

Chuyện phát sinh gần đây đều quá khéo... Hơn nữa đều xoay quanh một người...

Thế nhưng, mặc dù đối với ta mà nói, Ma tộc bên dưới hần là đều không thể chịu nổi một đả kích như vậy, nhưng dù sao Ma giới cũng rất khổng lồ, thứ nên làm cũng không thể thiếu...

“Hạ lệnh xuống phía dưới, cứ dựa theo quy củ mà làm việc.”

“Vương!!” Thực sự phải dùng cách đối xử dành cho gian tế bên địch để trừng trị Tại Trung sao?

Nhìn thấy Duẩn Hạo không có ý thay đổi ý kiến, Hi Triệt cũng dần dần yên lặng, lúc bước tới cửa, Hi Triệt thấp giọng hỏi một câu, “Vương, ngài đã bao giờ yêu chưa...”

Yêu... Ta đã sống rất lâu rồi, trong những năm tháng đó đã suy nghĩ một cách rất mơ hồ... Loại tình cảm này, ta có thể có không...

... ..

Nguyên lai đây chính là trừng phạt sao?

Sau khi ta bị kéo đến nơi địa lao 1 ẩm ướt này, liền bắt đầu cuộc sống như vậy...

Mặc dù, trong địa lao này không nhìn thấy sự khác nhau giữa ban ngày cùng đêm khuya, thế nhưng luôn luôn có người tới nhắc nhở chính mình...

“Này! Nhanh lên một chút! Những phạm nhân này vẫn còn đói đấy!” Ngực tốt 2 ở đây lại lớn tiếng quả mắng rồi, vì ta là gian tế của ‘giáo đình’ mà bị giam giữ, cho nên không được đối đãi giống như Ma tộc phạm trọng tội, ta cũng phải hầu hạ những Ma tộc bạo động bị giam giữ quanh năm suốt tháng ở đây, đương nhiên đây chỉ là ban ngày...

Buổi tối, ta phải đối mặt với nỗi đau xót khi bị quát roi cùng vô số hình phạt, vì không để ta hôn mê, mỗi lần đánh đến mức độ nhất định đều sẽ dùng một loại dịch thể dính đặc tử sắc mà đổ vào vị trí thụ thương của bản thân, khiến nỗi thống khổ càng thêm bất tận, là tử sắc đấy... Thật đúng là mĩa mai...

Hi Triệt đại nhân... Hữu Thiên đại nhân đều chưa từng tới thăm ta, chung quy cũng cảm thấy ta đáng tội sao...

“Này! Mau dọn sạch sẽ nơi này đi!” Trên mặt đất văng đầy những mảnh vỡ nhỏ của chén bát, chỉ cần không chú ý liền sẽ bị thương.

“Có kẻ có thể tới hầu hạ chúng ta là một điều hiếm thấy đấy! Sao không nhân cơ hội này mà hảo hảo hưởng thụ chứ? Ha ha ha!!” Bọn họ đương nhiên là cố ý, hôm nay đã không phải là ngày đầu tiên ta tới dọn sạch nơi này rồi.

“Hần chính là tội nhân mưu hại Ma vương đó! Người nói xem, ‘giáo đình’ thật đúng là có bản lĩnh mà!” Tại Trung nghe thấy lời chế nhạo vừa này của bọn họ, vốn không muốn để ý tới, thế nhưng, mỗi khi nhắc tới hai chữ ‘mưu hại’, y liền không thể nén giận nổi.

Ngày công việc dọn dẹp trên tay lại, Tại Trung phần nộ trừng mắt về phía tù nhân Ma tộc đang kiêu ngạo cười to kia.

“Người đây là cái ánh mắt gì?!” Lập tức ném cho Tại Trung một cái tát thật mạnh, “Có cốt khí nhì!” Mắt thấy còn muốn động thủ, ngực tốt vội tới ngăn cản, “Các người ở đây không phải đều cùng một loại sao!”

“Kim Tại Trung, ban ngày thì theo chúng ta ra đây!” Một phát túm lấy dây xích buộc trên cổ Tại Trung, đi về chỗ xử phạt.

“Hừ! Có bản lĩnh thì mở miệng giải thích đi! Không phục? Ngày mai tiếp tục làm!” Ma tộc ở đây cho dù ngày xưa đã từng tôn quý bao nhiêu, thế nhưng một khi rơi xuống tình cảnh này, cũng đã trở thành kẻ có hai bàn tay trắng, bị giam giữ không biết mấy nghìn năm, khó nhìn thấy trọng phạm còn thấp hèn hơn mình, sao có thể không nhân cơ hội mà hảo hảo phát tiết một lần được, cho nên, hiện tại, mỗi ngày Tại Trung chẳng những không ngừng đối mặt với nỗi thống khổ trên thân thể, mà còn thêm sự châm chọc khiêu khích của đồng đạo lao phạm³.

Từ lúc ta không thể mở miệng nói trên đại diện, đến bây giờ vẫn không phát ra được thanh âm, điều duy nhất có thể làm được, chính là dùng hành động, dùng ánh mắt để làm những cái cảnh cáo và chống đối đầy phí công kia.

Ta không thể làm thính a, bởi vì ta không tổn thương Duẫn Hạo, cho dù ta có chết đi cũng không thể làm chuyện bất lợi với Duẫn Hạo được...

(1) Địa lao: Ngục dưới lòng đất.

(2) Ngục tốt: Lính canh ngục.

(3) Lao phạm: Nôm na là tội phạm.

44. Chương 41

Cuộc sống mịt mù tăm tối, thân tâm đều tan vỡ như đang ở dưới vực sâu, đã rất lâu rồi chưa nghe thấy tin tức về Duẫn Hạo...

Đã lãng quên ta rồi sao... Nhìn những lao phạm ở đây, cũng là một đám bụi bặm bị người quên mất...

“Bụng nước tới!” Nghe thấy có người hét lên, Tại Trung nâng thân thể nặng nề dậy, chậm rãi đứng lên.

“Này, các người nghe thấy gì chưa? Điện hạ muốn nghênh tiếp bạn đời định mệnh của mình đó!”

“Hình như là một vị nữ nhi công tước...”

“Xoảng ——” Ly nước thoáng chốc rơi xuống mặt đất, đi đến nơi này, vốn tưởng con tim đã như tử thủy, nhưng dường như vẫn khó có thể mà tiếp thu cái tin động trời này!

“Này, người làm cái gì vậy hả!” Cái thứ gì vậy, ngay cả một cái ly cũng cầm không vững.

Hoảng hốt lo sợ mà chạy đến bên cạnh hai ngục tốt vừa mới trò chuyện, tay gắt gao nắm chặt lấy y phục của một ngục tốt trong đó, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hai ngục tốt kia, miệng mở ra, nhưng lại không có bất luận thanh âm gì.

“Hắn rốt cuộc muốn nói cái gì vậy?” “Người cũng đừng quên, hắn không mở miệng được đâu!”

“Đúng a, một kẻ câm thì muốn nói cái gì chứ!” Ngục tốt không muốn dây dưa với Tại Trung, lập tức dùng lực để vùng khỏi tay y, mất đi sự chống đỡ, Tại Trung liền ngã xuống mặt đất.

“Ta khẳng định chính là như vậy, người không biết đâu, Ma giới vốn chứa đầy tử khí, nhưng bởi vì bạn đời thích phần sắc nào đó mà bầu không khí liền thay đổi ngay tức khắc đấy...”

“Vậy thì hay rồi, nhưng thật khó tưởng tượng rằng điện hạ có thể thú1 một người nào đó...”

“Đúng vậy...”

Duẫn Hạo muốn thú người khác sao? Vậy bản thân là cái gì? Ta nên vì y mà vui vẻ sao...

Cái gì cũng không có, ngay cả một điểm tín ngưỡng cuối cùng cũng hóa thành tro tàn, tất cả đều vỡ thành mảnh nhỏ...

Buổi tối vẫn như trước mà chịu sự giày vò như dưới địa ngục, thể nhưng tâm đã chết, nỗi đau đớn đang dần tăng lên dường như cũng không còn cảm nhận được nữa...

“Chát ——” Một đạo roi cuối cùng vung lên rồi hạ xuống, kết thúc rồi sao?

Bị người nặng nề ném về nơi của mình, Tại Trung ngốc ngốc nhìn lên phía trên, cũng không có ý thức để nhìn xem tình trạng vết thương của mình đã thế nào...

“Tại Trung...”

“Xương Mân... Sao người...” Xuất hiện ảo giác rồi sao? Chờ một chút, bản thân có thể phát ra âm thanh rồi?!

“Tại Trung, ta không phải chân chính xuất hiện bên cạnh người, lần này ta tới, là sử dụng niệm tượng². Tại Trung, đi với ta đi...”

“Đi?” Tại Trung nhìn về phía đường viên nửa trong suốt kia, “Thì sẽ thay đổi một thứ nào đó đúng không...” Trục giác nói cho bản thân biết rằng, ly khai thì sẽ mất đi một cái gì đó...

“Quên Trịnh Duẫn Hạo đi... Quên toàn bộ sự tình khi đến nơi này...”

Quả nhiên là vậy... Quên đi sao...

“Xương Mân, nếu như quên đi tất cả, rồi đến ‘Mê viên’, không có nghĩa là lại chờ đợi sao? Người vẫn định để ta ôm lấy sự chờ mong mỹ hảo, thể nhưng đó chính là nỗi đợi chờ vĩnh viễn không có hồi kết, đúng không?”

Xương Mân không lên tiếng, quả thực là vậy, bản thân có thể muốn dùng hết mọi cách để thay đổi số phận của Tại Trung, cho dù là sự chờ đợi không có điểm dừng...

Tại Trung lắc lắc đầu, “Không sao cả Xương Mân, tất cả đều đã không quan trọng nữa rồi. Ta không dùng cách quên, ta không muốn không có ý nghĩa, không có gợn sóng mà quay về cái ngày ngu ngốc chờ mong kia. Cứ tiếp tục như vậy đi... Dù sao cũng không sao cả...”

“Không sao cả cái gì, sinh mệnh hiện tại của người đã cực kỳ yếu ớt, chính vì như vậy, ta mới có thể cảm nhận được người, cho nên tới gặp người.” ‘Mê viên’ hoàn toàn cách ly với bên ngoài, tồn tại một cách hư vô, bởi vì bản thân đã chung sống với Tại Trung được nghìn năm, mới có thể dựa vào khí tức cực nhỏ mà cảm ứng được Tại Trung, mà cũng chỉ có thể làm lúc sinh mệnh Tại Trung đang lâm nguy...

“Người là nói, ta sắp chết rồi sao, ngay bây giờ sao?” Chết, có lẽ là một loại giải thoát...

“Không, không phải bây giờ, sinh mệnh người còn... ba tháng, nếu như trong lúc đó không có bất cứ huyết dịch mới nào thấm vào cơ thể người...”

Vậy thực sự chỉ còn lại ba tháng thôi... Sao có thể có huyết dịch mới được chứ...

Đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, Tại Trung nhìn về phía Xương Mân, “Dù sao cũng chỉ còn có ba tháng thôi, đúng không?”

Àn? Tại Trung muốn làm gì? Sao đột nhiên lại hỏi như vậy...

“Nếu thế thì, vậy chỉ có một ngày... cũng tốt a...” Giống như thấy được hi vọng, Tại Trung khẩn cầu nhìn về phía Xương Mân, “Giúp ta!”

... ..

Ánh sáng băng lam sắc cường đại bao phủ toàn bộ Ma giới, đồng thời tất cả hắc tử sắc hồ điệp trên toàn Ma giới đều điều tàn, tử quang thê mỹ tỏa ra sự tuyệt mỹ đầy bi lương...

(1) Thú: Cười.

(2) Niệm tượng: Thật ra ta cũng chẳng hiểu nó có nghĩa là gì (— —!) Chắc là dùng... thần giao cách cảm chẳng? O _____o

45. Chương 42

Lụa mỏng trắng tinh, ngân phát¹ tiêu dật, tử mầu mị hoặc, nhân nhi tựa thiên sứ như tinh linh sa chân ngã vào ma ngục, mỹ lệ khiến người khác không thể dời tầm mắt.

“Tại Trung!” Nam tử hảo quý² tuần mỹ bước về phía y, từ phía sau mà ôn nhu vòng tay ôm lấy thân hình trắng nõn, “Chờ lâu không?”

Tại Trung cười lắc lắc đầu, “Không.”

“Ha, vậy cùng đi ăn chút gì đi.” Trong song mâu³ kim sắc tràn ngập nhu tình...

“Hảo...” Lòng bàn tay truyền đến sự ấm áp, hảo chân thực...

... ..

“Người thực sự muốn làm như vậy?”

“Đúng.”

Xương Mân bi thương nhìn Tại Trung, “Tại sao... phải có lỗi với bản thân như vậy...”

“Không có lỗi, Xương Mân, ta cảm thấy đây sẽ là quyết định đúng đắn nhất mà ta từng làm.”

Tại Trung, người biết không, cho dù là người đang cười, cũng không che giấu được một phần tuyệt vọng trong đáy mắt kia a...

“Nếu người tiêu hao hết toàn bộ huyết dịch của mình, có thể linh hồn cũng sẽ vỡ tan.”

Linh hồn... A... Cái linh hồn của thân thể này đã tan nát rồi, thực sự đã không còn quan trọng nữa...

“Chỉ có thể duy trì một ngày, nói không chừng luyện một ngày cũng không duy trì nổi.” Sức mạnh tái cường đại của bản thân, cũng không chống chế được lâu, dù sao Ma giới là một nơi cường đại a! Khiến toàn bộ ma giới tiến vào ảo cảnh, chỉ để nhận được ôn tình một ngày của Trịnh Duẫn Hạo. đáng giá như vậy sao? Đáng giá sao...

“Giúp ta, Xương Mân...”

Biết dù nói gì cũng không thay đổi được ý kiến của Tại Trung, Xương Mân nhìn Tại Trung thật sâu, “Đáp ứng ta, mặc kệ phát sinh chuyện gì, cũng không thể tự hủy diệt bản thân, nhất định phải giữ lấy linh hồn!” Nếu như linh hồn vẫn tồn tại, nói không chừng còn có thể...

“Biết rồi. Nếu như sau lần này, còn có thể gặp mặt Xương Mân, ta cùng người trở về, cùng nhau vui vẻ mà trải qua những tháng ngày mai sau...”

“Đúng rồi, có thể tái giúp ta một lần không?” Tại Trung chỉ vào nơi xương quai xanh của mình, “Giúp ta đánh tan dấu ‘Mị’ này đi... Hôm nay ta muốn dùng thân phận bạn đời mà ở bên y...”

Tại Trung...

Cái giá của sinh mệnh, tan biến trước ánh bình minh, máu tươi nhuộm đẫm sinh mệnh đã trôi qua...

“Sẽ không hối hận chứ...”

“Sẽ không.”

Xương Mân, đây là lần đầu tiên ta chủ động thực hiện vì bản thân, ta có thể nhận được cái yêu của Duẫn Hạo, ta là ái nhân của y... Ta yêu y...

... ..

“Đang suy nghĩ cái gì vậy? Xuất thần lâu như vậy...” Giận dữ mà gõ gõ vào đầu Tại Trung, sao lại không chuyên tâm như thế...

“Không có.” Tại Trung mỉm cười nhìn vẻ bất mãn trên khuôn mặt của Duẩn Hạo, nhìn không được mà bật cười, không nghĩ rằng Duẩn Hạo còn có nhiều vẻ mặt phong phú như vậy a!

“Duẩn...”

“Sao vậy?”

“Không có gì, chỉ muốn gọi thôi...” Cuối cùng cũng có thể gọi người như vậy rồi... Duẩn...

“Hôm nay Tại Trung rất kỳ quái nha... Nào, ăn cái này đi...” Cầm muống khoét một miếng bánh ngọt đưa đến bên miệng Tại Trung, Tại Trung không phản ứng, ngẩn người nhìn Duẩn Hạo nâng muống bất động.

“Tại Trung, nguyên lai là muốn để ta dứt người sao?” Nói xong, liền đưa miếng bánh ngọt vào trong miệng mình, “A! Ta ăn.” Vội vàng kéo tay Duẩn Hạo lại, nuốt bánh ngọt xuống.

“Hảo ngọt a...” Duẩn Hạo vươn ngón tay, đầu ngón tay ôn nhu nhẹ nhàng chùi vụn bánh ngọt bên miệng Tại Trung đi, “Kỳ thực ta là muốn dùng đầu lưỡi liếm sạch sẽ.”

Thỏa mãn mà ngắm nhìn đôi má đỏ bừng của Tại Trung, “Tại Trung của chúng ta thật đúng là dễ xấu hổ nha!”

Ngẩng đầu, nhìn nụ cười bên miệng Duẩn Hạo, lần đầu tiên nhìn thấy... nụ cười thuộc về ta này...

Tiếp theo, giống như ái nhân, vui vẻ mà cùng nhau đi dạo, ngã vào nhau mà trò chuyện...

Thời gian chậm rãi trôi qua, dần dần, hô hấp dần trở nên khó khăn cũng nhắc nhở Tại Trung, sự ngăn ngừi của hạnh phúc...

“Duẩn, ta muốn làm đồ cho người ăn.”

“Tại Trung muốn tự thân xuống bếp, a, ta rất chờ mong đấy!”

“Vậy người chờ ta.” Vui vẻ mà chạy đến phòng bếp, còn có hai chuyện, hoàn thành hai chuyện còn lại này, thì một điểm tiếc nuối cũng không còn nữa...

(1) Ngân phát: Tóc bạc.

(2) Hảo quý: Rất cao quý.

(3) Song mâu: Đôi mắt.

46. Chương 43

Đầu đột nhiên choáng váng, khí lực trên chân cũng bị rút đi, cẩn thận bưng chén canh nóng trên tay, Duẩn Hạo có thể cảm thấy ngon không? Nụ cười ngốc nghếch hiện lên trên khuôn mặt tái nhợt.

“Duẩn, làm xong rồi này...” Rất nhanh mà đi về phía Duẩn Hạo, “Này, người cầm đi, cẩn thận nóng.” Tại Trung bưng chén canh nóng tới cho Duẩn Hạo, biết Duẩn Hạo sẽ nhận lấy, liền thả tay ra.

“Xoảng ——” Nước canh nóng hổi rơi xuống mặt đất, còn có một chút bắn lên tay Tại Trung, “Ồ~~ Hảo nóng...” Bĩu môi nhìn về phía Duẩn Hạo, “Sao người lại không cẩn thận như vậy...”

“Người là đang trách tội ta sao?” Lời nói lạnh lùng vang lên, “Duẩn...”

“Còn nữa, ai cho phép ngươi xưng hô như vậy?” Kim mâu đầy sắc bén băng lãnh nhìn chăm chăm vào Tại Trung, dường như vừa nãy ta đang trong tình trạng mê man, luôn cảm thấy thân thể bị khống chế mà đi lại, chẳng lẽ là do kẻ trước mắt giờ trở thành quý, có thể khống chế được ta, thật đúng là lợi hại!

“Ngươi...” Đã đến cực hạn rồi sao? Vẫn chưa hết một ngày mà...

“Không nói sao?!” Ngữ khí âm ngoan đầy tỉnh táo kia đã nói cho Tại Trung biết rằng, Duẫn Hạo trước mắt đã trở lại thành một Ma vương không hề có cảm tình với y —— Trịnh Duẫn Hạo.

Thế nhưng, ta vẫn còn nguyện vọng chưa thực hiện được a! Ta muốn chính tai nghe Duẫn Hạo nói với mình rằng... Ta thích ngươi...

Ta không muốn lưu lại nỗi tiếc nuối, vì nếu như lưu lại nó, thì việc giữ lại cái linh hồn hư vô kia sẽ chẳng có ích lợi gì cả!

Xin lỗi... Xương Mân... Tại Trung không thể đáp ứng ngươi được rồi...

Cầm mảnh vỡ trên mặt đất lên, đâm thẳng vào tim mình... Máu tươi không có vật ngăn chặn mà tuôn ra...

Tử quang1 mòng ảo một lần nữa bao phủ, chống đỡ ảo cảnh hư vô kia...

Trước mắt đã không còn nhìn thấy rõ, hô hấp yếu ớt nên rất khó để mở miệng nói chuyện, dang cánh tay yếu đuối ra, ôm lấy thân thể cao to của Duẫn Hạo, “Duẫn, ngươi có thể đối ta nói... nói ‘ta thích ngươi’ không?”

“Đương nhiên có thể a... Vậy ngươi cần phải nghe thật rõ ràng...”

Chỉ cần một câu này là đủ rồi, vậy là đủ rồi...

Duẫn Hạo cúi người xuống, dán môi lên tai trái của Tại Trung, từng chữ từng câu mà nói: “Ta — vĩnh — viễn — cũng — sẽ — không — thích — ngươi!”

Con người bỗng nhiên mở to, khó có thể tin được mà run rẩy...

“Ngươi tưởng rằng ngươi có thể khống chế ta hai lần sao? Đừng ngây thơ như vậy!” Đẩy Tại Trung ra, Duẫn Hạo từ trên cao nhìn xuống mà nói.

“Ta không biết ngươi làm thế nào, nhưng điều ta hi vọng nhất là ngươi đừng tái xuất hiện trước mặt ta nữa!” Cuối cùng còn có bao nhiêu điều mà ta không biết, Kim Tại Trung, ngươi rốt cuộc muốn lừa gạt ta đến khi nào!

Vì sao mỗi lần ta muốn thử đối tốt với ngươi, ngươi lại khiến ta đối ngươi càng thêm phần nộ, huyết dịch của ngươi, sức mạnh của ngươi, còn có cái gì?! Còn có cái gì nữa?!

Sau khi phạt hấn vào địa lao, ta cũng đã nghĩ đến rất nhiều nguyên nhân, mọi chuyện đều xảy ra một cách bất ngờ như vậy, ta tự mình đi điều tra, dần dần để ý rõ ràng trong lúc đó có thể tồn tại sự hiểu lầm.

Tóm được Hồng Lánh – kẻ đã hãm hại ngươi, xem kỹ trái tim của mình thêm một lần nữa, ta cũng nghĩ, phải chăng ta đã yêu... Phải chăng ta đã có thứ tình cảm mà trước nay chưa từng có với ngươi...

Thế nhưng, vì sao ngươi lại phải làm loại hành vi khiến ta khó hiểu này, khống chế ta, khống chế toàn bộ Ma giới, rốt cuộc ngươi có dã tâm gì?!

Nếu là như thế, vậy đừng tái xuất hiện nữa... Đi đi...

Bây giờ ta cảm thấy hỗn loạn chưa từng có, không thể nào kiểm soát được lời nói của mình, ta không muốn tái nhìn xem bên trong có hiểu lầm hay không, có quỷ kế hay không nữa...

“Duẫn...” Tại Trung đứng dậy, lui về phía sau vài bước...

“Ngươi thực sự chán ghét ta như vậy sao...”

“Hừ! Ngươi nghĩ xem... Huyết dịch của ngươi thật đúng là tội ác! Đã quên ta từng vì ngươi mà bị thương rồi sao?” Biết điều đó không phải do Tại Trung làm, thế nhưng lời đả thương người kia đã không thể vãn hồi lại được nữa.

Không nghĩ rằng Tại Trung lại vui vẻ mỉm cười, “Duẩn là chán ghét huyết của Tại Trung đúng không? Ha ha, vậy thì không sao nữa rồi! Không còn thứ khiến Duẩn Hạo chán ghét kia nữa rồi... Đã không còn nữa rồi...”

Đã không còn nữa rồi... là... ý gì...

“Duẩn là thích... là thích...” Thì thào lặp đi lặp lại, nhãn thần trống rỗng giống như đã mất đi linh hồn mà nhìn về phía Duẩn Hạo, không có tiêu cự, dường như song tử mâu mỹ lệ kia chẳng qua chỉ là vật trang trí...

“Tại Trung...” Cảm giác được khí tức dị thường, trong lòng truyền đến nỗi thống khổ cự đại, sự đau đớn toàn tâm giống như muốn đào khoét trái tim ra...

Đó là cái gì? Ánh sáng băng lam sắc bao quanh Tại Trung, sau đó trong nháy mắt liền... biến mất rồi?!!

Hắn muốn vận dụng sức mạnh, thế nhưng nỗi thống khổ ngập đầu đã đem bản thân chìm vào trong hắc ám vô tận...

(1) Tử quang: Ánh sáng tím.

47. Chương 44

Mê viên

“Tại Trung, chúng ta về rồi.” Một thiếu niên mặc y phục màu xanh nhạt gắt gao ôm lấy bạch y nam tử mỹ lệ, mái tóc dài màu băng lam bay theo chiều gió.

Nghiêng đầu kỳ quái nhìn thiếu niên xa lạ nhưng lại quen thuộc kia, “Người không nhận ra ta sao? Ta là Xương Mân a. Tại Trung là lần đầu tiên thấy ta biến thành hình người hử?”

“Xương Mân?” Lại chần chờ thêm một hồi, thế nhưng không bao lâu sau, Tại Trung liền vui vẻ mỉm cười, “Là Xương Mân a!”

Thân thể gầy yếu dựa vào bả vai Xương Mân, “Xương Mân, Duẩn Hạo thích ta... Duẩn thích ta...”

Nặng ra một nụ cười đầy cay đắng, Xương Mân ôm chặt lấy Tại Trung, thuận theo mà đáp: “Đúng vậy, hắn thích người, thích người...”

Thế nhưng Tại Trung chưa nói được mấy câu, thanh âm liền thấp xuống, “Xin lỗi, Xương Mân.”

“Àn?”

“Ta nói dối, Duẩn y không thích ta, y nói vĩnh viễn cũng sẽ không thích ta...” Bàn tay đầy ôn nhu khẽ xoa lên gò má của Xương Mân, ngẩng đầu, nhìn Xương Mân, lộ ra nụ cười tái nhợt nhưng tuyệt mỹ, “Còn nữa, xin lỗi, ta không thể tuân thủ ước định rồi...”

“Tại Trung!!!”

Đoạn cuối của mái tóc bạc bắt đầu tiêu tán, hóa thành những hạt cát nhỏ trong suốt lóng lánh rồi bay theo làn gió nhẹ...

“Tại Trung, Duẩn Hạo có cảm tình với người!”

Tại Trung khẽ lắc đầu, mỉm cười, giọt lệ châu cuối cùng rơi xuống.

“Tin ta! Hắn là Ma vương của Ma giới, nếu như hắn không có cảm tình với người, bằng sức mạnh của ta cùng sinh mệnh cuối cùng của người là không thể chế tạo ra ảo cảnh mỹ hảo kia được!” Đây là thật, là thật!

“Cảm tạ người, Xương Mân...”

“Tại Trung!!!”

Vươn tay muốn nắm lấy những hạt cát nhỏ đang dần trôi đi, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn nó phiêu tán từ đầu ngón tay.

Tại Trung, tin ta!

Hình dạng của thiếu niên dần trở nên mơ hồ, lại biến thành hình dáng của ma thú, ánh sáng băng lam sắc trong nháy mắt đã chiếu rọi toàn bộ ‘Mê viên.’ Linh mộc cùng hoa thảo bốn phía nhanh chóng khô héo rồi rơi xuống, là đang khóc lóc trong bi ai hay cầu mong được cứu rỗi trong mê lộ...

Tại Trung, tin ta...

48. Chương 45

Đã sang ngày thứ ba rồi, Vương đã ngủ say ba ngày rồi...

Hữu Thiên đứng bên cạnh Duẫn Hạo, vì tình hình khó hiểu này...

“Vương vẫn chưa tỉnh?”

Hi Triệt từ cửa bước vào, trong tay còn cầm một viên trân châu hỏa hồng sắc.

“Người muốn làm gì?”

“Chờ một chút, giúp ta.”

Không chờ Hữu Thiên trả lời, Hi Triệt liền đặt chân trâu lên lồng ngực của Duẫn Hạo, một trận hồng quang đầy cương ép mà thứ ấn viên trân châu vào trong tim Duẫn Hạo, mồ hôi thuận theo gò má mà chảy xuống, Hữu Thiên đứng đằng sau Hi Triệt, im hơi lặng tiếng mà truyền sức mạnh của mình vào.

Cuối cùng cũng đặt được viên trân châu vào trong cơ thể của Vương, Hi Triệt liền thở phào nhẹ nhõm, “Vương xem như đã ngủ rồi. Sức mạnh bên trong cũng rất khiến người ta đau đầu.”

“Người không phải nhân cơ hội thương tổn Vương sao?”

“Nếu như là vậy, người có thể giúp ta sao?” Liếc Hữu Thiên một cái, Hi Triệt xoay người muốn đi, “Ta chỉ để Vương hoàn toàn thấy rõ trái tim của mình mà thôi.”

“Không hổ là Kim Hi Triệt, thứ đồ gì cũng chế tạo ra được.” Hữu Thiên hiếm có mà khen ngợi một câu.

“Bây giờ người mới biết sao?”

“Vậy hiện tại người vội vàng đi để làm gì?”

Hi Triệt nghe vậy liền dừng cước bộ, xoay người lộ ra nụ cười quỷ dị âm ngoan, “Hong Lánh, thực sự là một cái tên buồn nôn a! Mặc hồng sắc đã xem như là tiện nghi cho hắn rồi, cư nhiên còn có thể mặc đến mức buồn nôn như vậy, ta phải hảo hảo khảo hắn một lần a!”

Quả nhiên là Kim Hi Triệt, lòng dạ độc ác...

Thế nhưng, mọi thứ thật sự sẽ tốt sao?

Các loại hiểu lầm trước đây đều đã dần dần được vạch trần, trong huyết dịch của Tại Trung hàm chứa nước thánh, không thể nói lời giải thích, còn sự hiểu lầm về quan hệ với ta cũng đã được giải...

Tên đầu sỏ chủ mưu kia, bây giờ hẳn cũng nhận được sự nghiêm phạt rồi, thế nhưng nhân nhi bị tổn thương kia, lại đang ở nơi nào...

Trong mấy ngày Vương mê man, không cảm nhận được bất cứ khí tức nào của Tại Trung, giống như đã tiêu vong mất dạng.

Sự tình rồi cuộc sẽ ra sao đây? Vương của ta...

49. Chương 46

“Ân? Bây giờ ta đang ở đâu?” Bốn phía một mảnh đen kịt, chỉ nhớ trước khi nỗi đau đớn cường liệt khiến ta chìm vào trong hắc ám, một cỗ sức mạnh cường đại đã cưỡng ép kéo ta vào trong bóng đêm.

Ta đã thử rất nhiều loại phương pháp, cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc trong màn đen này, hơn nữa dừng lại càng lâu, trong tim càng gia tăng cảm giác bị thương...

Đột nhiên một đạo hồng quang đâm thẳng hắc ám, giống như đang chỉ dẫn Duẫn Hạo đi đến một nơi...

Vừa mới bước vào, hồng sắc đã chiếu rọi bốn phía, cảnh tượng xung quanh cũng thay đổi.

“Tại Trung!” Duẫn Hạo dưới đáy lòng kinh hô.

Ở đây không phải Ma giới, Duẫn Hạo có thể chuẩn xác mà phán đoán.

Khí tức hiền hòa, không có vẻ lãnh khốc cùng cảnh chém giết tàn ác nơi Ma giới. Ánh nắng ấm áp chiếu sáng lên hoa cỏ, tạo nên một viên sáng màu vàng.

Mái tóc đen dài đến thắt lưng ngoan ngoãn xoa xuống bên eo, phần tóc lộn xộn chỉ dài một nửa che khuất tử mâu linh động.

Đây không phải... bộ dạng chưa giải khai phong ấn ban đầu của Tại Trung sao?

Trong đầu còn có bộ dạng tiêu thất đầy mơ hồ của Tại Trung sau khi bản thân chìm vào trong hắc ám... Đi lên vài bước, muốn chạm vào Tại Trung đang làm gì đó cạnh hồ.

Ồ?!!! Cự nhiên... ngón tay vừa chạm vào vai Tại Trung liền xuyên qua, nhìn bàn tay nửa trong suốt của chính mình, Duẫn Hạo dường như có chút đăm chiêu mà tự nói: “Chỉ là ảo giác thôi sao?” Nói cách khác, bản thân chỉ có thể nhìn diễn biến của câu chuyện, thực sự đây là lần đầu tiên bị động như thế này...

“Xương Mân!” Người vốn đang ngồi xổm đột nhiên mừng rỡ mà đứng dậy chạy về phía trước.

Xương Mân? Nghe có chút quen tai...

Cầm lấy bông hoa màu vàng kim đang bị cự thú lam sắc ngậm trong miệng, Tại Trung chạy đến một tảng cây khác, ngắt một chiếc lá to lớn xuống, lấy một cục đá ở bên kia mà mài thành bột thuốc rồi đổ vào trong chiếc lá, sau đó lại chạy đến cạnh hồ, múc nước hồ trong suốt lên rồi đổ vào trong chiếc lá, lắc lắc, rồi lại từ từ đặt ở bên miệng. Lúc chuẩn bị uống, Tại Trung lại dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Xương Mân, ngượng ngùng nói một câu, “Cảm tạ Xương Mân.”

Cự thú bằng lam sắc tự tiểu phi tiểu mà nói, “Uống nhanh lên một chút đi! Hiệu lực và tác dụng của ‘Tân Linh hoa’ chỉ có hạn, đừng lãng phí.”

“Ân. Sau khi gặp Duẫn, có thể không cần phải uống nữa.” Tại Trung nhàn nhạt cười cười, sau đó vươn đôi răng nanh nhọn hoắt ra, chậm rãi hấp thu được nước.

Xương Mân, ‘Tân Linh hoa’, nước hồ... Ở ‘Mê viên’, có một loại ‘Tân Linh hoa’ kim sắc, dùng nó sắc thành bột rồi phối với nước của ‘hồ Vong Xuyên’ thì có thể miễn cưỡng cầm cự sinh mệnh...

Xương Mân, chính là ma thú đã thiết lập kết giới trên người Tại Trung... Ta không thể nhìn lầm được, cự thú bằng lam sắc này hẳn chính là ma thú thượng cổ, đã sống lâu hơn ta rất nhiều, không nghĩ rằng cự nhiên lại ở nơi này, thảo nào sức mạnh của kết giới kia lại cường đại như thế...

Ở đây chính là ‘Mê viên’? Khí tức hoàn toàn bất đồng với Ma giới, hơn nữa ta chưa từng bao giờ nghe qua hay cảm nhận được một linh giới như vậy. Trước đây, những lời hắc nói đều là thật sao...

‘Ta nhất định phải dựa vào máu của điện hạ thì mới có thể tiếp tục sinh tồn.’ Cho nên hắn mới luôn luôn không uống máu tươi của ma linh, mà luôn luôn chấp nhất...

Nhớ lại phản ứng của bản thân sau khi nghe Tại Trung nói, xem ra, từ lúc đầu ta đã không tin tưởng hắn rồi... Kế hoạch hãm hại của Hồng Lánh cùng cái xác nhận của hiện tại, khiến Duẩn Hạo không khỏi có chút hoảng hốt, rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện bản thân đã bỏ qua, làm sai đây...

Nhìn ma thú kia một cái, lại bất ngờ đối diện với đôi mắt băng lam sắc kia, là ảo giác sao? Vì cái gì mà cảm giác được trong đôi mắt kia có vẻ cảnh cáo cùng sự phẫn nộ... Nhìn thấy được sao...

Vẫn còn đang suy nghĩ, cảnh tượng bốn phía lại dần dần mơ hồ, đến lúc trở nên rõ ràng, lại đổi sang một cảnh tượng khác...

50. Chương 47

“A! Thơm quá...” Ghé sát vào mà ngửi ngửi, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn lộ ra nụ cười đầy vui vẻ.

“Cuối cùng cũng được rồi sao?” Xương Mân hoài nghi nhìn bộ dạng vừa lòng thỏa ý của Tại Trung.

“Cái mặt không tin tưởng đó là sao hả!” Tại Trung bĩu môi, múc một chén rồi đưa đến trước mặt Xương Mân, “Nè, nếm thử xem.”

Không nỡ lòng mà cự tuyệt, Xương Mân cũng chỉ có thể nếm thử, có trời mới biết nó đã nếm bao nhiêu lần, lần đầu quả thực là ác mộng a!

“Có tiến bộ hơn so với trước đây.” “Ha ha, người xem, không tệ đúng không.” Xương Mân sủng nịch nhìn Tại Trung một cái, ai... Luyện tập cũng sắp được trăm lần rồi, đương nhiên phải có tiến bộ chứ...

Một lát sau, Xương Mân đột nhiên ngẩng đầu, hỏi một câu: “Tại Trung vẫn nhớ tới Duẩn Hạo sao?”

Nghe thấy câu hỏi của Xương Mân, Tại Trung cũng im lặng, nhỏ giọng “Àn” một tiếng.

“Nếu như sau khi gặp được hắn, người muốn làm gì?”

Chưa suy nghĩ được nhiều, Tại Trung đã buột miệng nói ra, “Yêu y!”

“Đơn giản như vậy sao...” Xương Mân nhẹ giọng hỏi.

Yêu ta... Hai từ này khiến Duẩn Hạo kinh hãi, vốn tưởng rằng hắn sẽ đòi cái gì đó, nhưng không nghĩ rằng chỉ là yêu... ta...

Tại Trung...

“Kỳ thực cũng không đơn giản như vậy a, ta còn có hai nguyện vọng nữa!”

“Àn?”

Chỉ vào bát canh nóng trước mặt, Tại Trung giống như tự nói với chính mình, “Muốn để Duẩn Hạo nếm thử canh do chính tay Tại nhi làm! Còn một điều khác nữa... Hắn là sẽ thực hiện được.”

“Chắc chắn như vậy sao?” Tiểu nhân nhi từ lúc nào đã trở nên tự tin như vậy rồi.

“Tại nhi không phải bạn đời định mệnh của Duẩn sao?” Đằng sau nụ cười mỹ lệ là nỗi chờ mong không bao giờ dừng bước.

Bạn đời định mệnh... ‘Ta là Ma tộc, ta là bạn đời của Duẩn...’

Vẫn luôn chờ mong như vậy sao? ‘Đó là nơi ta sống được hai nghìn năm... ..’ Hai nghìn năm chờ đợi, cũng chỉ vì yêu ta... Vì sao lại có kẻ ngốc đến như vậy...

‘Duẩn, làm xong rồi này...’ ‘Cẩn thận nóng...’ ‘Muốn để Duẩn Hạo nếm thử canh do chính tay Tại nhi làm!’

“Xoảng ——” Bát đĩa vỡ vụn, tàn nước trên mặt đất, nếu như lúc đó tiếp được, hẳn là sẽ được uống a...Đây chỉ là một nguyện vọng đơn giản của hắn... Nhưng ta...

Không thể phủ nhận, sau khi nhìn và nghe từ nãy đến giờ, sự đau đớn trong tim đã lan tràn, thế nhưng Duẫn Hạo vẫn không hiểu nổi đau đớn này cuối cùng là đại diện cho điều gì.

câm nín

cào tường

Chắc mọi người vui lắm ha *chấm nước mắt*

51. Chương 48

Lại đổi rồi... Ánh nắng tươi đẹp đã trôi đi, hiện lên vẻ hắc ám đầy áp lực, xem ra là Ma giới...

“Lách cách ——” Là thanh âm của thiết liên...

Thiết liên đen thẫm kéo lấy Tại Trung, tiếng thiết liên trong đục trì rộ lớn cùng thanh âm phản kháng của Tại Trung vô cùng nổi bật.

“Buông ra! Các người muốn làm gì!”

Con rối không có linh hồn xé bỏ y sam của Tại Trung, mạnh mẽ quăng Tại Trung vào trong đục trì, không thương tiếc gì mà chà sát thân thể trắng nõn của Tại Trung, hồng ngân dần dần lan ra ngày càng nhiều trông có vẻ đặc biệt gai mắt, đâm thật sâu vào trong mắt Duẫn Hạo.

Sau đó Tại Trung trần truồng bị kéo lên cạnh đục trì, rồi bị in dấu ấn nóng hổi lên nước da kiêu nộn kia...

Cả người Tại Trung kịch liệt run rẩy, thống khổ giãy dụa, nếu như không có mái tóc che phủ, chắc chắn trong đôi mắt tử sắc kia hẳn là đã ngập tràn nước mắt...

‘Mị’ ... Là dấu ấn mà ta đã đặc biệt chuẩn bị cho đục nô chỉ thuộc về riêng mình.

Nghe tiếng kêu tê tâm liệt phế của Tại Trung, Duẫn hạo chỉ muốn xé nát những thứ giống như cương thi kia trong nháy mắt, nếu như thống khổ như thế, vậy trước kia ta đã...

Nghĩ đến đó, Duẫn Hạo không khỏi tự giễu mà cười chính mình, không cho hắn in dấu ‘Mị’ sao? Trong mắt bản thân trước đây, hắn chỉ là một đục nô a...

Hiện tại ta đã hối hận như vậy, là bởi vì vị trí của Tại Trung trong tim ta đã thay đổi rồi sao? Vị trí... Ở trong tim ta, rốt cuộc xác định vị trí của hắn như thế nào...

52. Chương 49

Đạm lục sắc khắp nơi, ‘Địa hạ đệ nhị tầng, Lục Chi Môn’ là nơi ta đã thập phần quen thuộc...

Nhìn thấy Tại Trung ngồi cạnh bàn gỗ một cách đầy nghiêm túc mà không biết đang làm cái gì, sợ làm phiền đến y, Duẫn Hạo thả nhẹ cước bộ, bước qua, cho dù Tại Trung căn bản không thể nghe thấy bất cứ tiếng bước chân nào, thế nhưng trong tiềm thức, Duẫn Hạo vẫn làm như vậy.

Đang vẽ tranh? Nghiêng người muốn thấy rõ tất cả, đây là... ta!

Đây chính là bức tranh hắc định tặng cho ta sao... Bản thân vẫn chưa xem liền đã hủy nó đi rồi...

Sau khi tháo gỡ hiểu lầm, biết được hết sự tình, Duẩn Hạo ngoại trừ tự trách còn có ngạc nhiên, chỉ là sự ảo tưởng của quan điểm, vì sao lúc đó ta lại không suy nghĩ như thường lệ mà đã kết luận rồi?!

Hay bởi vì hắc là Kim Tại Trung, Kim Tại Trung a!

Khi thấy hành động của Tại Trung giống như đang phản bội chính mình, sự lãnh tĩnh thường ngày luôn có của ta liền biến mất toàn bộ, mà khi Tại Trung bị thực thi ‘thủ thuật che mắt’ cũng vậy...

Ta rốt cuộc là làm sao vậy, từ khi Tại Trung xuất hiện, ta ngày càng không giống như trước đây...

Ồ? Hắc lại muốn đi đâu? Nhìn Tại Trung ôm bức họa chạy ra ngoài, Duẩn hạo cũng bước theo.

Là tới nơi ở của Hữu Thiên sao... Thấy Tại Trung chạy vào phòng Hữu Thiên, mặc dù biết giữa hai người cũng chẳng có gì, nhưng nhìn thấy Tại Trung chạy đến chỗ của kẻ khác, trong lòng Duẩn Hạo vẫn không thể nào thoải mái được.

Duẩn Hạo vừa muốn bước đến gần, lại phát hiện vừa đến cánh cửa của Hữu Thiên, liền không cách nào đến gần thêm nữa.

Không nghe thấy bên trong đang trao đổi điều gì, thế nhưng nhìn từ phía xa, nếu như theo khẩu hình, câu nói kia hẳn là... ma... ngục... Chờ một chút! Ma ngục!!

Bọn họ muốn để Tại Trung đi đến ma ngục sao?! Đừng có đùa!

Thế nhưng ta không có cách nào để thay đổi điều gì cả, Tại Trung hẳn đã đi đến ma ngục... Nhưng... vì sao vẫn có thể bình an... Ma ngục là cấm địa của Ma tộc, sự đáng sợ bên trong Duẩn Hạo cũng đã biết.

Duẩn Hạo không hề biết phía sau việc Tại Trung tặng tranh cho mình còn phát sinh ra loại chuyện này, Hữu Thiên đã giải thích sự hiểu lầm bên trong, thế nhưng những cái khác cũng không nói quá nhiều, Tại Trung thực sự đã đi đến ma ngục rồi sao?

Lúc Duẩn Hạo còn đang suy đoán, cảnh tượng xung quanh cũng đã chứng minh sự thực.

Bụi gai dữ tợn cắt thương da, máu tươi không ngừng nhuộm hồng những lưỡi dao sắc bén ở xung quanh, Tại Trung mình đầy thương tích vẫn thẳng tiến bước đi, “Tại Trung!!” Duẩn hạo theo phản xạ mà lao tới, muốn ngăn cản hành vi tương đương với tự mình hại mình của Tại Trung.

Ấn?! Mạnh mẽ xoay đầu lại, Tại Trung vẫn đang gian nan mà tiến về phía trước, mà hắc lại ngã xuống một bụi gai bên kia, bụi gai không thương tổn hắc, mà hắc cũng không khiến Tại Trung ngừng lại.

Căn bản ta là không tồn tại trong quang cảnh a! Nhìn trên người Tại Trung không ngừng hiện lên thêm nhiều vết thương, mà bản thân lại bất lực, trong lòng Duẩn Hạo đau buồn oán hận không gì sánh được.

Trong nháy mắt, bụi gai rậm rạp đã không còn, luyện ngục biến lửa xuất hiện ngay trước mắt, hồng lam sắc kêu gào, Duẩn Hạo biết đây là gì, dưới địa ngục không thể gây chết người, nhưng trong quá trình tiếp xúc sẽ chìm ngập trong sự giày vò.

“Đừng!!!” Nhìn bóng dáng gầy yếu liều lĩnh xông vào, Duẩn Hạo muốn ngăn cản nhưng đã quá chậm, huống chi đây là chuyện đã phát sinh...

Trên khuôn mặt tái nhợt không ngừng lăn xuống những giọt mồ hôi cùng nước mắt đầy thống khổ, y đang lẩm bẩm nói gì đó, Duẩn Hạo bước tới trước mặt Tại Trung, hỏa diễm cùng hàn băng xung quanh vẫn không tổn thương đến hắc dù chỉ là một chút.

“Duẩn Hạo... Duẩn Hạo...” Y đang gọi tên của hắc, máy móc mà lặp lại, cái miệng nhỏ nhắn không huyết sắc vẫn lặp lại hai từ đó.

“Tại Trung...” Duẩn Hạo vươn tay muốn đỡ lấy thân thể giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tan thành mảnh nhỏ, nhưng lại một lần nữa vô lực.

“Rốt cuộc là ai?! Người rốt cuộc muốn thế nào?” Khiến hắc nhìn lại nỗi thống khổ mà Tại Trung đã phải chịu đựng, Duẩn Hạo biết rằng có kẻ đã đặc biệt chuẩn bị.

Ta muốn cứu hần! Không thể nhìn hần thương tích đầy mình trước mắt ta được.

“Vương... Người tổn thương hần sâu nhất kỳ thực chính là người a...”

“Hi Triệt!!!” Duẩn Hạo mạnh mẽ ngẩng đầu lên, thế nhưng chỉ nghe thấy tiếng chứ không nhìn thấy người.

“Ra đây!”

“Vương... Đây không chỉ là ảo giác do Hi Triệt chế tạo, còn một người nữa, cho nên cho dù ta muốn khiến Vương tỉnh dậy, thì cũng bất lực, hơn nữa Vương... đây là chuyện người cần phải biết...”

“Vương, thỉnh ngài hảo hảo xem xét trái tim của chính mình đi!”

Trái tim của chính mình... Duẩn Hạo lại nhìn về phía Tại Trung, trong ánh mắt ngập tràn sự nặng nề.

Sau đó, Tại Trung nghĩa vô phản cố1 mà nhảy vào vực thẳm, trái tim Duẩn Hạo giống như chịu đau đớn mà giãy dụa, nhìn thấy những cảnh kinh khủng như vậy mà không cách nào chạm vào được khiến Duẩn Hạo như muốn phát điên!

Xuống dưới đáy vực, ư? Đó là Xương Mân ta từng nhìn thấy trong ‘Mê viên’ sao? Không, không phải, khí tức không đúng, thế nhưng cũng cùng là ma thú thượng cổ.

Nhìn Tại Trung bị kết giới của ma thú bắn ngược trở lại, Duẩn Hạo lập tức tiến lên, Duẩn Hạo không thể làm điều gì, hiện tại cũng chỉ có thể nhìn diễn biến tiếp theo.

Vì sao... Lúc Duẩn Hạo nhìn về phía ma thú, phát hiện đôi mắt kim sắc của ma thú kia giống như có thể nhìn thấy mình...

Tiếp theo, Hi Triệt nhanh nhẹn chặt đứt chiếc sừng kim sắc của ma thú, sau đó mang Tại Trung rời đi...

Lúc cảnh vật ngay trước mắt lại bắt đầu biến đổi, dường như có nghe thấy tiếng thở dài bi lương, “Nuôi dưỡng nghìn năm, mai kia tiêu tán...”

(1) Nghĩa vô phản cố: Làm việc nghĩa không được chùn bước.

53. Chương 50

Đây là bột phấn được mài từ chiếc sừng kim sắc... Duẩn Hạo đi vào phòng Tại Trung, thấy bột phấn kim sắc được đặt ở một góc trên chiếc bàn, mà bên kia, là bức họa cuộn tròn dường như đã được vẽ xong, còn Tại Trung đã nằm sấp trên bàn mà ngủ.

Bước tới, hơi nghiêng người qua, liền nhìn thấy chân dung của hần được vẽ giống như đúc trên vải căng, mà đôi mắt của hần quả thực cũng chói mắt rực rỡ như vậy...

Ta nhớ Ma giới không tồn tại loài hoa nào có màu vàng kim, vậy thuốc màu này... Nghĩ đến điều gì đó, Duẩn Hạo khó có thể tin được mà nhìn bột phấn kim sắc một cái, sau đó mở to mắt nhìn Tại Trung đang ngủ say, chẳng lẽ, hần mạo hiểm tính mệnh đi tới ma ngục, chính là vì...

Vô lực mà dựa vào bức tường phía sau lưng, Duẩn Hạo sâu sắc nhìn Tại Trung, “Đứa ngốc... Người thực sự là một đứa ngốc...”

Ta không biết Tại Trung thì ra đã vì mình mà làm nhiều điều như vậy, ta phải làm sao, phải làm sao đây a!

Đại diện hắc ám, Tại Trung một mình quỳ trên mặt đất, nhật lấy mảnh vụn rơi dưới đó.

Tại Trung... Duẩn Hạo không dám tới gần, hần mơ hồ có thể nghe thấy Tại Trung đang lẩm bẩm nói điều gì đó, mặc dù ta luôn luôn kiêu ngạo về sức mạnh của bản thân nhưng cũng có lúc sợ hãi, Tại Trung chắc chắn đang nói điều gì đó về ta, những lời đó cũng đủ khiến trái tim Duẩn Hạo vô cùng đau đớn.

Nhìn Hữu Thiên ôm lấy Tại Trung, đầu gối cũng đã ma sát đến mức tổn thương... Chậm rãi tới gần, chuyện này Duẩn Hạo cũng không thể không nghe được.

‘Người xem, đây là kim sắc, là con mắt của Duẩn Hạo mà chính tay Tại nhi vẽ đó! Không thể để nó bị bắn được, con mắt của Duẩn Hạo là đẹp nhất...’ ‘Lúc quay về Tại Trung phải làm nó trở về nguyên vẹn, dẫu từng mảnh lại là được, thế nhưng không thể để Duẩn Hạo tái nhìn thấy, Duẩn Hạo nói, không muốn nhìn thấy, không muốn nhìn thấy loại rác rưởi này nữa...’

‘Hôm nay Tại Trung có chuẩn bị lễ vật cho Duẩn Hạo đó, nhưng mà Duẩn Hạo không thích, hơn nữa nhìn trông rất không vui, đều do Tại Trung không tốt, Tại Trung khiến Duẩn Hạo không vui... Tại Trung là kẻ ngốc! Kẻ ngốc chỉ có thể khiến Duẩn Hạo chán ghét mà thôi!’

... ..

Rác rưởi...

‘Loại tranh này không biết là do kẻ thấp hèn nào vẽ, nhìn qua trông thật chán, nhặt sạch sẽ từng mảnh lên, đừng để ta nhìn thấy những thứ rác rưởi này nữa...’

Tại Trung... Người biết không... Kỳ thực ánh mắt của người mới là thứ đẹp nhất a...

54. Chương 51

Đây là địa lao? Nó chính là nơi cuối cùng ta tống giam Tại Trung vào.

Đó là, Tại Trung và Xương Mân...

Sau khi đến gần, nghe được cuộc đối thoại giữa bọn họ, Duẩn Hạo cuối cùng cũng hoàn toàn sững sờ, mà trong tim cũng hoàn toàn hoảng loạn, mang tất cả nỗi bi thống cùng sự hối hận đến... Nguyên lai sự tình là như vậy, nguyên lai tất cả là như vậy, làm gì có chút dã tâm nào... làm gì có chứ! Tại sao bây giờ mới biết, tại sao!

‘Không còn thứ khiến Duẩn Hạo chán ghét kia nữa rồi... Đã không còn nữa rồi...’ Không còn nữa là chỉ điều này sao... Thân thể băng lãnh, máu tươi đã chảy xuống giọt cuối cùng, hương thơm của sự rực rỡ đã trôi đi, còn có lời cầu khẩn chất chứa nỗi bi lương...

‘Ta — vĩnh — viễn — cũng — sẽ — không — thích — người!’

Thanh âm của hắn lại không ngừng vang lên, không! Không!! Đó không phải lời ta muốn nói, ta không muốn nói lời như vậy! Tại Trung... Tại Trung!

‘Cảm tạ người, Xương Mân...’ Là thanh âm của Tại Trung! Duẩn Hạo nhanh chóng xoay người lại, thế nhưng trước mắt hắn chỉ có những hạt cát nhỏ màu tím đang phiêu tán, chói lọi, vừa lóng lánh vừa hư ảo...

“Tại Trung!!!” Thống khổ mà hét lên, cho dù là nỗi bi thống của Ma vương cũng không thể xoay chuyển được kết cục đã thành sự thật kia...

“Trịnh Duẩn Hạo.”

Là kẻ tên Xương Mân kia...

“Ta rất hối hận vì đã theo con đường được định đoạt bởi số phận, đặt Tại Trung vào kết cục thống khổ như vậy, Trịnh Duẩn Hạo, người không xứng đáng để nhận được tình yêu của Tại Trung, người sẽ mất y, mãi mãi!”

Mãi mãi mất... Tại Trung... Không! Ta không đồng ý! “Chắc chắn người biết bây giờ y đang ở đâu! Nói cho ta! Nói cho ta mau!!!” Duẩn Hạo rống giận với Xương Mân.

“Chính người đã tận mắt chứng kiến rồi...”

“Cái gì...”

“Hồn phi phách tán, hồn phi yên diệt1...”

“Hàm hồ! Tại Trung sao có thể như vậy được! Ta không tin... Ta không tin!” Phát cuồng mà tiến lại gần Xương Mân, thế nhưng mọi thứ xung quanh bắt đầu sụp đổ, dần dần tiêu tán, trong chớp mắt, bốn phía liền biến thành ‘Minh Linh’.

“Trịnh Duẫn Hạo, người vĩnh viễn cũng không có được một người yêu người như vậy đâu...”

Chết tiệt! Tại Trung thực sự đã... Chuyện này khiến ta không thể nào tiếp thu được!

(1) Hồn phi yên diệt: Tan thành tro bụi.

55. Chương 52

Vương, đây là thực tại.”

“Hữu Thiên!”

Hữu Thiên và Hi Triệt đang đứng bên người ta, xem ra chuyện ta tiến vào trong ảo cảnh bọn hắn đã biết rồi.

“Vương, toàn bộ tam giới, đều không có khí tức của Tại Trung...”

“Câm miệng!”

Hi Triệt nghiêm túc bước tới trước mặt Duẫn Hạo, hỏi, “Vương, người yêu Tại Trung sao?”

Duẫn Hạo ngẩn người, không đáp lại.

“Vương, người vẫn không thừa nhận sao?” Hi Triệt không nói gì, chỉ nhìn chúa tể Ma giới rõ ràng đã yêu nhưng không chịu thừa nhận trước mắt, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà tiếp tục nói.

“Vương, vậy người biết là ai lúc Tại Trung thụ thương, mỗi ngày đều phải đi thăm vài lần, nhưng mỗi lần đều chờ đến khi hắn ngủ; Là ai đã suy nghĩ phải tặng đồ gì cho Tại Trung, cũng đi hỏi rất nhiều người, nhưng đều cảnh cáo bọn họ rằng nhất quyết không được nói ra, vài kẻ mà người đó không tin nhiệm sợ rằng đã không còn tồn tại; Là ai lúc biết Tại Trung muốn tặng lễ vật cho mình, cao hứng đến mức bên miệng luôn luôn hiện lên một nụ cười; Là ai sau khi Tại Trung hầu hạ cho Lục Sân, lập tức hút máu giải hận; Lại là ai...”

“Đừng nói nữa!” Duẫn Hạo gầm thật to để chặn lời nói của Hi Triệt lại, ra lệnh cho bọn họ đi xuống phía dưới, ta cần yên tĩnh một chút... Yên tĩnh một chút...

Hi Triệt xin cáo lui đầu tiên, sau đó Hữu Thiên cũng chuẩn bị ly khai, nhưng lúc sắp rời đi, liền lưu lại một câu nói.

Duẫn Hạo chậm rãi nâng tay, xoa lên gò má của mình, thật sự... A, không nghĩ rằng ta cũng có thể... rơi lệ...

“Vương. Ngài biết ngài đang rơi lệ rồi sao...”

Thống khổ mà nhắm mắt lại, Duẫn Hạo lặp lại một lần rồi lại một lần, “Tại Trung, quay về đi...”

... ..

“A!” Hi Triệt dựa bên một gốc cây, khoe miệng chảy xuống vài giọt máu, quả nhiên vẫn bị thương, cường ép để chống lại ma lực của Vương, bản thân chỉ chịu một chút tổn thương thì đúng là không tệ.

“Sao phải liều mạng như vậy.” Hữu Thiên bước tới ngay sau đó, nhàn nhạt mà hỏi một câu.

“Lần trước người không nghe rõ sao?” Không muốn nhiều lời, Hi Triệt bước về phía địa lao, ta còn có một chuyện phải làm...

Lần trước...

“Vì sao lại chú ý tới hắc như vậy?”

“Có lẽ là bởi vì...”

“Khi hắc nỉ non tên của Vương, lúc hắc không thêm quan tâm tới bất cứ điều gì mà hái lấy ‘Tịch Liên quả’, ta đã chú ý tới hắc rồi... Vì Vương, vì tặng một phần lễ vật, không sợ chết mà tiến về phía ma ngục, cho dù gặp phải chuyện gì cũng không lùi bước, phần dũng khí cùng niềm tin kia, cũng khiến ta xúc động a! Nước mắt cùng nụ cười của hắc, chính là thứ không hề có trong Ma giới đầy tàn nhẫn này...”

Nhớ tới lời Hi Triệt nói lúc đó, tiểu ý nơi khóe miệng của Hữu Thiên càng thêm đậm, kỳ thực ta cũng giống vậy a...

Bộ dạng chuyên tâm khi học vẽ, thật đúng là cảnh tượng lần đầu tiên ta nhìn thấy... Nhặt mảnh vụn của bức tranh lên, nhưng lại tự trách chính mình, nước mắt kia... thật đúng là thứ không hề có trong Ma giới...

Nhìn Hi Triệt rời đi, a, có lẽ lại đi hành hạ cái kẻ đã sống không bằng chết kia rồi...

Địa lao

“Hừ! Sắp chết rồi sao? Nhưng ta vẫn chưa chơi đủ!” Cây kim tẩm độc đâm thật sâu vào trong thân thể đã suy tàn, nỗi thống khổ to lớn khiến kẻ đang hôn mê lập tức tỉnh dậy.

Như hàng ngàn hàng vạn con bò cạp độc đang cùng nhau cắn xé, hô hấp giống như sắp bị cắt đứt trong nháy mắt.

“Hi Triệt đại nhân... Xin ngài hãy tha cho ta đi... Lần sau... Hồng... Hồng Lánh sẽ không bao giờ dám nữa...”

“Lần sau? Người vẫn muốn có lần tiếp theo sao?”

Hi Triệt áy náy nhìn Hồng Lánh, dùng giọng nói giống như đang xin lỗi mà nói, “Nhưng mà, ta không muốn để người có cơ hội lần sau...”

Sau đó, y rút cây roi dài đầy gai nhọn từ bên hông ra, mạnh mẽ quất xuống, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, chỉ cần một lần liền có thể thấy xương trắng, dùng cây kim khiến Hồng Lánh không thể phát ra thanh âm, Hi Triệt tiến đến gần Hồng Lánh, dán sát vào lỗ tai của hắc mà nói, “Muốn kêu lên sao? Thế nhưng, người dường như rất thích cảm giác không phát ra thanh âm được, cho nên ta đây chính là đang giúp người đó nga...”

Nỗi thống khổ không thể phát tiết, Hồng Lánh đã dần dần không cảm giác được bản thân vẫn còn sống...

Đánh vài cái, cảm thấy thật mỏi tay, nhớ đến lúc Tại Trung không thể mở lời, lửa giận trong lòng Hi Triệt liền trở nên khó dập tắt.

“Tại Trung đã từng hầu hạ cho những lao phạm bị giam giữ nhiều năm ở nơi này rất lâu... Nhưng so với bưng trà đưa nước, bọn họ muốn được giải phóng thú tính nguyên thủy một lần hơn! Cho nên người cũng đừng khiến bọn họ thất vọng a!”

Nụ cười nhìn về mặt hoảng sợ của Hồng Lánh, Hi Triệt lại nói thêm vài câu tỏ ý an ủi, “Người hắc đã rất thuần thực trong việc hầu hạ Ma tộc rồi nhỉ! Yên tâm, ta sẽ không để người chết đâu, ta đã nói rồi, ta vẫn chưa chơi đủ!”

Mạnh mẽ xé nát hồng y vốn đã tơi tả trên thân Hồng Lánh, sau đó khinh bỉ ném qua một bên, “Cư nhiên dám mặc y phục cùng màu với ta, người thật đúng là không biết sống chết.”

Lấy một lọ thuốc, đổ ba viên ra, nhét thẳng vào trong miệng Hồng Lánh, “Uống một viên này xong thì phải làm suốt ba ngày mới có thể ổn định lại được nga, người xem, ta đâu đối xử tệ bạc với người đâu đúng không!”

Nói xong, Hi Triệt liền rời đi thật nhanh, không quản đến tiếng cười dâm dăng của Ma tộc phía sau...

56. Chương 53

Vương vẫn đang ở ngoài trời sao?”

“Đúng, đã ba trăm năm rồi, mỗi ngày Vương vẫn đều tới đó ngắm người rất lâu...”

“Hữu Thiên, vẫn không có sao?”

“Không có, ba trăm năm này, chưa từng xuất hiện khí tức của Tại Trung...”

“Vậy sao?”

Ba trăm năm chờ đợi, là ai đang chờ ai...

Ngoài trời —— Hoa viên

Bên cạnh biển hoa tử sắc, một người có đôi mắt vàng kim lẳng lặng ngồi đó, cứ luôn nhìn về nơi xa, trong miệng lầm bầm, “Tại Trung...”

Hiểu lầm đã xóa bỏ, tương tư bay theo gió, mất đi mới hối hận, băng đóng lệ tuôn rơi...

... ..

“Xương Mân!!”

Một thiếu niên mặc y phục kim sắc bỏ nhào về phía ma thú lam sắc vốn đang yên lặng dưỡng thần ở bên cạnh.

“Người đang làm cái gì!” Không thể kiên nhẫn mà xoay người sang một bên, không muốn để ý tới.

“Này! Dựa vào cái gì mà hung dữ với ta như vậy hả, người đối với Tại Trung lúc đó thì đúng ôn nhu a!”

“Người không giống với y.”

Biết Xương Mân sẽ không nói nhiều với mình, thiếu niên kia đành phải ngồi xuống rồi dựa vào người Xương Mân, sau đó nhìn tử quang âm u xa xăm kia, chậm rãi nói, “Lúc hài tử kia tới ma ngục tìm ta, thật đúng là nghĩa vô phần cố đó! Kỳ thực bị chặt đứt một chiếc sừng cũng rất đau.”

Nhìn vẻ mặt khinh thường của Xương Mân, thiếu niên lập tức tiếp tục nói, “Kỳ thực vẫn còn tốt lắm, lúc đó hẳn dường như nhận ta thành người, ngây ngốc mà tới gần phía ta, đất khách thấy người thân a!”

“Ai bảo người biến thành bộ dạng giống hệt ta làm gì.”

“Đó vẫn không phải...” Thanh âm dần dần nhỏ xuống, “Như vậy mới xứng đôi với người a...”

Xương Mân nhìn thiếu niên bên cạnh một cái, lập tức nhắm mắt lại, “Kim sắc cũng rất đẹp.”

“Thật vậy sao? Ha ha, Xương Mân, người thật tốt!”

‘Xương Mân, người thật tốt!’ Ta có cái gì tốt chứ, đến cuối cùng vẫn khiến Tại Trung trong tay chịu nhiều tổn thương như vậy...

Nhìn ra Xương Mân đang tự trách mình, thiếu niên vội vàng nói. “Cho dù phát sinh chuyện gì, Cơ Phạm sẽ vĩnh viễn bồi người!”

“Kim Cơ Phạm, người tự quản được chính mình là tốt lắm rồi.”

“Ân.”

Gió nhẹ thổi qua, bầu không khí an tĩnh này thật mỹ hảo...

“Cái kia... Xương Mân, người chỉ có thể duy trì hình dạng ma thú thôi sao?”

“Ân.” Lúc đó ta dùng hết linh lực, mới bảo vệ được tinh phách cuối cùng, tuy rằng ta cũng không bị thương chỗ nào, thế nhưng bây giờ chỉ có thể duy trì một hình dạng.

Kết giới tử sắc ở phương xa, giống hệt như hơn hai nghìn năm về trước...

Mãi cho đến một ngày, ánh sáng tử sắc bao phủ toàn bộ ‘Mê viên’.

“A! Xương Mân, người mau nhìn xem!”

Sau khi một người một thú chạy đến nơi có kết giới, chỗ đó chỉ còn lại những mảnh vỡ của nó, nhân nhi hẳn phải có ở bên trong cũng không còn thấy nữa.

“Cuối cùng vẫn không thay đổi được vận mệnh a...”

Tại Trung, nhất định phải hạnh phúc đấy...

(1) Tinh phách: Tinh – tinh chất, thuần chất; Phách – hồn phách.

57. Chương 54

Một thân hắc bào che khuất hình dạng, loạng choạng đi trên khu phố.

Hai bên khu phố là các dãy cửa hàng sang trọng, bên trong không chỉ có nhiều loại y phục đẹp mắt mà còn có cả trang sức sáng chói, mấy góc bên ngoài mặt tiền cũng có thể tùy tiện sử dụng để dựng quầy hàng.

Đây là đâu... Bốn phía đều là những kiến trúc đầy xa lạ cùng những người chưa từng gặp qua bao giờ, ta... lại vì cái gì mà tới nơi này...

Chỉ nhớ rằng hình như ta đã ngủ rất lâu, sau đó chậm rãi mở mắt, liền đi tới nơi này, thế nhưng ở đây đối với ta mà nói hoàn toàn là một nơi xa lạ a!

“Này, khách nhân bên kia, có muốn ăn một chút không! Loại bánh bao này rất là thơm đấy...” Có người lớn tiếng bắt chuyện, chỉ nói với ta thôi sao? Nghi hoặc mà đến gần, ngửi ngửi, quả thực rất thơm a...

“Muốn ăn một cái không?” Chủ tiệm nhiệt tình hỏi.

Món này quả thực rất thơm, thế nhưng ta cũng không muốn ăn.

“Không muốn sao? Thế nhưng ngài không thấy đói bụng à? Ta thấy ngài đã tới đây rất lâu rồi, cứ quanh quẩn một chỗ chẳng đi đâu, hẳn là đang chờ ai đó đúng không... Ăn chút gì trước đi.”

Đúng a, từ lúc ta tới đây hẳn cũng được nhiều ngày rồi, nhưng lại không biết phải đi đâu, bây giờ quả thực có điểm muốn ăn một chút, nhưng thứ trước mắt lại khiến ta không muốn ăn.

“Cảm ơn... Không cần đâu.”

Ly khai nơi đó, tiếp tục đi về phía trước.

... ..

“Này, người nói xem, cái người mặc hắc bào kia là cái gì, ta chẳng nhìn thấy chút gì hết á.”

“Ta cũng không biết, thấy hắn tới đây rất lâu rồi, nhưng cũng chẳng thấy hắn ăn cái gì cả...”

“Hay là chúng ta đi xem thử đi.”

“Thấy thế nào?”

“Đương nhiên là...”

Mấy tiểu hài tử tụ tập lại, lập một kế hoạch gì đó.

... ..

“A! A!!! Tránh ra!” Một tiểu hài tử trong đó đột nhiên xông lên, lúc đến bên cạnh hắc y nhân thì giả vờ sắp ngã rồi nhân cơ hội mà kéo hắc bào thật dài kia xuống.

Sau đó là một phút đầy khiếp sợ...

Trên đời này thực sự có người mỹ lệ như vậy sao?

Mái tóc dài màu xám chạm đến mắt cá chân, phiêu dật động lòng người. Y bào sắc2 thuần trắng khiến người càng thêm thuần khiết thoát tục, nước da trắng hơn tuyết, vô cùng mịn màng. Càng khiến cho người ta kinh ngạc chính là một đôi mắt tử sắc mi hoặc yêu nhiều... linh động mê hoặc lòng người...

Chờ một chút! Đôi mắt tử sắc, hẳn không phải con người!!

Khu phố an tĩnh nhất thời trở nên ồn ào hoang mang, hài tử vừa kéo y bào xuống cũng sợ đến không thể cử động, chỉ biết gào khóc.

Trong thoáng chốc, toàn bộ khu vực đều sôi trào!

“Trời ạ! Có ma quỷ, nhìn đôi mắt tử sắc kia xem, nhất định là ác ma!”

“Đúng vậy, hẳn sẽ giết chết chúng ta, nhanh, giết hẳn mau, giết hẳn!!”

Bốn phía bắt đầu cầm lấy những thứ vũ khí sắc bén có thể đánh được rồi hướng về phía người mà bọn họ cho là ác ma kia.

Né tránh trong kinh hoàng, trên người đã có một vài vết thương, xô đẩy đầy hỗn loạn, không biết phải trốn chạy đến đâu, mới có thể tránh được sự truy kích đầy điên cuồng của những kẻ kia.

Ta là ác ma sao...

“Nhìn xem, vết thương của hắn cũng không chảy máu, thật đáng sợ!”

“Giết hắn! Giết hắn đi!”

Nơi này là Nhân gian giới, một nơi xem ma quỷ là ác mộng.

Một trận kim quang bao quanh người trên thân chồng chất vết thương, sau đó biến mất trên khu phố, nơi vừa hỗn loạn ban nãy không lâu sau đó cũng ổn định trở lại.

(1) Hắc bào: Áo dài đen.

(2) Y bào sắc: Y bào là áo dài, sắc là lót => Áo lót dài? @__@

58. Chương 55

“Đại nhân, hình như hắn đã ngắt rồi.”

“Ân, vậy trước tiên hãy mang hắn về đi đã.”

“Vâng.”

Ma giới

Cảnh đêm mờ mịt lung, mọi thứ nhìn như đang chậm rãi quay về trước đây...

Vết thương trên người đều đã khỏi rồi... Chậm rãi ngồi dậy từ trên giường, phát hiện những vết thương trên người do bị những kẻ phát cuồng kia ném đồ vào mà tạo thành đều đã biến mất.

“Tỉnh rồi sao?”

“Ân?” Ngẩng đầu, hắn đang hỏi ta, hơn nữa nhìn trông rất ôn nhu...

“Sao ngươi có thể đến Nhân giới, còn để lộ bản thân như vậy.” Không phải ngữ khí đầy trách cứ, mâu tử đậm kim sắc khiến người ta có một loại cảm giác an tâm.

“Nhân gian giới?”

“Đúng vậy, những con người đó thập phần có địch ý với Ma tộc chúng ta.” Bàn tay mang theo găng tay trắng nhẹ nhàng đặt lên vai, thực sự hảo ôn nhu...

“Ma tộc?” Cẩn thận mà lặp lại, nhìn người đã cứu mình trước mắt mà hỏi.

Nghe ngữ khí chần chừ kia, liền cảm thấy nhân nhi mỹ lệ trước mắt dường như rất hoang mang với mọi thứ, giống như không hiểu rõ về Nhân gian giới, còn có cả Ma giới...

Chẳng lẽ...

“Ngươi không phải Ma tộc sao?” Nếu như không phải Ma tộc, vậy tử mâu mị hoặc này không thể xuất hiện ở Nhân giới được, tuy nhiên hình như Ma giới cũng không có kẻ sở hữu tử mâu như thế này.

“Ta... Ta không biết...”

Hơi hơi nhíu mày, tiếp tục dò hỏi, “Vậy ngươi là nhân loại sao?”

Lắc đầu, tỏ ý phủ định.

“Vậy ngươi là...” Tuyệt đối không phải Thần giới, sao Thần giới có thể cho phép mâu tử yêu diễm như vậy tồn tại được.

Vẫn lắc đầu, sau đó nhỏ giọng nói, “Ta... không biết...”

Ngay cả bản thân là cái gì cũng không biết? Nghi hoặc nhìn người không giống như đang nói dối trước mắt, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy y chẳng biết điều gì, trừ khi...

“Ngươi vẫn biết mình là ai chứ?”

“Ta... Ta...”

Quả nhiên, nhìn bộ dạng hần là biết ta đã không hề nghĩ sai, người có vẻ đẹp tuyệt trần trước mắt đã mất trí nhớ rồi...

“Kim... Tại Trung.”

Ân?

Rủ mắt xuống, lên tiếng: “Ta chỉ nhớ rõ điều này thôi...”

“Đây là tên của ngươi sao?” Miễn là đừng có một chút cũng không biết là tốt rồi a.

“Đúng vậy.”

“Ngươi đã nói cho ta biết tên của ngươi, ta đây cũng nói cho ngươi biết vậy, kỳ thực chúng ta thực sự rất có duyên, chúng ta có cùng một họ đấy, ta tên là Kim Hiền Trọng.”

“Kim... Hiền Trọng...”

“Nhưng mà, ngươi cứ gọi tên của ta đi, ở nơi này, bọn họ đều gọi ta là đại nhân.”

“Ân, Hiền Trọng...” Trực tiếp gọi tên... ‘Ai cho phép ngươi gọi thân thiết như vậy!’ Thanh âm thoáng vụt qua, cảm giác rất quen thuộc.

Hơi gật gật đầu, tiếp tục nói, “Vậy... Tại Trung, ngươi trước tiên cứ nghỉ ngơi đi...”

“Ân.”

Bởi vì không muốn tiếp tục quấy rầy y nữa, nên sau khi để Tại Trung nghỉ ngơi, Hiền Trọng liền ra ngoài.

59. Chương 56

“Đại nhân.”

“Có việc gì sao?”

“Ngài định an bài người vừa mới cứu về như thế nào?”

Trầm tư một lúc, vung vung tay, ý bảo bản thân tự định đoạt.

Sau khi chờ phó nhân lui ra, Hiền Trọng mới suy nghĩ chuyện phát sinh hôm nay.

Thời gian qua ta luôn ngăn cách với bên ngoài tam giới, hôm nay có lẽ cũng đã cách lần đi ngoại giới trước đây được khoảng năm trăm năm rồi, không nghĩ rằng lúc đến thăm Nhân giới, liền nhìn thấy một thân ảnh tuyết trắng. Mái tóc dài màu xám, bào tử bạch sắc, còn có tử mâu đầy hiem có, ngoài giạt mình ra, ta còn phát hiện trên người hắn đã có không ít vết thương, lúc đó, ta chưa hề suy nghĩ gì nhiều, đã lập tức ra tay cứu hắn trở về. Có lẽ đây cũng là duyên phận, không thể không thừa nhận, lúc nhìn thấy hắn lần đầu tiên, trái tim đã phủ đầy bụi từ lâu dường như đang mở rộng, rất nhiều loại thanh âm đang nói với ta rằng hãy cứu hắn, mang hắn về...

Tiếc là dường như hắn không nhớ rõ chuyện phát sinh trước đây, là vì đã từng phải chịu đả kích to lớn nào đó sao?

Nói chung trước tiên để hắn ở nơi này đã, chuyện sau này thì cứ thuận theo tự nhiên đi...

Kim Hiền Trọng, vị Thân vương chỉ đứng dưới Ma vương tối cao của Ma giới, tính tình ôn hòa, không tiếp xúc với bên ngoài, chỉ hưởng thụ bầu không khí cùng cuộc sống yên bình bên trong vùng của mình, mà Ma vương cũng đã đáp ứng, hơn nữa sức mạnh của hắn cũng không thể coi thường.

Chính là rời xa mới có trăm năm, mà không biết những chuyện rắc rối đã xảy ra từ ba trăm năm trước ở Ma giới.

Tại Trung, sẽ lại ở trong lòng ai...

60. Chương 57

Ngày thứ hai, Tại Trung tỉnh dậy từ rất sớm, vừa mới định xuống giường, liền nhìn thấy Hiền Trọng bụng đồ bước tới.

“Đây là cho Tại Trung uống sao?” Nhìn dịch thể đỏ tươi trên khay, sau đó ngẩng đầu nhìn nụ cười ôn nhu trên khuôn mặt của Hiền Trọng.

Thấy Tại Trung vẫn luôn chăm chú nhìn mình, Hiền Trọng không nhịn cười được mà hỏi Tại Trung, “Sao vậy, cứ nhìn ta hoài, bộ trên mặt ta có cái gì sao?” Ta bị hắn nhìn đến mức thực sự có chút xấu hổ... Xấu hổ! A, ta thật là, đối với người mới gặp hôm qua mà đã...

“A, xin lỗi.” Nhỏ giọng nhận sai, y có thể mất hứng không? Tại Trung có chút lo lắng.

“Điều này không cần gì phải xin lỗi cả.” Đặt chiếc khay lên đầu giường, Hiền Trọng ngồi ở bên giường, cầm dịch thể đỏ hồng kia lên, đưa cho Tại Trung, “Nào, uống đi.”

Dịch thể trước mắt lay động, trong đầu Tại Trung hiện lên chiếc ly giống hệt cùng với hình ảnh mơ hồ không rõ, ‘Uống đi!’ ‘Ta không muốn lặp lại lần nữa!’ Như bị cái gì đó kích thích, Tại Trung đột nhiên cầm lấy chiếc ly, đổ dịch thể đỏ hồng vào trong miệng.

“A!!!” Thống khổ cực đại khiến Tại Trung dùng sức ném chiếc ly trong tay đi, bàn tay run rẩy nắm lấy cổ họng, đầu óc đau đớn kịch liệt, hảo khó chịu, hảo khó chịu...

“Sao vậy?!” Hiền Trọng lo lắng nhìn Tại Trung, xem ra tình hình rất không tốt a, nhưng ta không biết phải làm sao cả.

Qua một hồi lâu, Tại Trung cuối cùng cũng dần dần ổn định lại, Hiền Trọng yên tâm mà thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi lấy một chiếc khăn mặt rồi lau vết máu trên giường cùng y phục của Tại Trung.

Tại Trung chậm rãi mở mắt, nhìn thấy chiếc ly vỡ tan đang nằm trên sàn nhà, còn có khăn trải giường đầy lộn xộn, áy náy mà đứng lên ngay lập tức rồi ngòm xồm xuống để nhặt sạch tất cả mảnh vỡ trên sàn nhà.

Thế nhưng Tại Trung cũng không hoàn toàn thanh tỉnh từ trong cơn đau đớn kịch liệt ban nãy, mơ màng nhặt mảnh vỡ, sao có thể không thụ thương.

Nghe thấy tiếng kinh hô nhỏ bé của Tại Trung, Hiền Trọng lập tức quay đầu, phát hiện Tại Trung đang ngồi xồm trên mặt đất, ngón tay mảnh nhỏ trắng nõn bị mảnh vỡ cắt qua.

“Sao người lại không cẩn thận như vậy hả!” Khẩn trương chạy tới, không suy nghĩ nhiều mà liền cầm lấy ngón tay Tại Trung, đặt vào trong miệng, nhẹ nhàng mút mát.

Ồ, sao...

Bối rối muốn rút ngón tay trong miệng Hiền Trọng ra, thế nhưng thấy vẻ ngưng trọng trên khuôn mặt của Hiền Trọng, đôi mắt của Tại Trung thoáng chốc trở nên tối sầm.

“Ta...” Trong thân thể của bản thân, không có máu, quả thực là quái vật.

Thế nhưng Hiền Trọng không nói gì, chỉ tiếp tục, đầu lưỡi ấm áp khẽ liếm lấy vết thương, vô cùng ôn nhu...

“Được rồi, sau này nhất định phải cẩn thận một chút đấy.” Nhìn thấy hân thụ thương, trái tim của ta trong nháy mắt liền siết chặt lại.

“Àn.” Nhìn ngón tay không có một chút vết thương nào của mình cùng với khuôn mặt ôn nhu của Hiền Trọng, Tại Trung rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười đầu tiên từ khi đến nơi này.

Thật đẹp... Nụ cười ấm áp của Tại Trung giống như gió xuân đang nhẹ nhàng thổi vào mặt, loại cảm giác này thực sự không hề có ở nơi lạnh khốc như Ma giới.

“Xin lỗi... và cảm ơn...” Thanh âm vô cùng nhỏ, không nghe kỹ thì thật đúng là không cách nào nghe được.

Nghe được lời cảm tạ của Tại Trung, trong lòng Hiền Trọng cảm thấy rất vui vẻ, thế nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, lại nghe thấy y nói lời xin lỗi.

“Đừng luôn nói xin lỗi, người cũng không làm sai điều gì cả.”

“Nhưng mà...” Tại Trung vừa mới muốn nói chút gì đó, ngón tay của Hiền Trọng đã đặt lên môi y.

Mím cười lắc đầu, Hiền Trọng cầm lấy chiếc khăn mặt bản thân vừa lấy, nhẹ nhàng lau vết máu trên y phục của Tại Trung đi.

Thế nhưng, đột nhiên có giọt nước nhỏ xuống mu bàn tay của hắn, Hiền Trọng ngẩng đầu, nhìn thấy lệ ngân trên khuôn mặt của Tại Trung, lo lắng hỏi, “Còn chỗ nào bị thương nữa sao?”

Tại Trung lắc đầu, nước mắt dần dần ngừng lại, cúi đầu, thì thào tự nói, “Ta... chưa từng có người ôn nhu với ta như vậy... Trong đầu... Máu... Sau đó rất đau... Còn có tên... không thể gọi... Sau đó...”

Nhìn Tại Trung vừa thút thít vừa nói năng lộn xộn, suy xét từ một đoạn trong lời nói mà ra, trước đây Tại Trung hình như đã từng có hồi ức gì đó khiến y rất khổ sở.

“Ta... hạ tiện...”

Nghe hai từ đột nhiên phun ra từ trong miệng Tại Trung, Hiền Trọng khiếp sợ, hơn cả là phẫn nộ, sao có thể nói với bản thân như vậy, hay trước đây...

Nhẹ nhàng ôm Tại Trung vào lồng ngực mình, dùng ngữ khí khẳng định mà nói bên tai Tại Trung rằng, “Không được nói như vậy, người ở trong mắt ta một chút cũng không như thế, biết chưa...”

Cái ôm ấm áp, có thể xóa đi vết thương đã quên mất nhưng lại khắc ghi trong lòng không?

61. Chương 58

Sau đó, Hiền Trọng luôn mang Tại Trung đến nơi mình cai quản để thăm quan.

Ngày hôm nay, Hiền Trọng mang Tại Trung vào trong hoa viên của mình, Tại Trung nhìn thấy những bông hoa vừa mỹ lệ vừa đầy sức sống kia, vui vẻ chạy vào trong khóm hoa mà ngó nghiêng bốn phía.

Nhìn thân ảnh trắng toát mộng lung mê say trong biển hoa tử sắc, tâm tình Hiền Trọng cảm thấy vô cùng khoan khoái.

Mặc dù ở Ma giới, y phục bạch sắc rất ít được phép mặc hoặc không thể mặc, nhưng Tại Trung rất hợp với màu này, hơn nữa ở nơi đây, ta không cần phải đi quần ánh mắt của kẻ khác, miễn Tại Trung vui vẻ là tốt rồi.

Thế nhưng điều không thể hiểu rõ chính là, trên người Tại Trung không có khí tức phải có của Ma tộc, cảm giác giống như không tồn tại, nhưng nhân nhi khả ái đầy linh động trước mắt sao có thể nói rằng không tồn tại được! Còn việc không có máu, vậy Tại Trung đã dựa vào cái gì để duy trì sinh mệnh yếu đuối đó đây... Quá nhiều điều bí ẩn, Hiền Trọng lắc đầu, quyết định không truy vấn kỹ càng nữa, bây giờ không phải đã rất tốt rồi sao!

Nhìn nụ cười như hoa của Tại Trung, Hiền Trọng vừa muốn đến gần, lại bị phó nhân gọi lại.

“Đại nhân.”

“Chuyện gì?”

“Điện hạ nói lần này có thể được chưa?”

Lời nói mập mờ không rõ này, có lẽ là về mặt lớn, lại muốn bảo ta đi xem nữ nhi được đưa tới để ta lựa chọn của những Ma tộc chức tước cao cấp, sau đó tuyển ra Vương phi sao?

Thế nhưng y cũng không phải không biết ta đã tuyển chọn một lần, quả thực rất lãng phí thời gian, thế nhưng y vẫn dựa theo lệ thường mỗi năm trăm năm mà bảo ta đi một lần, hơn nữa bình thường vẫn còn có người tới nhắc nhở hết lần này đến lần khác.

Lần này...

Nhìn về phía nhân nhi đầy vui vẻ ở đằng xa kia, Hiền Trọng cũng thoải mái mà mỉm cười, xoay người nói với phó nhân rằng, “Chuyển lời cho điện hạ, lần này ta sẽ tự mình dẫn người tới thỉnh cầu sự chúc phúc của y.”

“Vâng.” Lần này đại nhân hẳn sẽ được hạnh phúc, đại nhân bình thường rất tốt với mọi người, cho nên mọi người đều vô cùng mong rằng chủ nhân của mình có thể sớm nhận được hạnh phúc, chắc hẳn vị kia chính là...

Lén lút ngắm nhìn thân ảnh bạch sắc cách đó không xa, phó nhân cấp tốc trở về, sau khi làm xong mệnh lệnh, nhanh chóng truyền tin tốt lành cho mọi người.

Hiền Trọng bước tới bên cạnh Tại Trung, bảo Tại Trung nhìn thẳng vào mình, nghiêm túc hỏi, “Tại Trung, người nguyện ý để ta hảo hảo chiếu cố ngươi không?”

Tại Trung nhất thời ngây ngẩn, chiếu cố ta...

“Ngươi không nguyện ý sao?” Nổi mắt mát trong đôi mắt bày tỏ rõ ràng sự thất vọng của bản thân.

Qua thật lâu, Tại Trung cuối cùng cũng dùng thanh âm vô cùng nhỏ, giống như đáp lại mà nói, “Ta có thể được người... chiếu cố sao...”

Tại Trung đồng ý rồi sao?! Hiền Trọng vui vẻ ôm lấy Tại Trung, ôn nhu nói, “Ngày mai chúng ta sẽ cùng đi gặp điện hạ, để y cấp cho chúng ta sự chúc phúc...”

“Điện hạ...” Tên gọi rất quen thuộc, khi ta nghe thấy hai từ này, trong tim đột nhiên nhói đau.

“Đúng vậy, ngày mai chúng ta sẽ đi cùng nhau...”

“Hảo...”

Cuộc tương phùng sắp xảy ra, sự nhớ mong của trăm năm xa cách, sự ràng buộc của nghìn năm kiếp người. Sự nhu tình như nước rót cuộc có thể làm đứt sợi dây tơ hồng của số phận hay không...

62. Chương 59

Ngày thứ hai

Lấy một kiện trường bào hắc sắc, Hiền Trọng nhẹ nhàng giúp Tại Trung choàng lên, có chút áy náy mà nói, “Tại Trung, người choàng cái này lên trước đi, đây cũng xem như là một loại lễ tiết.”

Nghe ra sự áy náy trong lời nói của Hiền Trọng, Tại Trung cảm thấy rất khó hiểu, “Không sao a...”

Bàn tay giúp Tại Trung thắt dây của Hiền Trọng dừng lại, sau đó mỉm cười nhìn Tại Trung, ôn nhu ôm Tại Trung vào trong lồng ngực mình, thăm thì bên tai Tại Trung, “Bởi vì Tại Trung mặc bạch sắc, rất đẹp. Cho nên bây giờ chỉ có thể ủy khuất người một lần...”

Nghe thấy người khác khen ngợi chính mình, Tại Trung ngượng ngùng cúi đầu, muốn tìm lời nào đó để chuyển đề tài.

“Người đó... Điện hạ... là người như thế nào vậy?”

“Người là nói... điện hạ sao...” Hiền Trọng giống như đâm chiêu mà ngẩng đầu nhìn về phía bên ngoài cung điện của mình, chậm rãi nói, “Y là Ma vương của Ma giới, là một người lãnh khốc tàn nhẫn, hẳn là không có tình cảm...”

Tàn nhẫn... Tại Trung có chút lo lắng, không biết đi gặp y, có thể...

Nhìn ra sự lo ngại của Tại Trung, Hiền Trọng mỉm cười giải thích, “Không sao đâu, lần này ta đến đó để làm chứng cho sự hạnh phúc của ta, chính là giải quyết một chuyện phiền lòng của y.”

Àn? Tại Trung vẫn rất hoang mang.

“Kỳ thực, ta sinh cùng lúc với điện hạ, nhưng y có nhiều sức mạnh hắc ám hơn so với ta, hơn nữa ta cũng không có hứng thú với mấy cái việc thống trị gì gì đó. Có lẽ y cho rằng ta có thiếu hụt, cho nên thường xuyên tới suy nghĩ cho chuyện của ta, tỷ như chuyện này.”

“Là như vậy a...” Cuối cùng cũng có điểm rõ ràng rồi.

“Yên tâm, Duẫn Hạo kỳ thực cũng không khó hòa đồng đâu.”

“Duẫn... Hạo...” Trong đầu Tại Trung giống như bị sấm sét bổ thẳng vào, cái tên này rõ ràng là lần đầu tiên nghe thấy, nhưng vì sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy, lo âu như thế...!

“Tại Trung, Tại Trung!” Lay lay vai Tại Trung, nói cho y biết rằng sắp chuẩn bị xuất phát.

Hoảng hốt bước theo cước bộ của Hiền Trọng, lên xe ngựa, dọc đường đi, trái tim rất lâu vẫn không thể bình ổn trở lại...

63. Chương 60

Xe ngựa dần dần dừng lại, phó nhân tiến lên mở cửa xe, sau khi Hiền Trọng bước xuống, liền đưa tay về phía Tại Trung, nhưng không có sự đáp lại.

“Tại Trung!” Kêu mấy lần, tiểu nhân nhi cuối cùng cũng phục hồi tinh thần.

“Xin lỗi...” Ý thức được bản thân đã để người khác chờ lâu, Tại Trung rất xấu hổ.

Đặt tay vào lòng bàn tay Hiền Trọng, trong lòng bàn tay truyền đến độ ấm, cuối cùng cũng khiến Tại Trung hơi bình tĩnh lại một chút.

Đi trên hành lang rộng lớn, tiếng bước chân đặc biệt rõ ràng.

Mỗi lần tiến lên một bước, trong lòng càng thêm khẩn trương một phần, ngay cả lí do cũng không biết.

Lúc bọn họ chuẩn bị bước qua hoa viên, một tên ma phó tiến đến bấm báo, “Đại nhân, quân đội của giáo đình đang tập kích khu vực ngài cai quản, xin hãy nhanh chóng quay lại!”

“Cái gì?!” Khu vực của ta chưa bao giờ tham gia vào những cuộc chiến đấu trước đây, lần này là vì cái gì? Thế nhưng, bất kể như thế nào, thì xem ra hôm nay nhất định phải vội quay về rồi.

Siết chặt nắm tay, chuẩn bị khởi hành quay lại, thế nhưng ma phó ở bên cạnh bỗng ngăn cản, dùng ngữ khí đầy cấp thiết mà nói, “Chúng ta vốn đều hi vọng ngài có thể sớm được hạnh phúc, cho nên thập phần hi vọng lần mang theo bạn đời đi gặp Ma vương đại nhân này có thể thuận lợi, nhưng tình hình hiện tại rất nguy cấp, không thể không lập tức quay lại. Cho nên, thỉnh ngài hãy nhanh chóng hồi thành một mình đi!”

“Không được, ta không thể để Tại Trung ở nơi này một mình!” Ta vô cùng lo lắng cho sự an nguy của y, sao có thể để y ở lại đây một mình được, nhưng mà, nếu như ta và Tại Trung cùng nhau quay về, e rằng thời gian...

Ở nơi thường ngày, dựa vào sức mạnh của ta thì có thể dùng thuật dịch chuyển tức thời, thế nhưng ở nơi Ma vương trực tiếp cai quản này thì bị hạn chế. Cho nên, cách để qua lại giữa hai bên chỉ có thể là dùng xe ngựa, khi quay lại có lẽ ta sẽ nghĩ đến phương pháp thần tốc khác.

Nhìn bộ dạng cân nhắc lưỡng lự của Hiền Trọng, ma phó càng thêm sốt ruột.

“Đại nhân, chúng ta sẽ chiếu cố y thật tốt, thỉnh ngài hãy mau chóng hồi thành đi!”

Tại Trung nhìn vẻ mặt hoảng loạn cấp thiết của ma phó cùng tình cảnh mâu thuẫn của Hiền Trọng, cảm thấy bản thân không thể để Hiền Trọng – một người đã đối tốt với mình cùng với những con người thiện lương ở nơi đó phải khó xử, liền mở miệng nói, “Hiền Trọng, người quay về đi, bọn họ sẽ chiếu cố ta.”

“Tại Trung...”

Gắt gao nắm lấy bàn tay đang cầm chặt tay mình của Hiền Trọng xem như một sự đáp lại, vẻ mặt kiên định của Tại Trung khiến Hiền Trọng không thể cự tuyệt, hướng chỉ sự tình dường như quả thực rất nghiêm trọng.

“Vậy tự người phải cẩn thận đấy.” Sau đó lại phân phó với ma phó đang quỳ ở trước mặt mình, “Không thể để y có chút thương tổn nào, phải bảo vệ Tại Trung bằng mọi giá.”

“Vâng.”

Nhìn Tại Trung đầy thắm thiết một lần, Hiền Trọng mới xoay người rời đi.

Thấy Hiền Trọng ly khai, ma phó mới yên tâm, xem ra sẽ không có vấn đề gì nữa rồi.

Xoay người, nói với Tại Trung bằng giọng tràn đầy áy náy, “Xin lỗi, hôm nay đại nhân vốn phải đưa ngài đến diện kiến Ma vương đại nhân, nhưng lại...”

“Không sao đâu, so với việc này, ta nghĩ chuyện người vừa mới nói hẳn phải quan trọng hơn rất nhiều.”

“A... Cảm tạ ngài.” Cảm kích nhìn Tại Trung, trong lòng càng thêm vừa ý với người bạn đời của đại nhân này.

“VẬY... ta đưa ngài đến nơi nghỉ ngơi nhé, trước đây mỗi khi đại nhân đến đây cũng đều tới chỗ đó mà ở cả.”
Ma phó dẫn đường ở phía trước, muốn để Tại Trung nghỉ ngơi đầu tiên.

“Àn.”

64. Chương 61

Buổi tối, màn đêm buông xuống, trăng tròn nhô lên cao, vàng trắng huyết hồng như đại diện cho một thứ gì đó...

Tại Trung ngồi ở nơi ma phó dẫn y đến vào ban ngày, một gian phòng rất mới lạ, rất thoải mái.

Nhìn xuyên qua khung cửa sổ sát đất thật lớn, Tại Trung nhìn thấy vầng trăng tròn vành vạch có màu sắc quý dị kia, trong lòng nảy sinh một loại cảm tình dị dạng, rất muốn ra ngoài, vì y cảm thấy có cái gì đó đang kêu gọi bản thân...

Hơn nữa, cứ từng phút từng giây trôi qua, cái loại cảm giác này càng thêm mạnh mẽ.

Bước chân giống như bị không chế mà di chuyển về phía trước, Tại Trung đẩy cửa ra, đi đến một nơi tối tăm sâu hút...

Tòa thành vắng lặng vừa to lớn vừa lạnh lẽo, Tại Trung cẩn thận bước lên bậc thang, y không biết bản thân đã tới nơi này vào lúc nào, dựa vào trực giác mà nói, nơi này dường như đang kêu gọi y.

Trên người vẫn mặc một thân hắc bào lúc tới đây, dưới ánh trăng không cách nào nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của nhân nhi được.

Trên hành lang ngoài trời vốn chỉ có một mình Tại Trung bước đi không biết từ khi nào đã xuất hiện hơn một người, người tới ngạo mạn bước qua người Tại Trung, không đi được bao xa, lại xoay người bước đến gần Tại Trung.

“Hừ, thật to gan, cứ nhiên không coi ai ra gì!” Phẫn nộ nắm lấy vai trái của Tại Trung, ngũ khí thập phần khiêu khích.

Tại Trung bị nắm lấy một cách đầy khó hiểu, luồng cuống muốn bỏ đi thật nhanh.

Thế nhưng lực đạo lớn mạnh trên vai khiến Tại Trung vô pháp thoát thân.

“Buông ra!” Hắn nắm ta đau quá...

“Cái gì, người đang phản kháng ta sao?! Thật không biết trời cao đất rộng, người biết ta là ai không?” Tay càng gia tăng lực đạo, khiến Tại Trung đau đến mức phải hít một ngụm khí lạnh.

“Còn biết đau cơ à?” Nụ cười trào phúng dưới ánh trăng thanh lãnh khiến người ta cảm thấy gai mắt vô cùng.

Tại Trung càng giãy giụa càng khiến Ma tộc kia tức giận, dùng lực xé hắc bào trên người Tại Trung đi, lời mắng chửi đầy phẫn nộ vừa muốn thốt ra trong nháy mắt liền biến thành vẻ kinh ngạc cùng sự tham lam tột độ.

“Không nghĩ rằng, còn là một mỹ nhân a!” Mạnh mẽ ném y bào sang một bên, Ma tộc đến gần thân thể run rẩy của Tại Trung với nụ cười đậm đắng, dùng lực nâng chiếc cằm xinh xắn của Tại Trung lên, tỉ mỉ nhìn dung nhan khuynh quốc kia.

“Quả nhiên là... tuyệt mỹ a...” Ngón tay thô ráp không chút thương xót mà vỗ lên má Tại Trung, ánh mắt kia giống như muốn đem Tại Trung ăn tươi nuốt sống.

Tại Trung có chút sợ hãi, đôi mắt né tránh dục vọng ngày càng khơi dậy của Ma tộc, “Người là đang câu dẫn ta sao?” Bàn tay chậm rãi kéo vạt áo của Tại Trung, dùng lực lôi xuống, bờ vai trắng nõn cùng xương quai xanh hoàn mỹ lập tức đập vào trong mắt, khiến người khác thêm chảy nước miếng.

“Buông ra!” Vùng vẫy để chạy sang một bên, vạt áo không kịp kéo lên lại tụt xuống dưới vài phần, làn da tuyết trắng giống như sắp bị ánh mắt nóng rực kia thiêu đốt.

“Người đây là dục cụ hoàn nguyên sao?” Cười tà tiếp cận Tại Trung, từng bước mà ép sát, bức Tại Trung chỉ có thể lui về phía sau.

Nỗi sợ hãi cùng sự hoảng hốt ồ ạt dâng tới, Tại Trung hỗn hển thở từng ngụm lớn, bắt lực nhìn Ma tộc như dã thú trước mặt.

“Đừng! Đừng tới đây!!”

Mái tóc bạc đầy lộn xộn xen lẫn với làn da tuyết trắng, tử mâu lấp lánh phủ đầy sương.

Ở đằng sau, đã không còn lối đi...

(1) Dục cụ hoàn nguyên: Nôm na là giả bộ cụ tuyệt nhưng trong lòng lại ngênh đón.

65. Chương 62

“Nếu người nghe theo lời ta, sau này người sẽ cảm kích ta vì đã coi trọng người!” Ngữ khí cuồng vọng đầy kiêu căng ngạo mạn.

Thấy Tại Trung đã không còn đường thoái lui, Ma tộc kia cũng thả chậm cước bộ mà ép sát, nâng tay lên, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay hắc, dưới ánh trắng, vẻ chói lọi thanh lãnh đang phô trương cái gọi là thân phận.

“Nhìn thấy không?” Để chiếc nhẫn ngay trước mắt Tại Trung một cách đầy khoe khoang, tiểu ý trong mắt càng thêm rõ ràng.

“Ta sắp trở thành hầu tước rồi! Biết ý nghĩa của cái này là gì không?! Là địa vị. Là quyền lực!!” Cuồng vọng la lên một cách vênh vác, ngày mai ta sẽ thăng chức, ha ha ha!!!

Thấy Tại Trung không nói lời nào, cho rằng Tại Trung đã bị chấn động bởi tước vị mà bản thân sắp đạt được, thỏa mãn nắm lấy cánh tay của Tại Trung, chậm rãi tới gần.

“Cho nên, người hắc phải cầu ta sủng hạnh người mới đúng!” Làn da nhẵn mịn của Tại Trung khiến Ma tộc ngập tràn dâm dục này hận không thể lập tức tiêu hồn một trận.

Ý thức được bản thân sắp đối mặt với hiểm nguy, cùng với bàn tay mang tới cảm giác khó chịu và buồn nôn đang nắm lấy y kia, Tại Trung thoáng chốc mạnh mẽ giãy khỏi, điều này khiến ý nghĩ vốn tưởng Tại Trung đã phục tùng của Ma tộc không kịp phản ứng trở lại, bàn tay thoáng cái đã bị hất văng ra.

Mà Tại Trung vốn đã đi tới sát mép, chỗ này lại gần với phần đỉnh của tòa thành, tiếp tục lùi về phía sau, hậu quả...

Tại Trung gắng sức hất tay Ma tộc ra, điều này khiến Ma tộc kia lập tức phát giận.

“Xem ra không để người ném chút đau khổ, người sẽ không ngoan ngoãn được!” Lực quang tụ tập lại trong tay, lui về phía sau một bước, sau đó mạnh mẽ đánh về phía Tại Trung.

Tử mâu bỗng nhiên mở to, không chịu được sự tấn công đột ngột này, thân thể nhẹ đến mức giống như cánh chim đã nát vụn, bị sức mạnh kia hung hăng hất tung ra ngoài, sau đó rơi thẳng xuống...

Gió nhanh chóng thét gào ở bên tai, huyết dịch toàn thân chảy ngược lên, trong tim cuồng liệt kêu cứu...

Ai tới cứu ta? Ai tới cứu ta...!

“Duẩn Hạo!!!!” Lớn tiếng la lên, theo bản năng mà gào thét, tử quang cường liệt lập tức nhanh chóng phân tán bốn phía giữa không trung, khí tức tiêu thất trăm năm trước cũng lan rộng ngay tức khắc...

... ..

“Tại Trung!!” Con người kim sắc kịch liệt co rút, thân ảnh hắc sắc lập tức biến mất khỏi biển hoa màu tím.

Là khí tức của Tại Trung, không thể sai... không thể sai được!!

Ánh sáng chói lọi của tử sắc đột nhiên lóe lên hào quang vàng kim, chỉ trong chớp mắt, lại biến mất mất dạng...

Dường như đã tiêu hao hết khí lực, Tại Trung mơ hồ nhìn người vừa mới xuất hiện bên cạnh y, ôm lấy thân thể y, là ai...? Cảm giác rất quen thuộc... Bây giờ... mệt mỏi quá...

Sau khi rơi vào hôn mê, bóng tối dần dần bao trùm tất cả...

Vóc người cao to gầy gao ôm lấy thân thể gầy yếu, chăm chú nhìn thật sâu, ngân phát tử mâu, giống như ba trăm năm trước...

66. Chương 63

Hừ! Từ trên cao ngã xuống, ném thử kết quả của việc phản kháng ta đi!” Sức sống của Ma tộc khá ngoan cường, từ trên đây ngã xuống thì nặng nhất cũng chỉ bị thương một chút, nhưng mỹ nhân nhi kia vừa nhìn bộ dạng là biết vô cùng gầy yếu, vết thương chắc chắn sẽ không nhẹ, xem hắn còn dám có suy nghĩ phản kháng nữa không?!

Bởi vì là ban đêm nên không thấy rõ phía trước là cái gì, thế nhưng không có gì bất ngờ xảy ra, tiểu mỹ nhân hắn đã nằm trên mặt đất mặc cho người xâu xé rồi...

Sự cuồng vọng không kiềm chế được lại tuôn ra một lần nữa, “Nhanh lên, mở chân của người ra rồi hảo hảo chờ ta yêu thương đi!”

Không có tiếng đáp lại, ngay khi Ma tộc kia chuẩn bị trực tiếp bước đến chỗ Tại Trung, một giọng nói âm lãnh vang lên.

“Người đang nói ta sao?”

“Ân?” Thanh âm này dường như đã từng nghe qua.

Bước đến gần để nhìn cho kỹ, dưới sự soi sáng của ánh trăng, hình dạng của người vừa lên tiếng kia cuối cùng cũng hoàn toàn ẩn nhập vào tầm mắt.

“A! Điện hạ...!” Sợ hãi quỳ xuống ngay tức khắc, cảm thấy toàn thân đều đang run rẩy, cảnh tượng trước mắt chắc hẳn không phải là sự thật!

“Điện hạ! Điện hạ!! Ta không phải cố ý mạo phạm! Thỉnh ngài tha thứ cho ta!” Nguy cơ vong mạng khiến Ma tộc trở nên nhát gan hèn yếu, làm sao còn có bộ dạng khinh thường lúc ban đầu.

“Người muốn y?” Lời nói không âm điệu, nhưng lại là một mệnh lệnh của tử vong.

“Không!! Không có a! Ta... Ta không biết... đó là dục nô của ngài, xin lỗi... xin...”

Còn chưa kịp chờ hắn nói xong, một đạo liệt diễm hỏa hồng đã vây chặt xung quanh hắn, đây là lửa nóng của địa ngục, có thể thiêu cháy linh hồn lẫn thể xác, hỏa quang hồng sắc trong nháy mắt lại biến thành ngọn lửa hắc sắc, tro tàn bay đi, chỉ trong vài giây rất ngắn, linh hồn sắp biến mất kia bỗng nghe được một câu...

“Y là duyên nhân2 định mệnh của ta...”

Cánh tay gắt gao ôm lấy nhân nhi đã ngủ say vào trong lòng, ấn một nụ hôn chân thành lên đôi môi trắng bệch kia, cúi đầu khẽ nói bên tai, “Lần này, ta sẽ không buông tay...”

(1) Liệt diễm: Lửa cháy mạnh.

(2) Duyên nhân: Người yêu.

67. Chương 64

Đầu hảo đau, giống như muốn nổ tung vậy, hình ảnh mơ hồ đan xen chồng chéo lên nhau, bên trong không ngừng xuất hiện hai thân ảnh, một người là ta, nhưng mái tóc lại có màu đen, đó quả thực là ta a... Nhưng tại sao, ta ở bên trong lại thương tâm như vậy, ngay cả bây giờ cũng có thể cảm thấy nỗi đau đớn như kim châm muối xát, đó là hồi ức thất lạc của ta sao? Vì sao lại thống khổ như thế...

Còn có một thân ảnh cao to nữa, nhưng luôn luôn mơ hồ, ta không ngừng đuổi theo cước bộ của hắn, không ngừng kêu gào ở đằng sau... Nhưng hắn vẫn không hề quay đầu nhìn ta lấy một lần, mệt quá... Đuổi theo như vậy quả thực rất mệt...

Bốn phía không có lấy một tia sáng, chỉ có ta cùng người đang chạy nhanh về phía trước, trên thân còn tỏa ra hai chùm ánh sáng yếu ớt mỏng manh, mơ mơ hồ hồ, lúc gần lúc xa...

Àn? Hắn ngừng lại rồi. Là muốn mở miệng nói điều gì sao? Hắn đang ra hiệu ta hãy bước đến phía trước, thân thể bỗng chịu không chế mà tự mình di chuyển, chân bắt đầu bước về phía hắn.

Hắn hơi khom lưng, kề sát vào bên tai ta, ta có thể cảm nhận được trong trái tim của mình kích động đến mức nào, rất chờ mong... Giống như đã chờ mong từ rất lâu rồi...

‘Ta — vĩnh — viễn — cũng — sẽ — không — thích — người!’

Điều hắn muốn nói chính là cái này sao?! Không, đây không phải điều ta muốn nghe, không phải!!

Liều mạng xoay người bỏ chạy, thế nhưng nơi này không hề có lối ra, đây là vòng xoáy hắc ám, căn bản sẽ không có ai đến cứu ta ra ngoài.

‘Ta vĩnh viễn cũng sẽ không thích...’ ‘Ta vĩnh viễn cũng sẽ không thích người!’ ‘Vĩnh viễn...’!!

Vì sao?! Vì sao!!! Vĩnh viễn vĩnh viễn cũng...

Thanh âm đánh nát trái tim ta kia không có cách nào bỏ đi được, không ngừng lặp lại bên tai, đừng nghe! Đừng nghe nữa!!

Có ai tới cứu ta ra không? Ai tới cứu Tại Trung đi...

Lệ thủy đường như đã dâng đầy khóe mắt, ánh sáng mơ hồ phía trước như đang biểu thị sự cứu rỗi...

“Hiền Trọng... Cứu ta...”

... ..

Đột nhiên mở to mắt, ngồi bật dậy từ trên giường, mồ hôi đã thấm ướt y sam, nước mắt chảy bốn phía trên đôi má...

Lau lệ ngân đi, trấn an nỗi kinh hoàng mà cảnh trong mơ ban nãy đã mang đến, người kia là ai? Là người quan trọng của ta sao... Nhưng nếu quan trọng như vậy, vì sao hắn phải nói lời làm tổn thương người khác chứ...

Mơ hồ nhớ lại chầm ánh sáng ảm áp cuối cùng đã xuyên vào trái tim vỡ vụn của y, đưa bàn tay về phía y là... Hiền Trọng!!

Hiền Trọng đang ở đâu? Tại Trung bây giờ cấp thiết muốn ở bên người Hiền Trọng, chỉ có như vậy, ta mới có thể an tâm trở lại.

Ngay lúc Tại Trung chuẩn bị lao ra khỏi cửa đi tìm kiếm, một thân ảnh hỏa hồng đã ôm lấy y trong thoáng chốc.

“Tại Trung, người không có việc gì là tốt rồi...”

68. Chương 65

Tại Trung thoáng chốc liên sưng người, người này là ai a, vì sao lại nhìn ta... vui vẻ như vậy... Trước đây ta có quen biết hắn sao? Hắn ôm ta chặt quá...

Thế nhưng vẫn chưa chờ Tại Trung mở miệng hỏi, Hi Triệt đã kéo lấy tay Tại Trung, nhanh chóng đi tới một nơi.

Lúc đi đường như có đụng vào cái gì đó, quay đầu lại nhìn, a...

“Xin lỗi.” Tại Trung vội vàng nói lời xin lỗi, thế nhưng rất nhanh thân thể lại bị Hi Triệt kéo về phía trước.

“Hắn không sao đâu, người đừng nhìn bộ dạng bình tĩnh kia của hắn, kỳ thực trong lòng hắn đang rất kích động đấy!” Quay đầu nhìn một lần, tiếp tục nói, “Đúng không, Hữu Thiên.”

Không nói mà cười, kỳ thực là một loại ngầm thừa nhận.

Hi Triệt gắt gao nắm lấy tay Tại Trung, rất sợ y sẽ biến mất thêm một lần nữa...

“Hắn điều đầu tiên người muốn làm chính là thấy Vương đúng không! Hôm qua chúng ta đều cảm nhận được khí tức của người, nhưng lúc chạy tới thì người đã bị Vương gắt gao ôm vào trong lồng ngực, nghĩ lại thì Vương chắc chắn kích động hơn so với chúng ta!”

Thân thể của Tại Trung cứng lại, Hi Triệt cảm thấy bàn tay mà mình đang gắt gao nắm trong tay đang thu chặt, liền dừng lại nhìn Tại Trung, chắc hắn còn có chút đắn đo...

“Tại Trung, Vương đã thay đổi rồi, bây giờ y đã hiểu được tình cảm là gì rồi. Y rất quan tâm đến người, Tại Trung, chuyện trước đây, đã là quá khứ rồi... Bây giờ, y sẽ quý trọng người.”

Nghe lời nói ý vị thâm trường của Hi Triệt, Tại Trung càng thêm hỗn loạn, chuyện trước đây... Tất cả có liên quan đến trước đây sao? Nhưng ta...

Thế nhưng có một điểm ta đã hiểu, cái người tên ‘Vương’ ấy đã cứu ta vào ngày hôm qua... Nếu không, chuyện sẽ... Chốc nữa ta nhất định phải cảm ơn hắn.

“Tại Trung, chúng ta đi thôi.”

“Àn?” Ban nãy hắn vừa tiến vào đã lập tức kéo ta đi, đến bây giờ ta vẫn chẳng hiểu chút gì!

“Chúng ta đến chỗ Vương đi, người cũng đừng trách Vương không bồi người, hắn rất muốn một tác cũng không rời mà ở bên cạnh người đấy, thế nhưng vừa nãy Kim Hiền Trọng Thân vương tới, cho nên phải đi xử lý một chút, bây giờ hai người hắn vẫn ở cùng một chỗ a...”

Hiền Trọng... Đúng rồi, ta phải nhanh gặp mặt y.

Thấy Tại Trung không nói gì, Hi Triệt khấn trương hỏi, “Người không muốn đi sao?”

Hiền Trọng... Không muốn đi... Không phải! “Không, muốn...”

“Vậy chúng ta mau đi nhanh lên thôi.”

Tưởng rằng Tại Trung đã quên được, Hi Triệt mỉm cười gia tăng cước bộ, đi đến chỗ Duẩn Hạo.

69. Chương 66

Àn? Là khí tức của Tại Trung, sao lại tới nơi này? Còn có Hi Triệt... Hừ, lại tự nghĩ tự làm, thân thể của Tại Trung cũng không biết đã tốt lên hay chưa nữa...

Vừa nghĩ tới đó, Tại Trung bọn họ đã đến, nhìn dáng vẻ vì bước quá nhanh mà thở hổn hển của Tại Trung, Duẩn Hạo trừng Kim Hi Triệt một cái, sau đó đứng dậy, định đi về phía Tại Trung – người đang sắp bước gần đến chỗ hắn.

Thế nhưng Duẩn Hạo không nhìn thấy Kim Hiền Trọng đang ngồi bên cạnh cũng đứng dậy mà bước về cùng một phía, trên khuôn mặt còn hiện lên một nụ cười mỉm.

Hữu Thiên đứng ở cửa nhìn, nổi nghi ngờ trong lòng nảy sinh ngày càng lớn khi nhìn thấy Tại Trung.

Chuyện phát sinh kế tiếp cũng dần dần chứng thực ý nghĩ của hắn.

Khóe miệng lộ ra nụ cười hiểm khi được nhìn thấy một lần, Duẩn Hạo đi về phía Tại Trung, từng bước từng bước một, lúc nhìn thấy sự vui vẻ trong mắt tiểu nhân nhi, trong mắt Duẩn Hạo càng lộ ra sắc ôn nhu, nhưng khi bàn tay sắp chạm vào bờ vai của Tại Trung, chỉ lưu lại cảm giác vải vóc ma sát trên đầu ngón tay.

Mái tóc bạc khê tung bay, con ngươi tử sắc hoàn toàn tiến vào thân ảnh không phải của hắn, mà là Kim Hiền Trọng ở một bên, cũng đang vươn tay nghênh tiếp...

Đã xảy ra chuyện gì...

Cứng ngắt mà xoay người lại, nhìn hình ảnh mà bản thân không thể nào tưởng tượng nổi:

Thân thể mảnh mai bị ôm chặt vào lòng, bàn tay của Hiền Trọng ôn nhu mà vuốt ve mái tóc của Tại Trung, mà Tại Trung không có một chút sợ hãi hay kháng cự, chỉ có sự an tâm...

Chờ một chút!! An tâm...

Vì sao?! Sự nghi hoặc trong lòng bỗng chốc mở rộng, đồng thời còn có nỗi sợ hãi... Đúng, là sợ hãi, bản thân là Ma vương, mà hiện tại thực sự là đang sợ hãi...

Về mặt của Tại Trung đang nói cho ta biết điều gì đó, ba trăm năm biến mất, đã xảy ra những chuyện gì, một chút ta cũng không biết, huống chi với những chuyện ta đã làm trước đây, liệu có thể khiến Tại Trung làm như chưa có gì xảy ra mà quay về bên người ta không...

... ..

“Tại Trung, xin lỗi, hôm qua đã để ngươi ở lại một mình.”

Người trong lòng lắc lắc đầu, sau đó càng dán sát vào lồng ngực của Hiền Trọng hơn.

“A, cẩn thận kéo ngực thở ға.” Kề sát đến như vậy, quên rằng bản thân còn phải hô hấp rồi sao?

Tại Trung cũng cảm thấy bản thân có chút không thở nổi, mới hơi rời khỏi lồng ngực của Hiền Trọng, nhưng tay vẫn gắt gao nắm lấy góc áo của Hiền Trọng không buông.

Quả nhiên, vẫn phải làm như vậy mới có thể an tâm a... Tại Trung dần dần có thể bình tĩnh trở lại.

Cầm lấy bàn tay còn lại của Tại Trung, sau đó đan mười ngón lại, bước tới trước mặt Duẩn Hạo, dùng ngữ khí kiên định chưa hề có trước đây mà nói, “Đây chính là người bạn đời mà ta ao ước!”

70. Chương 67

Vài từ ngắn ngủi này ở trong gian phòng an tĩnh lại nghe thấy vô cùng rõ ràng, cho nên có thể khẳng định câu nói đó là thật.

Duẩn Hạo không nói gì, ánh mắt vững vàng nhìn thẳng vào Tại Trung, trong kim mâu thâm thúy chỉ chứa đựng thân ảnh của y.

Thấy Duẩn Hạo không bày tỏ thái độ, Hiền Trọng có chút lo lắng, nhưng lần này hắn đã khẳng định được tâm ý của mình nên mới tới, cần sự chúc phúc từ Duẩn Hạo, không. Không chỉ có hắn, mà Tại Trung cũng cần...

“Điện hạ, ta yêu y, thỉnh ngài ban cho chúng ta sự chúc phúc của Ma vương.”

Lại là bầu không khí im lặng, sự trầm mặc đáng sợ đang lan tràn...

Tại Trung vẫn không dám nhìn vị Ma vương kia, cho nên luôn cúi đầu, lúc nghe thấy Hiền Trọng biểu đạt ái ý với bản thân, Tại Trung đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Hiền Trọng...

Hiền Trọng đáp lại cái nhìn của Tại Trung bằng nụ cười mỉm, ánh mắt kiên định truyền đạt niềm tin, ‘Ta sẽ chiếu cố người, thương yêu người, Tại Trung...’

Tại Trung nắm chặt lấy bàn tay của Hiền Trọng như đáp lại, sau đó lấy dũng khí nhìn về phía vị Ma vương kia, “Điện hạ, thỉnh chúc phúc cho chúng ta!”

Nói xong, bầu không khí của đại điện lập tức càng thêm nặng nề, mà Tại Trung cũng nhìn thấy diện mạo của người y gọi là điện hạ kia...

Giống hệt... Giống hệt! Giống hệt như người xuất hiện trong giấc mộng ban nãy của ta! Run rẩy mà lùi về phía sau một bước, trong lòng kêu gào muốn rời đi...

Cảm thấy nỗi sợ hãi của Tại Trung, trái tim Duẩn Hạo liền nhói lên đau đớn, vẫn sợ ta sao? Nhưng lại có thể ngã vào lòng ngực của kẻ khác một cách đầy tin nhiệm và an tâm...

Tay gắt gao nắm thành quyền, con ngươi kim sắc giống như muốn hoàn toàn chiếm đoạt nhân nhi trước mắt.

Cắn răng, phun ra lời mà bản thân căn bản không muốn tin tưởng, “Người cũng yêu hắn?”

Tại Trung nghe thấy hắn đang hỏi mình, nhất thời không biết phải trả lời ra sao.

“Nói mau! Người nói mau!!” Không nói lời nào là có ý gì, là thừa nhận sao?!

Sao hắn đột nhiên lại sinh khí như vậy, ta đã làm sai cái gì sao? Tại Trung không biết phải làm gì, chỉ có thể dựa sát vào Hiền Trọng, nhưng hành động đó lại khiến Duẩn Hạo càng thêm chướng mắt!

Ta đã từng nghĩ tới rất nhiều phản ứng của Tại Trung sau khi nhìn thấy ta, nhưng chưa từng nghĩ rằng là như vậy...

Không giống như trước đây mà muốn nhận được sự đáp lại từ ta, cũng không bởi vì sự tàn nhẫn của ta trong quá khứ mà lạnh lùng phớt lờ, cảnh trước mắt ta hiện tại là cái gì, là đang nói cho ta biết rằng, muốn lấy được y cũng đã muộn rồi sao, vì y đã phải lòng kẻ khác rồi sao?!

“Ta không tin! Người đang lừa ta, đúng không? Đúng không!!”

Hiền Trọng ở bên cạnh nhìn phản ứng bất thường của Duẩn Hạo, cũng không nhịn được mà trầm tư. Tại Trung đã quên mất chuyện trước kia, nhìn lời nói và hành động hiện tại của Duẩn Hạo, chẳng lẽ Tại Trung đã quên sự liên quan giữa y và Duẩn Hạo rồi sao?

Mà Tại Trung nhìn tình hình như vậy, nghe thấy câu hỏi từ một Duẩn Hạo giống như đang phát cuồng, tâm tình muốn chạy trốn liền trở nên mạnh mẽ... Nhưng mà... ‘Tại Trung, người nguyện ý để ta hảo hảo chiếu cố người không?’ ‘Ngày mai chúng ta sẽ cùng đi gặp điện hạ, để y cấp cho chúng ta sự chúc phúc...’

Chúc phúc... Nghĩa là ta có thể nhận được hạnh phúc sao...

Điện hạ nói không tin ta, hần nói ta đang lừa dối hần, vậy có nghĩa là hần đang hoài nghi ta sao... Hiền Trọng là người đã cho ta sự hi vọng khi ta không có bờ vai để dựa vào, ta cũng phải làm chút gì đó mới đúng a...

Cước bộ đang lùi bước lại tiến lên, hít sâu một hơi, tử mâu sáng rực nhìn thẳng vào đôi mắt của Duẩn Hạo, “Ta yêu y, ta muốn ở bên y!”

Lời vừa nói xong, Hiền Trọng kinh ngạc nhìn Tại Trung, nỗi vui sướng trong mắt khó có thể mà che đậy. Mà song mâu của Duẩn Hạo đã phủ lên một tầng khói mù, hần cúi đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lúc Tại Trung muốn nói lại thêm một lần nữa, đột nhiên, một bàn tay dùng sức nắm lấy vai y, móng tay cắm vào, mang đến một chút đau đớn.

Tiếng cười tự giấu vang khắp đại điện, “Người muốn sớm ở bên hần... ở bên hần!” Huyết mâu dữ tợn nhìn về Hiền Trọng, từng chữ từng câu mà nói, “Ta — sẽ — không — chúc — phúc!”

Sau đó, giận dữ rời đi...

71. Chương 68

Ta — sẽ — không — chúc — phúc!

‘Ta — vĩnh — viễn — cũng — sẽ — không — thích — người!’

Câu nói quen thuộc, thanh âm tương tự, “Đừng... Đừng...”

“Tại Trung!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn sạch sẽ không biết từ khi nào đã ngập tràn nước mắt, trong miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm ‘Đừng’.

“Tại Trung, người làm sao vậy?!” Hiền Trọng thoáng chốc liền hoảng sợ.

“Y... không thích a... không thích...” Trong tim có một cỗ bi thương to lớn, nỗi đau đớn trong tim khiến nước mắt bất giác chảy ra.

“Tại Trung...” Hiền Trọng bây giờ chỉ có thể gắt gao ôm lấy Tại Trung, cho y một chỗ dựa.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong hồi ức thất lạc của Tại Trung rốt cuộc có cái gì... Y cùng Duẩn Hạo có quan hệ gì...

“Ta mang y về trước.” Hiền Trọng ôm lấy Tại Trung, lúc đi ngang qua người Hi Triệt và Hữu Thiên thì ra hiệu bọn họ chuyển lời cho Duẩn Hạo.

Sau khi chờ Hiền Trọng đi xa, Hữu Thiên cũng lui xuống, hần biết hiện tại bản thân có rất nhiều chuyện nhất định phải điều tra rõ ràng, vì Vương, cũng vì Tại Trung...

Hi Triệt một mình đứng ở đại điện rộng lớn, chỉ có thể cười khổ với sự phát triển của câu chuyện, “Vương, bây giờ ngài phải làm thế nào đây...”

Ký ức đã mất, thâm tình khó quên, mong đợi chúc phúc, là hạnh phúc ai cho ai...

72. Chương 69

Mở kết giới thông tới khu vực của mình, Hiền Trọng giống như bảo vệ báu vật mà ôm lấy Tại trung, vuốt tóc dài buông xuống đất, nước mắt vẫn thấm rơi.

“Tại Trung, chúng ta quay về rồi...”

Biết Tại Trung hiện tại thập phần hỗn loạn, cần phải được yên tĩnh một chút, Hiền Trọng nhẹ nhàng đặt Tại Trung lên giường, muốn ly khai một lúc lâu.

Thế nhưng vừa mới đứng dậy, tay đã bị một bàn tay nhỏ bé đầy lạnh lẽo kéo lại.

“Tại Trung?”

“Đừng... Đừng đi...” Hai mắt mở to, khẩn cầu lên tiếng.

Tưởng rằng Hiền Trọng muốn vứt bỏ mình, trong lòng Tại Trung càng thêm trống rỗng cùng hoảng sợ, sợ bị người khác phớt lờ và bỏ rơi...

“Đừng đi... Người không cần Tại Trung nữa sao...” Mắt thấy dòng lệ vừa ngừng lại sắp tràn mi, Hiền Trọng vội vàng an ủi nội tâm hiện tại đang vô cùng yếu đuối của nhân nhi, “Không, ta sẽ luôn bồi người, chiếu cố người.”

Hắn cũng nằm xuống bên cạnh Tại Trung, Tại Trung giống như tìm được chỗ dựa, trốn vào lồng ngực của Hiền Trọng, rồi im thin thít.

Qua một đoạn thời gian, trong căn phòng an tĩnh rất cuộc cũng có âm thanh.

Hơi nóng trong đầu mũi phả lên lồng ngực, thanh âm tự trách có chút run rẩy.

“Xin lỗi...”

“Àn?” Không phải đã nói là đừng luôn xin lỗi rồi sao...

“Hình như ta đã phá hỏng chuyện hôm nay rồi.” Ngỡ khí thất vọng khiến người khác yêu thương.

“Sao lại nói vậy, người không làm sai điều gì cả.”

Tại Trung lắc lắc đầu, tiếp tục nói, “Hắn hình như không thích ta...”

Hắn?! Hắn là chỉ Duẩn Hạo...

“Hắn nhìn trông rất sinh khí, nhưng ta không biết vì sao hắn lại tức giận như vậy.”

Kỳ thực trong lòng Hiền Trọng mơ hồ có thể đoán được một chút, thế nhưng không thể khẳng định, “Tại Trung, người nhớ lại chuyện trước kia rồi sao, một chút cũng được.”

“Chỉ có một chút ảnh hưởng mơ hồ, hơn nữa...”

“Àn?”

“Ta ở trong đó rất thống khổ, hạo khó chịu...” Ta bên trong tuyệt vọng như vậy, chỉ có nước mắt giải bày sự cay đắng trong tim.

“Tại Trung...” Tại Trung trước đây cũng không vui sướng, đoạn kí ức đó, nếu như là ta, ta thà rằng mãi mãi không nhớ tới còn hơn.

“Nếu như... Nếu như Tại Trung không nhớ lại được chuyện trước đây thì phải làm sao đây?” Cẩn cẩn dực dực mà dò hỏi, Tại Trung rất sợ bản thân bị người khác chán ghét mà vứt bỏ, y trong quá khứ có một thiếu khuyết, đó là vô cùng khắc sâu sự sợ hãi về việc người khác nhìn mình ra sao, nếu như ngay cả Hiền Trọng cũng không cần ta nữa, vậy ta phải làm sao đây...

Cảm thấy người trong lòng đang run rẩy, trái tim Hiền Trọng cũng không khỏi có chút khổ tâm.

Muốn cam đoan với y nghìn câu vạn câu để y an tâm, nhưng chung quy lại cảm thấy bất lực, cuối cùng chỉ có thể ôm y thật chặt vào lòng, bày tỏ nỗi thương yêu cùng sự bảo vệ của mình...

73. Chương 70

Vương! Vương!!” Hi Triệt đứng ở cửa mà lớn tiếng hô to, thế nhưng y không cách nào có thể phá giải được kết giới trước mắt, nhìn Vương của y mất lí trí như vậy, Hi Triệt sao có thể yên tâm được.

Trong kết giới, Duẫn Hạo cũng không hề rống giận, chỉ trầm mặc, nhưng ngọn lửa tăm tối của hắn đang từ từ lan ra khắp nơi, dần chiếm đoạt lấy tất cả sinh linh xung quanh, ngọn lửa dữ tợn như xiềng xích của địa ngục, xé rách linh hồn, mãi mãi không thể phục sinh.

Chim muông than khóc, ma vật bậc thấp chạy thục mạng, ma phó không có ý thức ở bốn phía chờ đợi sự hủy diệt.

Kết giới đang mở rộng, tốc độ ngày càng tăng nhanh, Hi Triệt cũng chỉ có thể lùi lại liên tục, tránh cho bản thân không bị tổn thương, y căn bản không thể ngăn cản được, đây là nỗi bi thương trong tim của Vương, là sự không cam lòng cùng phần nộ của Vương.

Xem ra chỉ có thể đi tìm Hàn Canh rồi nhờ hắn tới giúp... Thân ảnh hỏa hồng tiêu thất ở khu vực của Ma giới, bây giờ cần người có thể chống chọi với Vương tới để ngăn cản hành động giống như đang hủy diệt Ma giới này.

Hữu Thiên cũng thi triển kết giới đồng thời với lúc Vương phát động sức mạnh, khiến hắc ám chưa đến mức chiếm đoạt lấy mọi người.

Lúc vạn vật nơi Ma giới đều cảm thấy thời điểm chết của mình sắp đến, một tia sáng chói lóa không thuộc về Ma giới đâm thẳng vào kết giới đen tối kia, hắc bạch đan xen, sự cản trở to lớn nhanh chóng phá hoại tất cả những thứ xung quanh.

“Này! Ta gọi người tới giúp, chứ không phải bảo người tới làm loạn thêm đâu!!”

“Ừ nhỉ, nếu không còn gì tại nơi này thì người không thể ở cùng ta rồi.” Ngữ khí ngả ngớn, khiến khuôn mặt yêu dã bên cạnh kia càng thêm phần nộ.

“Người cứ thử xem.” Ngữ điệu băng lãnh đó chính là một sự cảnh cáo.

Nhìn Hi Triệt đã thực sự nổi giận, Hàn Canh biết kẻ chịu thiệt cuối cùng chắc chắn vẫn là mình, vì vậy liền vội vàng nghiêm chỉnh trở lại, hai đại vương giả đối đầu với nhau, không một lời nói, im lặng bình tĩnh, sức mạnh của bản thân là thứ sẽ quyết định tất cả.

... ..

“Duẫn Hạo, người muốn hủy tất cả mọi thứ sao?” Lạnh lùng như nước, chậm rãi đến gần Duẫn Hạo.

Duẫn Hạo không nói gì, nhưng lại xoay người nhìn về phía Hàn Canh.

“Không nghĩ rằng phản ứng của người lại lớn như vậy, Tại Trung không phải đã quay về rồi sao?”

“Quay về?” Nụ cười khổ nơi khóe miệng đã tiết lộ nỗi cay đắng trong lòng, đã quay về, nhưng y lại đưa trái tim cho kẻ khác.

“A, Ma vương cường đại của chúng ta đã chịu không nổi nữa rồi sao?” Mang theo chút trào phúng, nhìn phản ứng của Duẫn Hạo, lúc vừa mới tới đây, Hi Triệt đã giải thích tổng thể tình hình, thực sự là ngoài dự đoán a.

Kim mâu sắc bén nhìn về mặt chế giễu của Hàn Canh, trong lòng càng thêm tức giận, nhưng trên khuôn mặt lãnh tuấn lại câu lên một nụ cười không rõ thâm ý, “Ta có thể vì tả cận sử của ta mà hảo hảo ban thưởng một đoạn hạnh phúc, với điều kiện của Hi Triệt, Ma tộc ở đây sẽ vui vẻ chấp nhận.”

“Trịnh Duẫn Hạo!” Kết giới trong ngoài đồng thời vang lên sự cảnh cáo, Duẫn Hạo nhìn dáng vẻ của hai người, nhin không được mà lại nhớ tới bộ dạng đan chặt mười ngón tay của Tại Trung và Hiền Trọng, ngọn lửa tăm tối lập tức lan rộng.

Thở dài một hơi, Hàn Canh cũng chỉ có thể gia tăng sức mạnh, “Duẩn Hạo, nói không chừng có rất nhiều chuyện người không hiểu rõ, ngừng hành động hiện tại này lại đi, đây không phải là điều mà một Ma vương lãnh tĩnh nên làm.”

Thấy Duẩn Hạo vẫn không phản ứng, Hàn Canh chỉ có thể tiếp tục nói, “Ba trăm năm trước, bởi vì hiểu lầm, người đã phạm lỗi sai một lần, chẳng lẽ lần này người còn muốn giẫm lên vết xe đổ sao?”

Lời nói này đâm thẳng vào tim Duẩn Hạo đầy nhói đau, đúng vậy, ba trăm năm trước, chính bởi vì sự hiểu sai của ta mà tạo nên vết thương không thể vãn hồi cho Tại Trung, ta đã từng nói rằng, vĩnh viễn sẽ không phạm lỗi thêm lần thứ hai nữa...

Xem ra đã nghe lọt rồi, Hàn Canh cười nhạt, thu hồi sức mạnh, Duẩn Hạo cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

“Hi Triệt, xử lý cho tốt.” Sau mệnh lệnh đầy đơn giản, Duẩn Hạo liền bước về gian phòng của mình, ta cần suy nghĩ trong yên tĩnh...

“Cái gì?! Phá thành cái dạng này, rồi bảo ta...” Còn chưa nói xong, thất lưng đã bị một cỗ sức mạnh to lớn ôm lấy.

“A, đừng nóng nảy, ta sẽ giúp người mà.” Nụ cười ý vị thâm trường khiến Hi Triệt có một loại dự cảm không tốt...

74. Chương 71

Sao vậy?!” Ngoài gian phòng bỗng vang lên tiếng than khóc, Tại Trung hoảng sợ đứng dậy nhìn về phía cửa sổ.

Hiền Trọng cũng nhận ra được điểm bất thường, sự hủy diệt cường đại này chỉ có một người có thể làm được, nhưng là vì cái gì? Chẳng lẽ là...

Xoay đầu nhìn về phía Tại Trung, tay bất giác nắm chặt lấy bàn tay của Tại Trung, tại sao lại có cảm giác Tại Trung có liên quan rất sâu với Duẩn Hạo, hơn nữa loại ràng buộc này không phải là thứ mà ta có thể chen chân vào được, ta sẽ mất đi người khiến ta muốn quý trọng này sao...

“Không có gì, Tại Trung, đừng lo lắng.”

“Nhưng mà...” Nhìn Tại Trung muốn nói rồi lại thôi, biết Tại Trung chắc chắn còn có điều chưa nói.

Tại Trung nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thào tự nói, “Tim ta vừa nãy rất khó chịu, giống như có người đang nói với ta điều gì đó, thế nhưng ta không nghe rõ, chỉ cảm thấy trong tim nhói đau...”

Sự tàn phá của cuộc hủy diệt cũng dần dần lắng lại, thanh âm của Tại Trung mặc dù nhỏ đến mức không thể nghe thấy, nhưng vẫn truyền vào trong tai Hiền Trọng.

Trong tim có thể cảm thấy cơn sóng dữ từ trái tim của Duẩn Hạo sao? Sự ràng buộc giữa các người rốt cuộc sâu nặng đến mức nào...

Một bên là ánh nhìn chằm chằm đầy phức tạp, một bên đang suy nghĩ trong yên lặng, Tại Trung, người sẽ lựa chọn như thế nào đây...

75. Chương 72

Lại là một ngày mới, sự hủy diệt ngày hôm qua dường như đã được tẩy rửa, gần như không còn thấy vết tích, đây chính là Ma giới, biến mất và hồi sinh chỉ trong nháy mắt.

“Cốc ——” “Cốc ——” Không có ai sao?

Hiền Trọng nghi hoặc mà mở cửa, tìm kiếm thân ảnh của Tại Trung, Tại Trung hẳn phải ở trong phòng chứ...

Thả nhẹ cước bộ, xoay người tới đằng sau màn cửa sổ bằng lụa mỏng, phát hiện một thân ảnh xinh xắn đang che đầu tìm thứ gì đó trong tủ quần áo nơi góc phòng.

Bốn phía đã có vết tích bị lục loai, đang tìm cái gì sao?

Dùng tay khê vỗ lên vai Tại Trung, không muốn khiến y khiếp sợ, thế nhưng Tại Trung thực sự tìm rất chuyên chú a, nên động tác rất nhẹ vẫn khiến Tại Trung giật mình một cái.

“Hiền Trọng...!” Nhanh chóng xoay người lại, thấy rõ người vỗ vai mình là Hiền Trọng mới yên lòng, vừa này còn tưởng là cái gì chứ...

“Tại Trung đang tìm cái gì sao?” Chỉ vào một đồng hồ hỗn độn bên cạnh Tại Trung, Hiền Trọng nửa cười nửa hỏi mà nhìn y.

“Àn?” Nhìn xung quanh một cái, thật lộn xộn a...

Định đứng dậy để thu dọn, đột nhiên lại bị Hiền Trọng ngăn lại.

“Không cần thu dọn đâu, cứ giao cho phó nhân đi.” Kéo Tại Trung đến bên người rồi ngồi xuống, “Người nói trước đi, vừa này người đang tìm cái gì vậy?”

“A... Cái đó...”

Nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Tại Trung, Hiền Trọng cũng không muốn làm khó y, “Nếu như Tại Trung cảm thấy không tiện nói cho ta biết, thì đừng nói nữa, không sao đâu.”

“A... Thật ra không phải như vậy.”

“Àn?” Cuối cùng là sao?

“Ta... Ta kỳ thực cũng không biết bản thân đang tìm cái gì, chỉ đột nhiên muốn tìm một thứ nào đó, hẳn là cảm thấy bản thân đã đánh mất cái gì đó, cho nên mới đi tìm.”

Không biết đã đánh mất thứ gì, nhưng lại tìm một cách vừa mù quáng vừa nghiêm túc ở đây, Hiền Trọng nhíu nhíu mày, đôi mắt đậm kim sắc nhìn chăm chăm vào Tại Trung, chắc chắn không phải tình cờ, có lẽ là do ký ức trước đây đã thúc đẩy hành động của y trong tiềm thức, nhưng ký ức của Tại Trung là một ẩn ngữ a, ta không biết rõ về nó, hơn nữa vì sao Tại Trung phải tìm thứ đó? Xem ra rất quan trọng a...

“Vậy Tại Trung tìm được rồi sao?” Câu hỏi này quả thực rất vô ích, nhưng hẳn vẫn không tự chủ được mà thốt ra.

Không tiếng đáp lại, Tại Trung lắc lắc đầu tỏ ý không có.

Không biết vì sao, Hiền Trọng đột nhiên thở phào một hơi, không tìm được đồng nghĩa với việc hồi ức trước đây đang dần phai nhạt đi a, ta hi vọng Tại Trung có hồi ức của hiện tại là đủ rồi, còn trước đây, nếu như là hồi ức khiến y thống khổ, thì đừng nhớ tới là tốt nhất...

Con người bỗng nhiên mở lớn, ta là làm sao vậy, sao có thể nghĩ như vậy, khiến Tại Trung không nhớ tới chuyện trước đây sao, như vậy sẽ tốt với Tại Trung sao, hay đây chỉ là dục vọng ích kỷ của ta, đây...

“Hiền Trọng?” Sao vậy, sao đột nhiên không nói gì?

Phục hồi tinh thần, lộ ra khuôn mặt tươi cười rồi nhìn về phía Tại Trung, “Thứ đồ bị thất lạc của Tại Trung rất quan trọng với Tại Trung đúng không...”

“Ân.” Trả lời thành thật, “Chúng quy luôn cảm thấy đồ vật đó là thứ bản thân rất quý trọng, cho nên...”

“Ân, ta biết rồi, nếu như Tại Trung nhớ ra cái gì đó, nhất định phải nói cho ta biết nhé, ta nhất định sẽ giúp người tìm lại.”

“Cảm ơn người.” Cảm kích mà lộ ra nụ cười mỹ lệ, giống như thứ đồ vật thất lạc đó đã quay về ngay trước mắt.

Tại Trung... Vươn tay nắm lấy bàn tay của Tại Trung, sau đó đứng dậy, “Tại Trung, vài ngày nữa chúng ta phải đi đến chỗ của điện hạ một chuyến.”

“Cái gì?!” Điện hạ sao... Nhưng mà...

Nhìn ra nỗi lo ngại của Tại Trung, Hiền Trọng trấn an nói, “Đừng lo lắng, có lẽ lần trước lúc chúng ta đi, tâm tình của điện hạ không được tốt lắm, cho nên mới dễ nổi giận, nhưng lần này là chính y mời, nên cho dù xuất phát từ lý do gì, chúng ta cũng phải chấp nhận cuộc hẹn.”

“Vậy sao... Mong rằng lần này ta sẽ không khiến hấn tái sinh khí nữa...”

“Ta nghĩ y sẽ không sinh khí với người đâu.” Thanh âm rất nhỏ, giống như đang độc thoại một mình.

“Ân?”

“Không có gì, Tại Trung, chúng ta đi thôi...”

“Ân.” Tay vô thức xoa lên lồng ngực, luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó...

Màu đen óng ánh, theo ký ức biến mất ở phương trời nào...

76. Chương 73

Trong ấn tượng thì đây là lần thứ hai y đến nơi này rồi, nhìn tòa thành cao chót vót trước mắt, nghĩ tới hồi ức lần trước, trong lòng Tại Trung vẫn không khỏi có chút chùn lại.

Ồ? Đây không phải là người mặc hồng y phục đã mang ta đi gặp Hiền Trọng lần trước sao... Y đang chờ chúng ta sao?

“Thân vương đại nhân, điện hạ đang ở ngoài trời chờ đợi, xin hãy bước vào.”

“Hảo.” Kéo Tại Trung về phía hoa viên, lúc bước đến một vùng hoa hồng hắc sắc đầy chói mắt, Hi Triệt dừng chân lại, xoay người nói với Hiền Trọng, “Đại nhân, xin hãy để Kim Tại Trung tiến vào trước.”

“Cái gì?” Đi thêm vài bước nữa là tới giữa hoa viên rồi, hơn nữa khí tức của Duẩn Hạo đang ở ngay trước mắt, ý nghĩa của câu nói đó là muốn ta đừng vào sao!

“Đại nhân, ngài cũng muốn biết đúng không? Vậy xin hãy đi theo ta, ta sẽ giải đáp nghi hoặc trong lòng ngài.”

“Đây là giao dịch sao?” Ngữ khí bình thản đã tăng thêm vài phần phẫn nộ.

“Nếu như ngài cảm thấy như vậy.” Hữu Thiên bước ra từ một bên, hành lễ đáp lại.

“Chúng ta cũng có rất nhiều nghi hoặc, cùng nhau giải đáp, là tốt nhất.”

Trầm tư một hồi lâu, Hiền Trọng dần dần buông lỏng bàn tay đang nắm chặt lấy Tại Trung, di chuyển bước chân về phía Hi Triệt.

“Tại Trung, người tự mình đi trước đi.” Dù sao trong lòng ta vẫn có rất nhiều nỗi nghi ngờ, hơn nữa nơi này không hề nguy hiểm, không nói đến việc đây là nơi Ma vương trực tiếp cai quản, với lại Duẩn Hạo hẳn đang ở phía trước, Tại Trung cho dù một mình bước tới cũng vô cùng an toàn. Duẩn Hạo và Tại Trung...

Ép buộc bản thân dừng nghĩ quá nhiều, Hiền Trọng giống như thường ngày mà nở một nụ cười ấm áp với Tại Trung, để y an tâm.

“Tại Trung, cứ đi thẳng về phía trước là được.”

Biết Hiền Trọng cùng hai người kia hẳn là có chuyện phải làm, Tại Trung nghe lời gật gật đầu, sau khi nhìn thấy bọn họ đã đi xa, mới xoay người, chạm rãi bước về phía trước.

Biển hoa vốn rực rỡ sắc màu dần dần biến thành nơi chỉ còn một màu duy nhất, tử sắc mộng ảo, khiến người khác say mê.

Màu sắc giống hệt với đôi mắt của ta... Ngồi xổm xuống để tỉ mỉ thưởng thức, hảo xinh đẹp a! Ngón tay nhỏ dài trắng nõn khẽ vuốt cánh hoa kiêu nộn, xúc cảm mềm mại rất thoải mái.

Cầm lấy cánh hoa rơi ở bên cạnh rồi kề sát vào đầu mũi, hương thơm thanh u khiến trái tim hỗn loạn có thể bình tĩnh lại trong thoáng chốc.

Nhắm mắt, dang hai tay ôm lấy làn gió nhẹ, cảm thụ hương hoa.

Đột nhiên, phần eo bị mạnh mẽ ôm lấy, thân thể nhỏ gầy rơi vào lồng ngực rộng lớn đầy ấm áp.

Cảm giác hảo quen thuộc... Rủ mí mắt, độ ẩm truyền đến từ phía sau khiến Tại Trung rất an tâm. Hẳn là Hiền Trọng rồi... Bây giờ, chỉ có ở bên cạnh y thì ta mới có thể an tâm a...

Giống như đáp lại, Tại Trung để thân thể càng thêm dán sát vào lồng ngực phía sau.

Người đằng sau hơi ngậy ngấn một chút, nhưng lập tức lộ ra nụ cười yên lòng, càng thêm thu chặt cánh tay của mình.

Người đã tha thứ cho ta, chịu tiếp nhận ta rồi sao, Tại Trung...

“Hiền Trọng...”

Ấn?! Từ vừa thốt ra từ trong miệng Tại Trung... không phải tên của ta! Sao lại là... Hiền Trọng? Tại sao lại là hắn!!

“Chuyện đã kết thúc rồi sao? Nhanh thật đó...” Y mỉm cười nói.

Không chú ý đến sự bất thường ở đằng sau, Tại Trung tiếp tục nói, “Kỳ thực, may là người quay về nhanh đó, nếu không ta sẽ phải một mình đi gặp hắn rồi...”

Lặng lặng để đôi tay hữu lực kia ôm lấy, chờ đợi câu trả lời của Hiền Trọng, nhưng đã qua rất lâu cũng không thấy gì, xung quanh giống như đang bất động, im ắng lặng yên.

“Hiền Trọng, người có đang nghe không đấy?” Đang chuẩn bị quay đầu lại, bên tai lại vang lên thanh âm vừa xa lạ vừa quen thuộc.

“Người không muốn gặp ta đến vậy sao?!”

Cái gì...!!

77. Chương 74

Nhanh chóng quay đầu lại, suối tóc đen dài, đôi mắt kim sắc cùng với khí tức băng lãnh kia, là điện hạ!!

“A!” Nhỏ giọng mà kinh hô, Tại Trung mở to mắt, thân thể khẽ run rẩy, lùi về phía sau một bước.

“Thất vọng?” Tiến về phía trước một bước, khiến khoảng cách giữa Tại Trung và hắn lại trở về lúc ban đầu.

“Không... Ta... Ta không biết...” Lùi về phía sau theo từng bước nhỏ, muốn rời xa khỏi khí tức bức người kia.

“Người vẫn sợ ta như vậy sao?!” Cảm xúc phần nộ khó có thể mà che giấu, Duẩn Hạo dùng lực mà nắm lấy cổ tay của Tại Trung, kéo sát vào người y như đang tra hỏi.

“Hả?! Ta...” Hảo đau a, cổ tay bị nắm đến sinh đau.

Thấy lông mày của Tại Trung hơi nhíu lại, còn hơi giãy dụa, Duẩn Hạo tưởng rằng Tại Trung phản cảm với sự đụng chạm của hắn, bạo động trong lòng càng tăng thêm vài phần.

“Đã thích kẻ khác rồi sao?! Vì cái gì? Trả lời ta!” Bình tĩnh... Mặc dù đang không ngừng nhắc nhở bản thân, nhưng dưới tình huống như vậy, sao ta có thể bình tĩnh được, nghe thấy nhân nhi ta hằng mong nhớ nằm trong lồng ngực ta mà gọi tên của nam nhân khác thì còn có thể an tâm được sao!

“Cái gì...” Hắn lại mất hứng rồi sao, xem ra ta thật sự không thể nào khiến người khác thích được a, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, không... đã là lần thứ hai rồi, nhưng lần thứ nhất cũng như vậy a...

“Ừm...” Cắn chặt môi, chịu đựng đau đớn, lệ phủ đầy mắt khiến Duẩn Hạo dần lắng lại, lực chú ý cũng chuyển đến bàn tay đang nắm chặt lấy Tại Trung.

Cánh tay gầy yếu bị hắn dùng lực mà bóp lấy, ống tay áo rộng thùng thình theo cánh tay mà nâng lên hạ xuống, trên làn da tuyết trắng đã có một vòng hồng ngân, chết tiệt! Ta lại khiến y đau đớn nữa rồi...

Tay buông Tại Trung ra, thế nhưng ánh mắt vẫn như trước mà nhìn chăm chú vào tử mâu sâu thẳm kia.

Hai người cứ như vậy mà đứng trong biển hoa tử sắc, gió thổi qua, suối tóc bay lượn, yên lặng, như tranh như thơ.

Qua thật lâu, Duẩn Hạo mới chậm rãi vén mái tóc đang buông thông trên vai Tại Trung lên, đầu ngón tay khẽ quần lấy, chuyển đến bên môi mình, khẽ hôn.

“A...” Hành động này... Trong tim mạnh mẽ run rẩy, ngay cả chính Tại Trung cũng không phát hiện ra rằng trên khuôn mặt mình đã hơi ửng đỏ.

“Tại Trung...”

Trên làn môi đột nhiên bị một thứ ướt át bao phủ, còn có cả dung nhan anh tuấn phóng đại kia, khí tức ôn nhuận phả thẳng vào mặt. Bởi vì giật mình nên Tại Trung khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn ra, chiếc lưỡi dài thừa cơ hội mà tiến vào, câu lấy chiếc lưỡi nhỏ dính hương kia rồi cùng nhau khiêu vũ.

Đây là sao?! Đầu óc một mảng trống rỗng, thân thể cũng dần dần nóng lên, hơn nữa còn có điểm không thở nổi...

Thân thể bị siết chặt dần dần bắt đầu giãy dụa, động tác càng lúc càng lớn, Duẩn Hạo tưởng rằng Tại Trung vì nụ hôn ẩm ướt này mà khó có thể hô hấp, liền chậm rãi buông lỏng một chút, nhưng vẫn tiếp tục ôm hôn, thế nhưng, sự giãy dụa của Tại Trung chẳng những không dừng lại, mà còn ngày càng kịch liệt...

“Tại Trung?!” Có chút bất mãn mà nhìn Tại Trung, trước đây y chưa từng có hành động kháng nghị lại ta, đáng lẽ bây giờ cũng phải ngoan ngoãn nghe theo chứ!...

“Điện hạ... Người... người không thể như vậy!” Lớn tiếng cự tuyệt, lùi về phía sau vài bước lớn.

“Không thể?”

Hít sâu vài hơi, khiến bản thân bình tĩnh lại, Tại Trung nhìn Duẩn Hạo, lời nói phá lệ rõ ràng.

“Ta... là của Hiền Trọng... Không thể như vậy được.”

(1) Câu này ta chém đấy. Thực sự xin lỗi mọi người a, bởi vì ta nghĩ tác giả ghi sai rồi T____T Tác giả đã từng nói với ta là bản trên mạng có rất nhiều lỗi, mà chị ấy lại lưỡi sửa, nên ta kiêm công việc beta cho tác giả luôn~ *thở dài* Nhưng mà câu này thì ta hoàn toàn mù tịt mọi người à TT~TT Bởi vì nếu edit theo đúng bản gốc thì sẽ như vậy nè: “nếu như hành động kháng nghị đối với ta trước đây, vậy bây giờ hẳn phải hảo hảo thuận theo chứ...” Có ai hiểu không? Ta là ta bó luôn đó, thế nên ta tự chém luôn, mọi người có nghĩ ra câu nào phù hợp hơn thì nói cho ta nhé!”³

78. Chương 75

“Kim Tại Trung!” Đủ rồi, đừng tiếp tục nói những lời như vậy nữa!

“Người có thể phát tiết sự phẫn hận của người với ta, nhưng đừng dùng loại phương thức này!”

“Ta...”

Người trước mắt thật sự là ma quỷ, loại khí tức như muốn xé nát kẻ khác này... hảo đáng sợ...

“Lời... Lời ta nói là sự thật!”

Màu sắc trong mắt Duẩn Hạo lập tức đậm đi vài phần, ép sát từng bước một, càng ngày càng tiến tới gần Tại Trung.

Lúc Duẩn Hạo chuẩn bị nói tiếp điều gì đó, phía sau truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ.

“Vương, lời hần nói hần là thật.”

“Hi Triệt!”

“Vương...” Hi Triệt bước tới bên cạnh Tại Trung, đối mặt với Ma vương điện hạ mà mình kính trọng, bật ra câu nói khiến Duẩn Hạo sững sờ trong nháy mắt, “Hần, đã quên tất cả mọi chuyện trước đây rồi. Kim Tại Trung của ba trăm năm trước, đã không còn tồn tại nữa rồi...”

Gió thổi qua, mang nước mắt đã trôi đi không thể hồi lại cùng với tất cả quá khứ

79. Chương 76

“Cái gì?!” Đôi mắt chăm chú nhìn Tại Trung đầy sâu sắc, khoảng cách giữa hai người chỉ có nửa mét, nhưng tựa như xa cách cả thiên hà.

Qua thật lâu, giống như thời gian đã ngừng lại, khóe miệng của Duẩn Hạo đột nhiên nhếch lên, trông có chút cay đắng, bỗng dưng, giống như đang nghĩ đến điều gì đó, mâu tử kim sắc hơi trầm ngâm, quầng sáng nhàn nhạt bốn phía bao phủ lấy Duẩn Hạo cùng Tại Trung, tơ nhện kim sắc quấn xung quanh, dần dần thành hình từng chút một, thế nhưng lúc sắp hoàn chỉnh, màng lưới trong suốt bỗng nứt ra bốn phía, cánh hoa trắng mỏng mảnh huyền ảo, vô lực mà bay xuống...

Con người kim sắc trong chớp mắt tối đi vài phần, không có ràng buộc, không có hồi ức, lưới lụa đồng tâm cũng khó có thể mà tồn tại.

Lại nhìn về phía người ở trước mắt, ngân phát phiêu dật, tử mâu mộng ảo, dung nhan mỹ lệ, khí tức đồng dạng, rõ ràng là giống hệt Tại Trung ba trăm năm trước a!

Vươn tay, bung mở mười ngón, im lặng chờ đợi, thời gian theo gió mà thổi qua, trong lòng bàn tay không có độ ấm từ bàn tay của nhân nhi trước mắt, chỉ có thể làm lữ khách xem hoa, nghỉ chân cũng uống công...

“A, đã quên rồi sao?” Tự giễu mà buông bàn tay lạnh ngắt xuống, “Không nhớ, a, đã không còn sự tồn tại của ta rồi sao?!”

Kim sắc tiêu tán, con người màu máu đầy thâm thúy dần dần ngừng tự sức mạnh của sự phẫn nộ, làn gió ôn hòa ban nãy đột nhiên trở nên sắc bén, giống như chiếc dao găm đang chém loạn, sự đau đớn trên da thịt khiến Tại Trung hơi nheo mắt lại, thế nhưng cảnh tượng kế tiếp lại khiến tử mâu mở to trong nháy mắt.

Cơn gió bên người Duẫn Hạo biến thành lưỡi dao tàn nhẫn, xẹt qua làn da lộ ra bên ngoài một cách đầy vô tình, huyết dịch đỏ tươi tìm được cửa phóng thích, theo đôi má, cánh tay mà trườn xuống, chậm rãi nhuộm những bông hoa màu trắng rơi lả tả ở bên chân thành màu huyết hồng...

Tại Trung hoàn toàn đứng ngây ở một chỗ, nhìn thứ màu đỏ gai mắt kia, thêm cả bộ dạng bình tĩnh của Duẫn Hạo, không biết vì sao, nỗi đau đớn trong tim lại lan tràn, đôi mắt dần dần trở nên mơ hồ, bàn tay run rẩy che lấy miệng, kinh ngạc không nói nên lời.

Duẫn Hạo cứ đứng nguyên như vậy, mặc cho máu tự ý chảy ra, biển hoa phía sau giống như bị kêu gọi, điều tàn từng mảng lớn, sau đó lại nở rộ một lần nữa, không biết mệt mỏi mà nở bung.

Bàn chân giống như bị không chế mà đi về phía trước, từng bước một, dừng lại ngay trước mặt Duẫn Hạo.

Đừng! Đừng thương tổn chính mình, đừng a... Hoảng hốt dùng bàn tay lạnh lẽo muốn ngăn cản dòng chảy của huyết dịch, nhưng hoàn toàn phí công vô ích.

“Đừng... Dừng lại đi... Dừng lại...” Hai mắt đỏ dần mở to, nước mắt như không có chốt đóng mà chảy đầy khắp mặt.

Dòng lệ không cách nào ngăn lại được, nỗi đau đớn trong tim không thể kiểm soát, rõ ràng là người xa lạ a, nhưng vì sao... vì sao giống như đã yêu được nghìn năm rồi...

“Đừng quên ta, Tại Trung...” Nhẹ giọng nỉ non, giống như khẩn cầu.

Thân thể gầy yếu ngã ngồi xuống đất trong vô lực, giống như cầu xin mà thở dài: “Ta... không nhớ ra a... Không có người... Không có...”

Duẫn Hạo cũng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể run rẩy, cứ im lặng như vậy, giống như thời gian đã ngừng lại ngay từ thời khắc này.

Nếu như sự cô phụ của ta trước đây khiến sợi chỉ đỏ của sự ràng buộc đứt đoạn, không biết máu tươi thứ tội của ta có tư cách để có thể vẫn hồi hay không...

Tại Trung...

80. Chương 77

Hành lễ rồi lui ra, đồng thời cũng đóng cửa lại.

Trong căn phòng hiện tại, yên lặng đến đáng sợ.

“Duẫn Hạo.” Tôn xưng không còn có tác dụng, vì bây giờ không có quân thần, chỉ có cuộc nói chuyện giữa nam nhân với nhau, “Tại Trung của quá khứ đã không còn rồi, quá khứ của y và người cũng chỉ là hồi ức.” Bước tới đằng sau Duẫn Hạo, ngữ khí thấp phần kiên định, “Huống hồ ký ức như vậy đối với Tại Trung mà nói thì chỉ là một loại dần vật, quên đi đối với y hẳn là một loại giải thoát.”

Không để ý tới sự trầm mặc của Duẫn Hạo, Hiền Trọng tiếp tục nói, “Ta sẽ cho y cuộc sống mới, ta sẽ không khiến y rơi lệ, ta sẽ cho y sự hạnh phúc.” Cho dù không nhận được sự chúc phúc của vị Ma vương...

Hi Triệt và Hữu Thiên đã giải thích sơ lược chuyện rắc rối phát sinh vào ba trăm năm trước, Tại Trung chịu thống khổ nhiều bao nhiêu thì Duẫn Hạo lại vô tình cùng tàn nhẫn bấy nhiêu.

Ký ức giữa bọn họ vẫn tồn tại trong đầu Tại Trung, nó chỉ đơn giản là đang ngủ yên, nhưng nước mắt của Tại Trung ngày hôm nay đã làm thức tỉnh hồi ức phủ đầy bụi, thế nhưng khôi phục như vậy cũng không có nghĩa là hạnh phúc.

“Duẫn Hạo, Tại Trung đã nhận định ta là bạn đời.” Đây là câu nói quyết tâm đầy kiên định, cũng là một loại tuyên chiến...

Tiếng bước chân đã đi xa, nhưng thanh âm giống như vẫn còn ở lại.

“Ta hi vọng y sẽ nhớ lại chuyện trước đây sao? Hồi ức ta cho y có lẽ chỉ có sự bi thống màu xám tro, dù ta khiến y nhớ lại, y cũng không thể hạnh phúc...” Mười ngón nắm chặt, nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Thế nhưng, Tại Trung, người là của ta...”

81. Chương 78

Quay về đi.”

“Vâng, thưa đại nhân.”

Hiền Trọng khẽ đặt Tại Trung lên xe ngựa, phân phó người hầu đi về vùng đất của hân.

Sau khi Tại trung như kẻ thất lạc linh hồn mà nhìn Duẫn Hạo mất đi tri giác, mặc cho máu nhỏ xuống từng giọt, cứ liên tục lăm bắm với chính mình một cách đầy thống khổ, y liền rơi vào hôn mê trong cơn hoảng hốt.

Nơi này chỉ có thể khiến Tại Trung thống khổ, bây giờ hân nhất định phải mau chóng dẫn y rời đi.

Xe ngựa dần dần chạy khỏi, cung điện nguy nga ở đằng sau cũng dần dần thu nhỏ lại, bên trong xe ngựa an tĩnh chỉ có tiếng thở nhẹ nhàng, Tại Trung nửa nằm trong lòng ngực của Hiền Trọng, im lặng ngủ say.

Hàng lông mi như cánh chim khẽ vỗ, nhân nhi vốn đang ngủ chậm rãi mở mắt, ngồi thẳng người dậy, cảm thấy sự xóc nảy dưới thân, đột nhiên trở nên cấp thiết.

“Sao vậy, Tại Trung...”

“Chúng ta đây là...”

“Bây giờ chúng ta đang trên đường quay lại.”

“Quay lại...” Tại Trung cúi đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Tại Trung?” Không cao hứng sao, nhìn trông rất mất mát.

“Ta... Ta muốn quay lại xem một chút.” Chậm rãi ngẩng đầu, thanh âm cực kỳ nhỏ.

“Cái gì?” Hân có chút giật mình, Tại Trung y chủ động yêu cầu trở lại, chẳng lẽ là nhớ tới điều gì đó, cho nên...

“Ta muốn quay lại xem một chút... Hân chảy rất nhiều huyết... Ta muốn...”

“Người là nói Duẫn Hạo sao?” Quả nhiên là nhớ tới điều gì đó, đây là đang lo lắng cho Duẫn Hạo sao? “Có phải người đã nhớ lại rồi không?”

Tại Trung ngẩn người, sau đó lắc lắc đầu. Một lát sau, lại nhìn Hiền Trọng lần nữa.

Dùng ngón tay mà túm lấy tay áo của Hiền Trọng, nghiêng đầu sang một bên, “Ta muốn... thăm hân, hân...”

Không yên lòng, cho dù có nhớ tới hay không, cũng đều không yên lòng đúng không? Hơi tự giễu, nhưng trên mặt không biểu lộ ra ngoài, vẫn là ánh mắt ôn nhu như trước đây, Hiền Trọng ra hiệu xe ngựa dừng lại, sau đó quay đầu.

“Hiền Trọng...”

“A, vậy bây giờ chúng ta trở lại đi.”

Có chút giật mình, nhưng Tại Trung lập tức lộ ra nụ cười đầy vui vẻ, “Àn, cảm tạ người.”

Sửng nịch mà xoa xoa mái tóc mềm mại của Tại Trung, không biết nói điều gì.

Xe ngựa dừng lại, Hiền Trọng bước xuống xe rồi đỡ Tại Trung xuống cùng, rồi gọi phó nhân tới.

“Mang Tại Trung đến chỗ của điện hạ.”

“Ân? Hiền Trọng, người không đi cùng sao?” Tại Trung nghi hoặc hỏi.

“Không, Tại Trung đi một mình đi.” Ta ở chỗ đó thì chỉ mang lại phiền phức mà thôi...

“Vậy được, ta... ta sẽ nhanh quay trở lại.” Sau đó liền đi về phía trước cùng phó nhân, bước chân rất nhanh, có thể cũng không phát hiện ra rằng bản thân vì sao lại cấp thiết như vậy, lo lắng như thế...

82. Chương 79

Đẩy cửa ra, nhìn thấy người bản thân muốn gặp đang đứng trước cửa sổ, liền muốn đi về phía trước ngay tức khắc, nhưng mới bước được vài bước, liền đứng lại.

Ta có thể cứ như vậy mà bước tới được sao, chần chừ muốn lùi về phía sau, thế nhưng một thanh âm bỗng vang lên, ngăn cản y lại.

“Tại Trung.” Khẳng định như vậy, thậm chí cũng không quay đầu lại xác nhận.

Nghe thấy có người đang gọi mình, Tại Trung không biết nên lùi hay tiếp tục bước tới, vì vậy chỉ có thể do dự đứng ở tại chỗ.

Ta kỳ thực vẫn còn có chút sợ hãi, nhưng thanh âm của người trước mắt vẫn vang ở bên tai, đừng quên hần, trong ký ức trước đây của ta có hần sao, nhưng là sự tồn tại như thế nào...

Nhìn thấy hần, trong lòng luôn có nghìn vạn loại mùi vị, rối rắm nan giải.

Giống như hiện tại, dựa vào sự dẫn lối trong tim, ta cảm thấy rất lo lắng, có thể sẽ thật sự chết khi tới trước mặt hần, rồi lại rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

... ..

Duẩn Hạo đưa lưng về phía Tại Trung, trong lòng ngập tràn nỗi hân hỉ, vốn đã cảm nhận được khí tức của Tại Trung đang chậm rãi rời xa, nhưng một lát sau bỗng cảm thấy nó đang tới gần, mà hần lại không dám xác định, lúc Tại Trung đẩy cửa ra, hần thật sự muốn lập tức lao tới ôm lấy y, vĩnh viễn không buông tay.

Hiền Trọng dẫn y rời đi, ta cũng không ngăn cản, vì ta phải để Tại Trung có không gian xoa dịu, bây giờ cấp thiết mà giam giữ y ở bên ngoài, có lẽ chỉ có thể mang đến kết quả hoàn toàn trái ngược, nhưng ta không nghĩ rằng chính Tại Trung... Chẳng lẽ y đã nhớ lại rồi sao? Nhớ lại chuyện trước đây, ta nên cao hứng sao...

Lúc Duẩn Hạo còn đang suy đoán, hần đột nhiên cảm nhận được một bàn tay băng lương tinh xảo đặt vào vết thương của mình, ngạc nhiên cúi đầu xuống, liền thấy Tại Trung đang đứng ở bên người hần, ngón tay mảnh khảnh khẽ chạm vào vết thương trên cánh tay.

“Tại Trung...”

“A... Ta...” Ai nha, ta vẫn không tự chủ được mà bước tới rồi, khi nhìn thấy vết thương trên tay hần, trái tim vốn đang do dự của ta liền lệch đi, nghiêng về phía phần lo lắng kia...

Vội vàng thu tay lại, giống như hải tử phạm lỗi sai, ánh mắt trốn tránh không dám nhìn thẳng vào Duẩn Hạo.

Ngón tay vừa ly khai được một giây liền bị bao bọc trong lòng bàn tay rộng lớn, y vì kinh ngạc mà ngẩn đầu, lại đối diện với ánh nhìn chăm chăm của Duẩn Hạo.

Ngón tay bị nắm lấy lại được đặt lên vết thương, Tại Trung chần chừ nhưng không kháng cự, “Miệng vết thương hỏ sâu a...” Nhìn gần một cách tỉ mỉ, vết thương đỏ thắm đã chậm rãi chuyển sang màu đen, trên

làn da vốn trơn bóng lộ ra vẻ dữ tợn chường mắt, khó chịu nhú mào, không kìm được mà phun ra một câu, “Người thật là, hỗn đản!”

Thế nhưng Tại Trung vừa nói xong liền hối hận, trời ạ, ta vừa nói cái gì vậy, cái miệng đang khê mở ngậm chặt lại ngay tức khắc.

“Tại Trung?!” Duẩn Hạo cũng có chút giật mình, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tại Trung biểu lộ tình cảm khác ngoại trừ phục tùng, đây là đang trách mắng ta sao? Vì cái gì mà trong lòng lại có chút vui vẻ thế này...

“Cái kia... Ta... Ta không phải cố ý...” Thôi rồi, hẳn là Ma vương a, sao ta lại không cẩn thận như vậy, lúc Tại trung còn đang lo lắng, thân thể mềm mại bỗng rơi vào một lồng ngực mạnh mẽ hữu lực trong thoáng chốc.

“Ta rất vui...” Thanh âm trầm thấp của Duẩn Hạo vang lên bên tai Tại trung, chậm rãi thu chặt cánh tay, ngửi hương thơm thanh nhã trên người Tại Trung, giống như không có chút phiền não gì.

“Điện hạ...”

“Gọi ta là Duẩn Hạo...” Điện hạ... thật sự là một xưng hô đầy xa lạ.

Duẩn Hạo sao... Cái miệng hơi hơi khép mở, thế nhưng không phát ra thanh âm, trong cổ họng giống như có cái gì ngăn lại, cái miệng nhỏ khê thở dốc, nhưng hai từ kia vẫn không nói ra được.

Dần dần buông tay ra, liền nhìn thấy khuôn mặt khó xử của Tại Trung, “Không nguyện ý sao?” Trái tim khê nhói đau sau khi nhìn thấy sự chống cự vô thanh của Tại Trung.

Tại Trung cắn môi dưới, sau đó khê lắc đầu.

Rõ ràng là hai từ rất đơn giản, thế nhưng dường như nặng nghìn cân, ép tới mức khiến ta không thở nổi, cảm thấy vô cùng sợ hãi... Sợ hãi! Là vì hẳn là Ma vương sao?

... ..

‘Duẩn Hạo...’ ‘Ai cho phép người xưng hô như vậy!’ ‘Người chỉ là một dục nô đề tiện, người có tư cách gì!’

“Tại Trung,” Ngón tay khê vuốt cánh môi bị Tại Trung cắn đến có chút trắng bệch kia, khuôn mặt hẳn lộ ra chút thất vọng, chút bất đắc dĩ, “Cứ gọi ta là điện hạ đi...”

Ta thật là buồn cười a, trước đây đã quy định như vậy rồi, chính ta cũng đã không khoan nhượng mà xé nát tình cảm của y từng chút một, rồi bây giờ lại buồn cười mà hi vọng y vẫn như xưa, vẫn si tình như thế, nhưng hiện tại, ngay cả tên của ta cũng là một loại hồi ức kinh khủng sao...

“Ân.” Cảm thấy đã duy trì tư thế như vậy đã rất lâu, Tại Trung mới đột nhiên nhớ tới lí do mình tới đây là gì.

“Ta đến xem thương thế của điện hạ.”

Tại Trung nhắc tới, Duẩn Hạo mới phát hiện vết thương của mình vẫn lộ rõ bên ngoài da, sao không để nó tự động khép lại? Bởi vì như vậy mới có thể khiến nỗi đau đớn nho nhỏ kia nhắc nhở hẳn đã mất đi bao nhiêu thứ.

“Ta tới giúp người thượng dược nhé.” Bước đến bên giường Duẩn Hạo, cầm lấy thuốc trị thương từ ngoài cửa, đây là thứ y cầm theo tiện đường vừa này.

83. Chương 80

Cẩn thận bôi lên, lúc nhìn thấy vết thương thì lộ ra vẻ mặt khó chịu, khiến trong lòng Duẩn Hạo không khỏi nhận được một chút thoải mái, y đang lo lắng cho ta, nhìn Tại Trung vì hẳn mà chuyên tâm thượng

được, Duẩn Hạo không khỏi lộ ra một nụ cười mỉm.

Tại Trung đã thay đổi rất nhiều, gan dạ hơn một chút, không giống như vẻ sợ sệt trước đây. Ba trăm năm, quả thực có thứ gì đó đã thay đổi.

“Được rồi, may là vết thương không quá nghiêm trọng.”

A, chút thương ấy ta cũng không cảm nhận được gì, lúc chảy máu bản thân cũng không phát hiện ra, khi đó chỉ nghĩ rằng Tại Trung đã mất đi ký ức...

Đúng rồi, Tại Trung đã quên ta rồi!

Nhìn thân ảnh gầy yếu của Tại Trung, lần đầu tiên vô lực như vậy.

“A!”

Tiếng hét đột nhiên vang lên, khiến Duẩn Hạo nhìn về phía cửa, không phải Tại Trung đang đi để được về chỗ cũ sao? Làm sao vậy?!

Nhanh chóng bước tới cửa, phát hiện Tại Trung thống khổ ngã ngòi trên mặt đất, khuôn mặt tái nhợt cùng những giọt mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán, có thể thấy rõ nỗi đau đớn của y.

Vừa định đỡ Tại Trung dậy, lại phát hiện Tại Trung đã hôn mê.

“Tại Trung!!!”

... ..

Ba ngày sau

“Vương...”

Không có hồi đáp, Hi Triệt chỉ có thể trầm mặc mà lui ra thêm một lần nữa, Tại Trung đã hôn mê ba ngày rồi, mà Vương cứ một mực trông coi ở bên giường, không hề nói lời nào.

Tại Trung, ta phải làm sao bây giờ...

... ..

“Trịnh Duẩn Hạo.” Sau khi Tại Trung hôn mê, ma thú lam sắc liền xuất hiện, “Ngươi là Thẩm Xương Mân,” Ta nhớ nó.

“Để Tại Trung thật sự hồi phục, có hai biện pháp.”

“Thật sự hồi phục?”

“Bây giờ y chỉ dựa vào ý thức mà tỉnh lại, thế nhưng đây chỉ là một loại hiện tượng giả dối, y sẽ thường rơi vào giấc ngủ say thêm một lần nữa, giống như bây giờ, thẳng đến khi vĩnh viễn làm bạn cùng hắc ám.”

“Ngươi nói cái gì!”

“Hai biện pháp, một là khiến ký ức thống khổ trước đây tái hiện lại, đương nhiên là sự chân thực lần thứ hai này sẽ khiến Tại Trung cảm thụ được nỗi thương tổn y từng trải qua trước đây, cái này đối với ngươi mà nói thì hẳn là rất đơn giản nhỉ.”

“Ta sẽ không tái thương tổn y.” Ôm chặt lấy Tại Trung, ta là súc sinh sao! Để Tại Trung trải qua thêm một lần thương tổn về tinh thần lẫn thể xác, sao có thể được!

“Thứ hai, tìm ‘Mệnh Liên’ ràng buộc ngươi và y, đây là một thứ bí ẩn, không ai biết nó là cái gì...”

“Àn?!”

Còn chưa chờ hẳn hồi tiếp, bóng dáng của ma thú kia liền biến mất tăm, chỉ lưu lại một câu nói, “Y sẽ tỉnh lại, nhưng ai cũng không biết khoảng cách đến ngày cuối cùng là bao lâu...”

... ..

“Tại Trung, ta sẽ không tái thương tổn ngươi, cho dù ta bị tan biến, ta cũng sẽ không tái thương tổn ngươi...”

Tại Trung, người có nghe thấy không...

84. Chương 81

Lòng bàn tay cảm giác được sự khê động từ ngón tay, “Tại Trung, tỉnh rồi sao?” Lập tức đứng dậy, kiểm tra xem Tại Trung có dấu hiệu tỉnh lại hay chưa.

Đôi mắt khép kín khê mở ra, thử chớp vài cái, cuối cùng cũng thấy rõ bóng người ở phía trên mình.

“Hiền Trọng...” Thì ra là... Ta còn tưởng rằng...

“Tại Trung, đã khỏe hơn chưa?” Hiền Trọng đỡ Tại Trung dậy, thần sắc lo lắng hiện rõ trên mặt. Ban đầu hắn đứng ngoài cung điện, chờ Tại Trung thăm Duẩn Hạo xong rồi cùng nhau quay lại, không nghĩ rằng lại biết được Tại Trung lâm vào hôn mê chẳng rõ lý do, lúc tới bên người Tại Trung, Duẩn Hạo đã cướp đi vị trí của Hiền Trọng, hắn một mực đứng ở bên giường mà trông coi Tại Trung, có chuyện mới chịu rời đi.

“Ân.” Sự thất vọng chợt lóe lên trong đáy mắt không thể nào che giấu nổi, khi ta đang ở trong hắc ám, rõ ràng có người gắt gao nắm lấy tay ta, kêu gọi tên ta trong lo lắng, cứ liên tục như vậy, nhiệt độ ấm áp kia vẫn không hề tản đi.

Nhưng lúc tìm được cửa ra trong hắc ám nhờ bước theo thanh âm của hắn, khi mở mắt ra, lại không phải thân ảnh trong tưởng tượng kia, mà là một người khác đang trông coi bên người ta.

“Hiền trọng, người đã đợi rất lâu rồi sao?” Là Hiền Trọng sao? Người đó là y sao...

Chờ... Ta đã chờ rất lâu rồi, mặc dù không ở bên người Tại Trung, nhưng nỗi lo lắng tích tụ ở ngoài cửa mấy ngày nay cũng vô cùng chân thật.

“Đúng vậy, may là Tại Trung cuối cùng cũng tỉnh lại.”

“A... Ân, cảm tạ người.” Quả nhiên là Hiền Trọng mới đúng, ta thật sự đã ngủ đến mức có chút mơ hồ rồi, sao có thể cảm thấy là... là điện hạ được cơ chứ...

Ta đây là làm sao vậy, càng ngày càng kỳ quái, luôn cảm thấy giữa ta và điện hạ có rất nhiều chuyện xảy ra ở quá khứ... ‘Đừng quên ta... Tại Trung...’ Bảo ta đừng quên, ta đã từng là người quan trọng của hắn sao?

Nghĩ đến đó, Tại Trung cảm thấy có chút lừa mình dối người, hắn là Ma vương a, mà ta thì là cái gì chứ... Ngẩng đầu nhìn bốn phía, xung quanh rộng lớn, tuy rằng bên giường có Hiền Trọng làm bạn, nhưng vì sao vẫn cảm thấy có chút vắng lặng...

“Hiền Trọng.”

“Ân?”

“Ta muốn quay về.”

... ..

“Vương, kết giới đã tăng cường rồi ạ.”

Quay về trên bảo tọa, nhìn những kẻ nhảy nhót reo hò ở dưới kia, Duẩn Hạo không khỏi có chút phiền lòng. Bỏ Tại Trung mà đến nơi này rồi dùng sức mạnh của hắn để tăng cường cho kết giới của Ma giới vào mỗi một nghìn năm, hừ, những con rối đáng thương của Ma giới, bi ai mà khản cầu sự bảo hộ từ sức mạnh kia.

“Điện hạ.” Người tới quỳ gối ngồi xổm, dùng tay ý bảo ma phó phía sau đưa đồ tới.

Sa mỏng trong suốt bao bọc trên thân thể không chút tí vết, hai mắt vô thần, cái miệng khê mở, thì thào nói, “Thỉnh điện hạ ban ân... Thỉnh điện hạ ban ân...”

Duẩn Hạo diện vô biểu tình mà nhìn vài con người đã bị khổng chế đang nằm rạp dưới chân hắn, sự khinh thường trong mắt không thể nào che giấu được.

“Điện hạ, đây là xử nữ thành kính nhất, thỉnh Vương hưởng dụng.”

Là lễ rửa tội bằng máu, là tiết mục được sắp xếp vào mỗi năm, a, chỉ thấy thật buồn cười...

Đứng dậy, nắm lấy bờ vai yếu đuối, vươn đôi răng nanh băng lãnh ra, mạnh mẽ đâm vào làn da, máu tươi phun ào ạt.

Quả nhiên là máu tươi thượng đẳng, hơi nhắm mắt lại, chuẩn bị hảo hảo uống hết huyết dịch của xử nữ này, nếu như tâm tình tốt, sẽ lưu lại sinh mệnh hèn mọn kia, rồi nó sẽ được sống sót ở Ma giới, làm một nô bộc mặc cho người bốn cọt, nhưng đương nhiên hắn cũng có thể muốn tính mạng của bọn chúng ngay bây giờ.

Trong lòng đột nhiên hiện lên một tia bất an, rút khỏi dòng máu tươi ấm áp kia, lúc những người bên dưới tưởng rằng Vương của vọn họ chuẩn bị lưu lại tính mệnh của con người kia, họ lại nhìn thấy Vương của Ma giới thoáng chốc trở nên phẫn nộ, không chút lưu tình mà hút hết huyết dịch trong thân thể kia, sau đó là từng người một.

Thân thể khô héo chất chồng trên mặt đất, đôi mắt trừng lớn, bên miệng dường như còn hơi mỉm cười, tưởng rằng thực sự sẽ được ban tặng sao...

Máu nhuộm thắm vạt áo, Duẩn Hạo ngồi trở lại trên bảo tọa, vuốt tóc trước trán che khuất biểu tình, tay dùng lực mà nắm lấy tay vịn ở bên cạnh, khoe miệng mỉm cười, che giấu nỗi đắng cay, “A, tỉnh dậy, rồi lại đi sao...”

85. Chương 82

Ánh dương quang ấm áp chiếu rọi, trong đình viện mỹ lệ, phó nhân cần cù đã dọn xong bàn ăn.

“A, món cuối cùng cũng làm xong rồi này!” Tại Trung vui vẻ bưng cao lương mỹ vị vừa mới làm xong lên, cẩn thận đặt xuống bàn ăn ở đình viện.

Cởi chiếc tạp dề ở bên hông xuống, chạy chậm đến bên suối phun cách đó không xa, ngọt ngào gọi, “Hiền Trọng, xong rồi đó.”

Hai người cùng nhau đi tới trước bàn ăn, nhìn một bàn thức ăn mỹ vị, Hiền trọng mỉm cười khen ngợi, “Tay nghề của Tại Trung thật khéo a, để ta nếm thử xem nào, chắc chắn là rất ngon đây.”

... ..

“Ăn ngon không?” Chẳng lẽ rất khó ăn, sao nửa ngày cũng không nói lời nào vậy.

Khoa trương mà thở dài một hơi, giây tiếp theo liền nhìn thấy Tại Trung khó chịu mà bĩu môi.

“A, Tại Trung, đây không phải là đồ ăn người làm sao?”

“Tất...” Vừa mở miệng, một chiếc bánh ngọt có hương vị ngọt ngào đã bị nhét đầy vào khoang miệng trong thoáng chốc. Thanh âm mơ hồ mà nghe cũng không rõ, để trả lời câu hỏi vừa nảy của Hiền Trọng, Tại Trung chỉ có thể cố sức gật gật đầu.

“Ta biết a, cho nên rất ngon.” Tiếp tục khoét thêm một miếng, tỉ mỉ nhắm nháp bánh ngọt Tại Trung làm từng ngụm một.

“Hiền Trọng, cảm tạ người.” Tại Trung cầm lấy ly sữa lắc đang được đặt trước mặt mình vào trong tay, uống từng ngụm nhỏ, “Ta biết mấy thứ này đối với người mà nói đều là vô vị, cho nên...”

“Không phải nga, Tại Trung. Rất ngon, thực sự.”

Thật sao? Vì chiều cố ta, để ta ăn uống, Hiền Trọng thường xuyên bồi ta ăn những thức ăn tương tự trước mắt, nhưng ta cũng chỉ là nếm thử mùi vị mà thôi. Thân là Ma tộc, Hiền Trọng chỉ cần uống máu là được,

không giống ta, quả thực chính là một con quái vật...

86. Chương 83

“Duẩn Hạo!”

Ấn?! Giật mình ngẩng đầu, a! Thật sự là hắn...

“Không hoan nghênh sao?”

“Mời ngồi.”

Duẩn Hạo ngồi xuống một cách tự nhiên, nhưng bầu không khí xung quanh nhất thời trở nên có chút áp lực.

Hiền Trọng không hỏi lý do Duẩn Hạo tới đây, toàn bộ Ma giới đều là lãnh địa của Ma vương, việc tới nơi này chính là theo tâm ý của Vương, thế nhưng lần này hắn không chỉ là tùy ý thăm hỏi...

Quay đầu nhìn về phía Tại Trung, lại phát hiện tay cầm ly của Tại Trung hơi run rẩy, Hiền Trọng nhẹ nhàng đặt tay lên mu bàn tay của Tại Trung, truyền cho y sự an tâm.

Tất cả những điều này đều rơi vào trong mắt Duẩn Hạo, trong lòng càng kích thích thêm sự bất mãn, vừa nãy đã nhìn thấy cảnh ăn cơm hòa hợp của hai người cách đó không xa, liền muốn xông tới kéo khoảng cách giữa bọn hắn ra, bây giờ, lại đang làm cái gì!

“Đại nhân.” Phó nhân bưng ba ly máu tươi tới rồi đặt ở trên bàn.

Hiền Trọng cầm lấy một ly rồi đặt trước mặt mình, ly khác thì đặt trước mặt Duẩn Hạo, ly còn lại thì không hề di chuyển.

“Điện hạ, thỉnh hưởng dụng.” Nói xong liền cầm ly lên rồi bắt đầu uống.

“Tại Trung, không thể uống.” Duẩn Hạo lạnh lùng nói.

“Cho nên ta tôn trọng y.” Dùng ánh mắt ra hiệu Duẩn Hạo nhìn ly huyết tương không di chuyển đang nằm ở giữa kia, ý là Tại Trung có phải uống hay không, quyết định bởi chính y.

Đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, Duẩn Hạo một tay biến ra một chiếc ly rỗng, sau đó cắt một vết dài nhỏ trên cổ tay bên kia, để máu chậm rãi chảy vào trong ly.

“A!” Tại Trung nhỏ giọng kinh hô, chiếc ly trong tay thiếu chút nữa là lật đổ.

“Người đã không ăn uống rất lâu rồi đúng không?” Duẩn Hạo giơ chiếc ly chứa máu tươi của mình đến trước mặt Tại Trung.

“Không có việc gì đâu.”

Hiền Trọng vừa muốn ngăn cản, Tại Trung đã cầm lấy chiếc ly mà Duẩn Hạo đưa tới rồi bắt đầu uống.

Thế nhưng giây tiếp theo lại kịch liệt ho khan, bộ dạng vừa thống khổ vừa liều mạng ẩn nhẫn khiến người ta đau thương không nói nên lời.

Hiền Trọng cầm lấy chiếc ly trong tay Tại Trung, lo lắng nói, “Cho dù là máu của Ma vương, cũng không được.”

Con người kim sắc bởi vì khó tin mà trợn to, “Sao có thể...”

“Trong cơ thể của Tại Trung không có huyết dịch nên không thể hòa tan vật dẫn, điều này, người biết chưa...”

Cái gì! Không có huyết dịch, chỉ có thể xác thôi sao... Như vậy thì làm sao có thể tồn tại được!

... ..

‘Bây giờ y chỉ dựa vào ý thức mà tỉnh lại, thế nhưng đây chỉ là một loại hiện tượng giả dối, y sẽ thường rơi vào giấc ngủ say thêm một lần nữa, giống như bây giờ, thẳng đến khi vĩnh viễn làm bạn cùng hắc ám.’

Đó là sự thật sao...

... ..

‘Người thực sự chán ghét ta như vậy sao...’

‘Hừ! Người nghĩ xem... Huyết dịch của người thật đúng là tội ác!’

‘Duẩn là chán ghét huyết của Tại Trung đúng không? Ha ha, vậy thì không sao nữa rồi! Không còn thứ khiến Duẩn Hạo chán ghét kia nữa rồi... Đã không còn nữa rồi...’

Hồi ức cùng hiện thực xông tới, thống khổ cùng hối hận giao nhau.

Vừa nãy Tại Trung không hề cự tuyệt mà liền uống hết ly máu tươi kia, tín nhiệm ta như vậy...

... ..

‘Ta nhất định phải dựa vào máu của điện hạ thì mới có thể tiếp tục sinh tồn.’ ‘Điện hạ...’

Trước đây, người xem ta là người duy nhất, lấy máu của ta để kéo dài sinh mệnh.

Bây giờ, ngay cả phần đặc biệt kia, ta cũng đã mất đi rồi...

87. Chương 84

Dưới ngọn đèn rực rỡ là những đôi nam nữ dòng dõi quý tộc, mặc phục sức hoa lệ, vai kề vai, cùng nhau khiêu vũ.

Lúc Hiền Trọng dắt tay Tại Trung mà xuất hiện ở sàn nhảy, mọi người liền ngừng lại vài giây rồi nhỏ giọng bình luận, nhưng một lát sau, từng người lại đi làm chuyện của mình.

“Này, người xem, hình như thật sự là Kim Tại Trung đó đấy!”

“Ân, ta còn tưởng rằng hắn đã chết rồi chứ, nhưng vẫn khiến người ta chán ghét như trước đây!”

Thiếu nữ ở bên cạnh tiếp lời, người bạn liếc thiếu nữ vừa mới lên tiếng một cái, nói một câu đầy châm chọc, “Người đồ kị à.”

“Hừ, làm như người cao thượng lắm ấy, không biết ai vừa nãy khi thấy kẻ đó tiến vào của thì mặt liền như trái khổ qua ấy nhỉ.”

“Ta là khinh bỉ hắn! Lúc trước đã hại điện hạ, cư nhiên... còn có mặt mũi mà xuất hiện! Lại còn mê hoặc cả Hiền Trọng Thân vương! Thực sự là tức chết đi được!”

Lời càng nói càng lớn tiếng, thiếu chút nữa đã lôi kéo sự chú ý của những người khác, hai thiếu nữ vội vàng bước tới một bên, để tránh rước lấy phiền phức.

“Ở vũ hội trước đây, điện hạ đã từng phát lệnh rằng không cho phép bất cứ kẻ nào nói những điều liên quan tới Kim Tại Trung ở nơi hắn xuất hiện, nếu không hậu quả...”

“Ta cũng biết a! Nhưng mà... không phục!”

“Được rồi được rồi... Hắn không thể tiếp tục vừa ý như vậy được nữa đâu.”

“Hừ, sẽ giống hệt như trước đây cho mà xem.”

... ..

Tại Trung gắt gao nắm lấy bàn tay của Hiền Trọng, nhìn khung cảnh rộng lớn như vậy, trong lòng có chút sợ hãi.

“Tại Trung, cứ theo ta là được.”

Hai người chậm rãi bước tới giữa sàn nhảy, âm nhạc êm dịu, dựa sát vào nhau, bước nhảy dưới chân biến hóa, bàn tay bên hông mãi đi theo.

Kết thúc một ca khúc, Tại Trung thấy những người xung quanh đều nhìn về phía bên này, có chút xấu hổ mà muốn đổi vị trí, thế nhưng vừa muốn đi tới một chỗ khác, lại nhìn thấy một người bước thẳng tới, sự xuất hiện của hắn khiến toàn bộ ma quỷ trong vũ hội ngừng lại hành lễ.

Khom lưng, vươn tay, khoe miệng khe lộ ra nụ cười mỉm, “Có thể nhảy một khúc không, khách nhân tôn quý của ta.”

Đây là đang mời ta sao? Ta nên nói thế nào bây giờ...

“Ta... Ân? Hiền Trọng...”

Hiền Trọng đặt tay của Tại Trung vào trong lòng bàn tay của Duẩn Hạo, xoay người áy náy nói với Tại Trung, “Ta có chút việc, cần phải ly khai, điện hạ sẽ chiêu cố người.”

“A, ta sẽ chiêu cố hảo y.” Đứng dậy, kéo Tại Trung vào trong lòng ngực mình, tay còn đặt lên vòng eo mảnh khảnh của Tại Trung, khí tức ấm áp truyền vào bên tai Tại Trung.

... ..

Phó nhân ngoài điện cung kính mà mở cửa xe ngựa cho Hiền Trọng bước vào, trước khi định lái xe đi, phó nhân liền thử hỏi, “Đại nhân, có chuyện cần quay về gấp sao?” Trong ấn tượng của ta thì không có chuyện gì cả a...

“Đột nhiên có việc thôi.”

“Vâng.”

Nhìn lòng bàn tay của mình, vừa nãy lúc Duẩn Hạo mời Tại Trung, trong tay y hơi vùng ra, có lẽ Tại Trung không phát hiện, nhưng điều đó rất rõ ràng.

Ta là có chuyện mới ly khai...

Nhìn ngoài cửa sổ xe ngựa, khe thở dài, tối nay, thật đúng là an tĩnh nha...

... ..

“Tại Trung, phải chuyên tâm nga.”

“Ân.” Dựa hảo gần a, sao ta có thể không phân tâm được, mà cũng không dám ngẩng đầu lên nữa, có phải hắn vẫn luôn nhìn ta không...

“A, Tại Trung, ngươi biết không, mặt ngươi rất đỏ đấy.” Duẩn Hạo cố ý dựa sát vào thêm một chút, cánh tay cũng càng thu chặt lại.

Nha, quả nhiên hắn vẫn luôn nhìn ta, trên mặt thật sự là càng ngày càng nóng rồi.

Lúc Tại Trung cảm thấy khí lực trên thân mình đều sắp bị rút đi, vũ khúc cuối cùng cũng kết thúc.

“Ta đi lấy nước uống.” Nói xong, giống như chạy trốn mà nhảy ra khỏi cái ôm của Duẩn Hạo.

Biết tại Trung đang xấu hổ, Duẩn Hạo cũng không đuổi theo, nhớ lại bộ dáng của Tại Trung ban nãy, tâm tình không khỏi tốt hẳn lên.

... ..

Tại Trung bước tới một nơi hơi hẻo lánh, cầm lấy ly nước được cho thêm một cục đá rồi uống từng ngụm lớn.

Có lẽ vừa nãy ta chỉ là khát mà thôi, ân, hắn là vậy rồi.

Xoay mình trở lại đại diện, nhưng không cẩn thận mà đụng trúng một người, người nọ cũng không cẩn thận mà đánh rơi một thứ gì đó xuống đất.

“A! Xin lỗi, ta không cố ý đâu.” Ngồi xổm xuống, luống cuống muốn nhặt thứ rơi lả tả trên mặt đất lên, thế nhưng tay lại bị người phía trên ngăn cản.

“Không sao.”

“A, cảm tạ.” Thấy hắn không có trách cứ mình, Tại Trung cảm kích mà tạ ơn.

Sau khi thu dọn xong, người kia kéo lấy Tại Trung, nhìn một hồi lâu, sau đó khỏ sở mà lắc lắc đầu. Tại Trung có chút hoang mang, liền hỏi, “Người... sao phải lắc đầu a?”

“Người đã mất đi thứ gì đó, đúng không?”

“Ta...” Sao hắn lại biết...

“Là ký ức.” Kéo tay Tại Trung qua, nhét một chiếc hộp vào trong tay y, “Linh hồn của người không được trọn vẹn, vì người thiếu khuyết ký ức quan trọng nhất của mình.”

“Mở nó ra, người có thể tìm về thứ mà người đã mất.”

“Có thể tìm về được sao?” Thứ mà ta đã quên...

“Đương nhiên có thể, tin ta, người có thể nhớ lại rất cuộc mình là ai, còn có thể nhớ lại người quan trọng nhất của người nữa.”

“Người quan trọng nhất...” Ý thức của Tại Trung có chút mơ hồ, trong miệng lẩm bẩm theo câu nói của người trước mắt.

“Đúng vậy, người quan trọng nhất của người, Tại Trung không muốn nhớ lại Duẫn Hạo sao?”

“Muốn...” Đôi mắt cũng dần trở nên vô thần, tay chậm rãi đặt lên trên chiếc hộp, giống như bị mê hoặc mà muốn mở nó ra.

“Đúng, chính là vậy, mở nó ra, người có thể nhớ lại ngay tức khắc.”

“Nhớ lại... Nhớ lại Duẫn Hạo...”

Trong chớp mắt, hồng quang quỷ dị phân tán bốn phía. Trong mơ hồ, là tử mâu trống rỗng, là nụ cười tà nịnh...

88. Chương 85

“Nha! Các người mau nhìn xem! Kim Tại Trung đang làm cái gì kia! Điên rồi sao!!”

“Trời ạ! Hừ, đây mới đúng là bộ mặt thật của hắn!”

Đằng xa truyền đến tiếng ầm ĩ, khiến Duẫn Hạo phải bước đến xem tình hình.

Lúc hắn đi đến gần, lại kinh sợ mà ngậm ngẫn ở tại chỗ.

Mái tóc vốn xám bạc đã nhiễm một màu đỏ đầy chói mắt như ngọn lửa đang mạnh mẽ bùng cháy, trong con ngươi tử sắc là vẻ hỗn độn vô thần, hoa sen yêu dị bên khóe mắt trông vừa méo mó vừa nhu mì. Móng tay dài hơn vài phần, hơn nữa còn biến thành thứ màu đen như muốn cắn nuốt linh hồn, lễ phục trên thân cũng trở thành sa mỏng tím đỏ, mơ hồ lộ ra bắp đùi tuyết trắng, bộ dạng này... không phải vẻ vốn dĩ của Tại Trung!

Bàn tay vô tình đâm thủng lồng ngực, máu tươi dính đầy mười ngón sạch sẽ, theo đạo lý thì sức mạnh của Tại Trung không cách nào tập kích được Ma tộc có mặt ở đây, nhưng cách tấn công mạnh mẽ đầy nhẫn tâm

cùng với khí tức tàn độc đang tỏa ra trên người Tại Trung hiện tại đều là điều chưa từng có từ trước đến đây, Tại Trung không thể như vậy được, chỉ có thể nói rằng, người bây giờ căn bản không phải là Tại Trung!

Vươn đầu lưỡi, từ ngón trở liếm qua, ánh mắt cố ý nhìn về phía Duẩn Hạo, nụ cười tà mị bên khóe miệng khiến y càng giống như một cây anh túc, hấp dẫn mị hoặc, nhưng lại gây chết người.

“Người không phải Tại Trung! Rốt cuộc người là ai!!” Duẩn Hạo bước về phía trước, nắm lấy bàn tay dính đầy máu tươi của Tại Trung, tra hỏi.

“Nga, ta không phải Tại Trung sao? A, ngay cả khí tức của nhân nhi cũng không phân biệt ra sao? Ma vương đại nhân...”

Đúng, đây quả thực là khí tức của linh hồn Tại Trung, thế nhưng người trước mắt cùng với Tại Trung chính là hai thái cực a!

Là linh hồn xâm nhập... Có người tiến nhập thân thể của Tại Trung.

“Người có mục đích gì?”

“Mục đích? A, ta chỉ hảo tâm giúp hần rồi... Giúp hần tìm về ký ức đã mất đi!”

Nghiêng người dựa vào lồng ngực của Duẩn Hạo, chân cố ý ma sát bụng dưới của hần, ngón tay càng không an phận mà đùa giỡn với sợi tóc buông thõng ở bên cạnh của Duẩn Hạo.

“Điện hạ, người cư nhiên còn hỏi ta là ai, thật là, quảng ta cho Hi Triệt đại nhân chơi lâu như vậy rồi quên liền luôn sao? A, ta phải trừng phạt người nga, dùng cái thân thể này... hảo hảo mà... trừng... phạt... người.”

89. Chương 86

Lui về phía sau vài bước, ‘Tại Trung’ giơ tay phải, vén y sam trước ngực lên, móng tay hắc sắc lưu lại dấu vết hơi đỏ trên làn da non mịn, sau đó dùng lực một cái, trên đó lập tức lộ rõ vết máu tí ti.

Giống như còn chưa đủ, ‘Tại Trung’ lại chạy đến trước bàn bên kia, chậm rãi mở hai chân ra, sau đó liền ngửa ra sau, buông mái tóc dài lộn xộn lên thân, Ma tộc ở xung quanh há mồm thở gấp, y phục bị vén lên từng chút một, thân thể tuyết trắng sắp hiện ra trước mắt mọi người.

“Đủ rồi!” Nhanh chóng tiến lên, tay bóp lấy cái cổ mảnh khảnh của ‘Tại Trung’, trong ánh mắt là sự phẫn nộ khó có thể mà che giấu.

Tay chậm rãi dùng lực, ‘Tại Trung’ cũng không phản kháng, chỉ diện vô biểu tình mà mặc cho Duẩn Hạo đưa bản thân vào trong khối mù của tử vong.

Thân thể dần dần nghiêng về phía trước, kề mặt vào cổ Duẩn Hạo, trong mắt kẻ khác thì ‘Tại Trung’ chính là đang câu dẫn khiêu khích, nhưng kỳ thực hần đang nói rằng, “A, điện hạ, dùng lực thêm một chút nữa đi, ta không thấy đau nga, chỉ có thân thể đang dần dần trở nên băng lãnh dưới bàn tay của người cảm thấy khó chịu mà thôi...”

Duẩn Hạo lập tức tìm lại lý trí, buông tay mình ra, nhìn một vòng hồng ngân thật đậm trên cổ Tại Trung, trong lòng ngập tràn sự áy náy.

“Tại Trung...”

“Đau lòng rồi sao? Thật khiến người ta đổ kị đấy!” Nhân thần trống rỗng chậm rãi biến mất, bây giờ ấn nhập vào tầm mắt Duẩn Hạo là màu lục sẫm đầy quỷ dị, linh hồn đang dần dần thâm nhập và cắn nuốt Tại trung!

“Rời khỏi y mau!”

“Là mệnh lệnh sao?” Lộ ra vẻ mặt sợ hãi, thế nhưng lại không có cảm giác mà sát hại Ma tộc yếu đuối không kịp trốn đi ở bên cạnh, “Nhưng ta không muốn nghe lời đầu, làm sao bây giờ?”

Nghiêng đầu, vẻ mặt hoang mang, thế nhưng nụ cười tàn nhẫn bên khóe miệng đã nói rõ tất cả.

Kim mâu liền trở nên âm trầm, một trận hồng quang lướt qua, hai người khiến ánh nhìn chăm chú của Ma tộc đều biến mất trên đại điện. Sau khi những Ma tộc khác bàn luận xong, lại giống như không có việc gì mà cười nói tản đi, không ai quan tâm đến những người vừa mới bỏ mạng...

... ..

Trong phòng Duẩn Hạo, một đạo ánh sáng hắc ám bao bọc lấy một nhân nhi yêu mị, thiết liên trên người lung lay theo người ở trong kết giới, phát ra tiếng vang đầy thanh thúy.

“Ô, điện hạ à, ngươi cứ như vậy mà xích ta lại, không sợ thiết liên này làm đau ‘ta’ sao?”

“Chẳng lẽ ta phải để cho ngươi ăn mòn linh hồn của y thêm một bước nữa sao!”

“Thì ra là vậy, thế nhưng cái linh hồn khiếm khuyết này đã sắp hoàn toàn sa ngã rồi, ngài cứ trực tiếp vứt hẳn đi đi, cần gì phải phiền phức như vậy mà dùng xiềng xích này để khóa ta lại, khiến ta không có cách nào động đậy được chứ.”

Duẩn Hạo không trả lời, sau một trận tĩnh lặng, Duẩn Hạo âm lãnh hỏi, “Nói, mục đích của ngươi.”

Nghe thấy khẩu khí lạnh lẽo của Duẩn Hạo, vẻ mặt vốn đang mỉm cười đầy quyến rũ cũng trở nên âm trầm, “Điện hạ a, biết vì sao ta có sức mạnh như thế này không? Hừ, linh hồn dung hòa ở trong đây rất phong phú đấy!”

“Địa lao tàn khốc nơi Ma giới, sự đói khát của nghìn năm bị áp bức trói buộc, điên cuồng mà cướp đoạt trên người ta từng cái một, lấy tư cách là báo thù, ta đã chiếm đoạt linh hồn của bọn họ một cách dễ dàng! Người xấu xí, kẻ dơ bẩn, thực sự là rất nhiều đấy, điện hạ biết số lượng không?”

“Không ngừng tàn sát, hủy hoại thân thể của ta, thế nhưng bây giờ ta lại tìm được một thể xác khá thỏa mãn rồi. Ta luôn nhớ ngài đấy, điện hạ ạ. Bây giờ ta đã quay về rồi, ngài có cao hứng không?”

“Ly khai Tại Trung.”

“Tại Trung... Lại là Kim Tại Trung!”

Thanh âm phẫn nộ kêu gào đầy bất mãn, “Điện hạ a, ngài rất lưu tâm đến hắc nhi, nhưng mà...”

“Ngài cũng không hảo hảo chờ hắc a.”

“Dễ dàng xâm nhập như vậy, là nhờ có linh hồn yếu đuối, tâm linh trống rỗng của hắc, giả dựa trong hắc ám đầy thống khổ, rất yếu đuối nha, còn muốn được giải thoát nữa... Không có ký ức, lỗ hổng khiếm khuyết, tịch mịch, mệt mỏi, tuyệt vọng, nội tâm của hắc đã trong vòng xoáy của hắc ám rồi, không leo ra được đâu.”

“Câm miệng!”

“A, điều này sao có thể được. Ta đang nói cho hắc biết hắc là ai, trước đây đề tiện đến mức nào, khiến Ma vương điện hạ chán ghét đến mức nào a...”

“Nếu không thì ta cho hắc một chút ký ức của ta cũng được, để hắc có thể nhìn thấy thân thể của chính mình mà càng thêm ‘cao hứng’.”

“Ngài biết bây giờ hắc thế nào rồi không, a, càng thêm tuyệt vọng nga, cảm thấy bản thân rất bẩn, rất khiến người ta chán ghét...”

“Ầm ——” Không cách nào khiến bản thân gây nên thương tổn với thân thể thuộc về Tại Trung, đồ vật bên trong căn phòng thoáng chốc đã bị phá hủy, bụi bặm tràn ngập khắp nơi.

90. Chương 87

Người là ai!” Người trước mắt có khuôn mặt giống như y, nhưng mái tóc, màu mắt lại tuyệt nhiên bất đồng.

Y phục sắc sỡ, ăn mặc lộ liễu, còn nhìn y bằng ánh mắt đầy trêu tức.

“Người hỏi... ta là ai?” Chậm rãi bước tới gần Tại Trung, tay nhanh chóng dùng lực mà nâng cầm Tại Trung lên, tay kia men theo đường nét của gương mặt, rồi đi một đường xuống phía dưới, đi tới vị trí của trái tim.

“Ta chính là người nha, Kim Tại Trung.”

“Nói dối!” Ta đang đoan trang đứng ở nơi này, hắn đang đùa sao?!

“Nếu như nói chính xác hơn thì không lâu sau đó, hắn là rất nhanh thôi, ta chính là người rồi.” Hoàn toàn chiếm giữ, hoàn toàn thay thế.

“Cái gì?”

“Hừ, người nghe không hiểu thì cũng không sao, những.... những tình cảnh này người hắn đã nhìn thấy và hiểu được rồi đúng không?”

Bị nhắc đến, trái tim Tại Trung mạnh mẽ nhói đau, hình ảnh vừa hiện lên trước mắt đều là nỗi nhục nhã cùng sự đau đớn khó có thể mà mở miệng.

Đây là quá khứ của ta sao?

Ma vương cao cao tại thượng, hay còn là một Ma quân tên Trịnh Duẩn Hạo; Mà Kim Tại Trung, chẳng qua chỉ là một dục nô dễ tiện thấp hèn...

Hắn ghét bỏ tâm ý của ta, chán ghét mà xem như rác rưởi rồi xé bỏ...

Hắn vô tình nhắc đến nhiều lần, tàn nhẫn mà dập tắt sự chờ đợi cuối cùng và duy nhất...

Hắn chán ghét ta, tất cả mọi thứ, hắn đều chán ghét đến cực điểm.

Thì ra, ta kinh khủng như vậy...

Nhìn vẻ mặt càng thêm nỗi tuyệt vọng của Kim Tại Trung, trong tim Hồng Lánh không ngừng dâng lên khoái ý. Để hắn nhớ lại quá khứ, ta thật là thiện lương, còn đặc biệt lựa chọn một đoạn ngắn rồi làm sâu sắc thêm một chút, nhưng hắn là vẫn chưa đủ.

Ngữ khí giễu cợt vang lên lần thứ ba, khiến sinh khí còn lại của Tại Trung cũng bị rút ra từng bước một.

“Người lại xuất hiện ở trước mặt hắn, người đã làm bẩn hắn, sẽ khiến hắn càng thêm chán ghét mà vứt bỏ, càng thêm ghê tởm!”

Tại Trung sợ hãi mà nhìn hai tay của mình, giống như một con búp bê không có linh hồn, không ngừng lặp đi lặp lại:

“Xin lỗi... Xin lỗi...”

Tâm linh bị phong bế không nghe thấy tiếng kêu gào trầm thấp bên ngoài của Duẩn Hạo, thân thể suy yếu rơi vào trong vũng bùn, càng lún càng sâu...

91. Chương 88

Thời gian trôi qua từng ngày, nhưng tình hình của Tại Trung lại ngày càng nguy hiểm, nhân cách bị thay thế, khiến Duẩn Hạo một mực về thể xác lẫn tinh thần.

Nhìn thấy Tại Trung là một điều tốt, nhưng nếu như dưới tình cảnh như vậy, dùng phương thức như thế thì...

“Ô, Ma vương đại nhân, người lại tới thăm ta sao?” Hai tay cùng phần eo đều bị thiết liên gắt gao xích lại, Hồng Lánh giống như cố ý muốn kích thích lửa giận của Duẩn Hạo, không bị ngăn cản mà lắc lư thân thể bị mình thao túng. Khẽ mở đôi chân thon dài mê người, giữa đôi môi đỏ mọng không ngừng đóng mở là cái lưỡi nhỏ đang khẽ liếm láp, hai chân khép lại, như có như không mà ma sát lẫn nhau, hận không thể lập tức câu dẫn sắc dục của người trước mắt.

“Điện hạ, Hồng Lánh muốn dùng thân thể này để hầu hạ ngài nga, sủng hạnh ta đi, nhìn xem, thân thể này đậm đặc đến mức nào, đói khát đến mức nào...”

Lời nói bị nén lại trong cổ họng, tay của Duẩn Hạo xuyên qua thân thể Tại Trung, bàn tay biến mất trong cơ thể xuyên qua chướng ngại vật, phá hủy phụ thể trong đó.

“Ngài xác định muốn làm như vậy sao? Như vậy chẳng những không thể hoàn toàn hủy diệt ta, mà còn khiến Kim Tại Trung đau khổ tột cùng, thậm chí không cẩn thận thì sẽ hoàn toàn mất hẳn đấy!”

Thế nhưng nhìn thấy bộ dạng không lay động của Trịnh Duẩn Hạo, vẻ mặt quyến rũ vừa nãy của Hồng Lánh lập tức sụp đổ.

Nếu như tiếp tục bị Trịnh Duẩn Hạo ăn mòn, sức mạnh của ta sẽ yếu đi, đến lúc đó, đừng nói không thể khống chế thân thể hiện tại, mà ý thức của Kim Tại Trung cũng sẽ tăng mạnh, cuối cùng là hoàn toàn khôi phục, vậy nỗ lực bấy lâu nay của ta không phải sẽ trở nên uổng phí sao!

Hảo a, Trịnh Duẩn Hạo, vì không để nhân nhi mà mình quý trọng bị người khác chiếm giữ nên liền cứng rắn hạ quyết tâm mà liều mạng một lần sao? Vậy để ta xem trái tim của người rốt cuộc cứng rắn đến trình độ nào nhé!!

Dáng vẻ yêu dã dần dần rút đi, sợi tóc dài màu bạc rơi lả tả bên eo, y sam tuyết trắng khiến Tại Trung như không nhiễm một hạt bụi, thuần tịnh thoát tục.

“Tại Trung...” Kinh ngạc mà khẽ hô lên, Tại Trung, là Tại Trung!

“Duẩn... Người đang làm gì? Ô... Hảo đau... Tại Trung hảo đau...” Trên khuôn mặt tái nhợt chảy đầy mồ hôi, nước mắt bên khóe mi lăn xuống mu bàn tay đang xuyên vào thân thể Tại Trung của Duẩn Hạo, nóng hổi dọa người.

“Duẩn Hạo... Người thực sự chán ghét Tại Trung sao? Tại Trung đau a... Người có nghe thấy không? Tại Trung rất đau! Duẩn Hạo lấy tay ra đi... Đừng giết ta... Được không...”

Suy yếu mà thỉnh cầu, bàn tay bị trói chặt cổ sức duỗi về phía Duẩn Hạo, tử mâu sâu đậm giống như ba trăm năm trước, chứa đầy nỗi tuyệt vọng cùng đau đớn.

Rõ ràng biết kẻ trước mắt không phải Tại Trung, thế nhưng trái tim lại không khống chế được mà đau nhói. Tại Trung, đừng nói nữa... Sao ta có thể giết người, sao ta có thể tái thương tổn người được!

“Duẩn Hạo... Sao người lại chán ghét ta như vậy! Ta rõ ràng thích người như thế... Ta thích... hảo thích Duẩn Hạo người a!” Kêu gào như bị mắc chứng cuồng loạn, đôi mắt đã sưng đỏ, nước mắt trong veo đã cạn khô...

“Ta biết Duẩn Hạo không thích Tại Trung, Tại Trung không tốt, cái gì cũng không tốt. Không nên ngu xuẩn mà đi vẽ cái bức tranh gì đó, cầm cái loại rác rưởi kia để khiến Duẩn Hạo bức dọc, không nên liên tục nói về Duẩn Hạo, hoang tưởng một cách đầy ngu ngốc...”

“Thế nhưng... Thế nhưng Tại Trung không phải cố ý.” Hoảng loạn mà ngẩng đầu lên, cấp thiết mà giải thích, vội vàng mà nâng người dậy, khiến thiết liên trên tay kéo căng thêm chặt, dần dần xuất hiện vết thương.

“Ta vốn tưởng rằng Duẩn Hạo sẽ vui vẻ, ta rất chăm chỉ mà đi chuẩn bị! Trong đầu luôn có thân ảnh của Duẩn Hạo, từng nét bút từng đường vẽ, rất chăm chỉ. Rất muốn nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Duẩn Hạo, nói không chừng, còn có thể ôm Tại Trung, kéo tay Tại Trung nữa...”

Khóe miệng câu lên một nụ cười ngọt ngào, nào ngờ nụ cười đó lại là lưỡi dao sắc bén, đâm trái tim Duẩn Hạo đến nhói đau.

“Duẩn Hạo chán ghét Tại Trung gọi tên, Tại Trung không gọi nữa. Chán ghét Tại Trung uống máu của Duẩn Hạo, Tại Trung... Tại Trung chỉ cần một chút được không... Không đúng! Tại Trung không cần, không cần nữa! Tại Trung có thể cắn đứt cổ tay mình, như vậy một chút cũng không hề đau. Còn nữa... Còn nữa... Tại Trung chán ghét máu của Tại Trung... A, điều này... điều này thì cũng không sao cả!” Tại Trung đột nhiên rất vui vẻ mà nói với Duẩn Hạo, “Những thứ khiến Duẩn Hạo cảm thấy dơ bẩn đã không còn nữa rồi, Tại Trung đã vứt hết chúng đi rồi, sau này cũng sẽ không còn nữa!”

Thấy Duẩn Hạo không có phản ứng gì, nổi đau đớn trong cơ thể vẫn còn đó, Tại Trung bỗng nhiên trở nên như mất đi sinh mệnh, cúi đầu nhỏ giọng nức nở, “Tại Trung sẽ ngoan, không khiến Duẩn Hạo tức giận, Duẩn Hạo không tức giận... không tức giận nữa...”

“Ừm...” Nụ hôn ẩm ướt như đang cướp đoạt, Duẩn Hạo chỉ có thể dùng biện pháp này mới có thể không tiếp tục nghe thấy những lời khiến bản thân nổi điên từ trong miệng Tại Trung, lệ thủy trộn lẫn, chảy vào khoang miệng, là nỗi đắng cay như kim châm muối xát.

“Điện hạ, ta chỉ biết người không thể nhẫn tâm.” Nụ cười tà nịnh, phá vỡ toàn bộ những điều vừa nãy.

Ta cũng có chút không phân rõ rồi, người vừa nãy, là Tại Trung của ta sao...

92. Chương 89

Duẩn Hạo cưỡng ép dùng ma lực để phá hư phụ thể trong cơ thể của Tại Trung, hẳn biết bản thân đang rất mạo hiểm, hơn nữa vẻ khốc liệt kể lể tê tâm phế liệt của ‘Tại Trung’ khiến Duẩn Hạo rơi vào trong sự lo lắng cùng vô lực chưa từng có từ trước đến nay.

Tất cả đều là lỗi của ta, là ta đã giầy vò thân thể, cắn xé tâm hồn của Tại Trung khiến y đau khổ, nhục nhã và bị thương nên mới khiến trái tim Tại Trung mất phòng ngự, dễ dàng có thể bị đánh nát rồi xâm nhập.

Duẩn Hạo phẫn nộ giơ tay lên, muốn phát tiết nỗi buồn khổ trong tim mình, lại bị một bàn tay khác nắm lấy.

“Vương, đã thất lễ.”

Hữu Thiên buông tay Duẩn Hạo ra, đi tới trước mặt hắn, lấy ra một vật thể bị vải đen che đậy, “Vương, muốn cải biến tình trạng hiện nay, bây giờ đã có một biện pháp rồi.”

... ..

Ngồi xổm xuống, lẳng lặng mà nhìn dung nhan tiêu tụy của Tại Trung, ngủ rồi sao? Cẩn thận mà nghiêng về phía trước, ấn một cái hôn lên đôi môi mềm mại.

“Ừm...” Hai mắt mở ra, màu sắc hỗn độn như trong dự đoán, bất quá, đã biến mất ngay tức khắc.

“Điện hạ, đã muộn như vậy rồi, là nhớ ta sao?” Ngữ khí ái muội, lời nói câu nhân, Hồng Lánh nghiêng đầu mỉm cười.

Bên hông bị dùng lực mà kéo đến một cái, xiềng xích vốn đang khóa thân thể lại cũng tiêu tan.

“A, không nhịn được rồi sao?” Không khỏi có chút mừng thầm, ngón tay thon dài đang muốn cởi bỏ y phục trước ngực Duẩn Hạo, nhưng giây tiếp theo lại đụng phải một thứ kim loại bằng lương.

Tay bị Duẩn Hạo nắm lấy, dùng lực, bên tai chỉ nghe thấy âm thanh của vũ khí sắc bén đâm vào thân thể cùng với...

“Tại Trung, quay về đi...”

Không dám tin mà mở to mắt, máu tươi trên tay càng ngày càng nhiều.

“Tại Trung, đây là máu của ta, người có cảm nhận được không...” Hai thân thể chậm rãi dựa sát vào nhau, máu của Duẩn Hạo hóa thành ánh sao đỏ, dần dần tiến vào cơ thể của Tại Trung.

“A! Điện hạ... Người!” Thở dốc từng ngụm một, sao có thể như vậy?! Ta đang tách rời, đang tan ra. Ngay cả ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

“Tại Trung, tỉnh lại đi, ta là Duẩn Hạo... là Duẩn Hạo của người đây...”

Máu chảy càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nhiều, màu mắt diễm lệ cũng rút đi cùng lúc, hình dạng nguyên bản của Tại Trung phục hồi lại như cũ.

“Duẩn Hạo... Duẩn a!” Ý thức của Tại Trung đã quay về thân thể, nhưng lại bị cảnh tượng trước mắt hù dọa đến ngây người.

“Tại Trung, là người.” Đôi môi bởi vì mất máu mà trở nên trắng bệch cong thành một độ cung đẹp mắt, sau đó càng cố sức đâm toàn bộ thanh kiếm sắc bén vào trong cơ thể mình.

“Đang làm gì vậy a! Duẩn Hạo, dừng tay... dừng tay!” Liễu mạng muốn rút tay ra, thế nhưng Duẩn Hạo lại gia tăng sức mạnh mà ngăn cản.

“Không được, tiếp tục qua một lúc nữa là xong rồi.”

Tiếng kêu thê lương vang vọng khắp căn phòng rộng lớn, ánh sáng hỗn độn tản đi, Tại Trung hoàn toàn biến về bộ dạng vốn có.

“Điện hạ, nếu như trong lòng người có ta thì tốt biết bao nhiêu...” Thanh âm tiêu tán, hồn phách vỡ tan, phía sau quỹ kế âm độc kỳ thực chỉ là ý nghĩ muốn dùng chân lưu lại đầy góc ngách mà thôi...

“Nếu như hận cũng là một loại phương thức, người có thể nhớ ta hay không...”

Có một kẻ tên Hồng Lánh, còn là người người từng yêu thương sâu đậm, cũng yêu người...

Thấy Tại Trung thuộc về mình cuối cùng cũng quay lại, Duẩn Hạo liền trở nên an tâm.

“Tại Trung, nhớ ta, mặc dù là hồi ức thống khổ, ta cũng không muốn người quên ta.”

Không có tư thái của Ma vương, Duẩn Hạo giống như tiểu hài tử mà khẩn cầu, khiến Tại Trung càng thêm đau lòng.

“Ta biết trong lòng người vẫn có ta như xưa, như vậy, là đủ rồi.” Duẩn Hạo vui vẻ mỉm cười, đây là lần thứ hai Tại Trung nhìn thấy nụ cười của Duẩn Hạo, hảo âm áp...

... ..

‘Vương, dùng máu tươi của người mình yêu mến có thể gọi linh hồn phủ đầy bụi về, thế nhưng nhất định phải để người bị phong ấn tự mình đâm kiếm sắc vào trong cơ thể của đối phương, đồng thời vết thương mà đối phương bị đâm phải sẽ không thể phục hồi lại được...’

A, dùng máu của người mình yêu mến để mở phong ấn, vậy xem ra, trong lòng Tại Trung... có ta a... Như vậy, là đủ rồi.

“Duẩn Hạo... ta nhớ... Ta không có quên... không có quên!”

Tại Trung khóc không thành tiếng, cố sức ôm chặt lấy Duẩn Hạo, hai người dựa vào nhau, ý thức của Duẩn Hạo cũng dần dần rút đi, không nghe thấy tiếng kêu gào đau đớn của Tại Trung, “Tại Trung, lần này, có thể lưu lại bên người ta không?”

Chap này không biết mọi người nghĩ sao nhưng ta thấy tội cho cả ba a:”< tội=“” cho=“” tại=“” trung,=“” duẩn=“” hạo,=“” và=“” cả=“” hồng=“” lánh=“”>

Ta có mà tội cho Hồng Lánh thì mọi người cũng đừng ném đá ta nhé TT~TT

93. Chương 90

Duẩn Hạo bởi vì thụ thương mà mê man, giúp Duẩn Hạo quấn băng xong, Tại Trung nhìn Duẩn Hạo thật sâu một cái, sau đó xoay người rời đi.

Ngoài điện, một người sau khi nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, liền xoay người lộ ra nụ cười giống như trước đây.

“Ta đã chờ rất lâu rồi.”

“Chúng ta đi thôi.”

Vô thần mà nhìn nhân nhi rời đi, không quan tâm đến máu tươi chảy xuống từ vết thương bị xé rách, chậm rãi bước về chỗ cung điện thâm sâu, “Người, cuối cùng vẫn rời đi...”

... ..

Ba ngày thấm thoát trôi qua, đã có điều cần phải giải quyết và nói rõ rồi.

“Tại Trung, đã quyết định rồi sao?”

“Ân, cảm tạ người, Hiền Trọng.”

Cái ôm đầy cảm kích, xác thực mùi vị biệt ly.

“Trước đây và ba ngày này, ta đều rất vui vẻ, ta rất vui mừng vì có thể gặp được người, Hiền Trọng.”

“A, Tại Trung, người nói đúng được phân nửa mà thôi.”

“Ân?”

“Không phải trước đây và ba ngày, vì sau này ta cũng sẽ luôn ở bên người Tại Trung.”

“Nhưng mà...”

Bất đắc dĩ mà thở dài một hơi, “Tại trung, cho dù biết người không thuộc về ta, nhưng chẳng lẽ ở một bên nhìn người cũng là điều không thể sao?”

“Không... Hiền Trọng người... Xin lỗi.” Tại Trung áy náy, chỉ có thể xin lỗi.

“Không phải đã nói là đừng xin lỗi rồi sao?” Tại Trung, người biết không, đôi lúc, ba chữ này tổn thương lòng người đến mức nào.

“Tại Trung có thể dùng ba ngày này để bồi ta, ta đã rất vui vẻ rồi.” Dùng lực mà ôm chặt lấy Tại Trung, nói ra lời chúc nguyện thật lòng, “Tại Trung, phải thật vui sướng đấy.”

“Ta sẽ.”

“Cái này cho người.”

“Đây là cái gì?”

“Mang vào được không, đây là lời thỉnh cầu cuối cùng của ta.”

Chiếc nhẫn kim sắc đeo ở trước ngực, vàng sáng lấp lánh mỹ lệ.

“Hiền Trọng, cảm tạ.”

... ..

Nhìn bóng lưng Tại Trung rời đi, im lặng ngưng mắt nhìn, ‘Duẩn Hạo, không biết lúc nào ta mới có thể mang theo phần yêu thuộc về ta kia để đi tiếp nhận sự chúc phúc của người đây...’

94. Chương 91

Sau khi xác định đã rời khỏi tầm mắt của Hiền Trọng, bước chân đang thả chậm của Tại Trung lập tức tăng tốc, chạy thẳng về phía gian phòng của Duẩn Hạo, “Duẩn Hạo, ta muốn ở bên người người, hảo muốn gặp người.”

Sau khi giúp Duẩn Hạo băng bó vết thương, Tại Trung lập tức hạ quyết tâm, trong lòng Duẩn Hạo có cảm tình với ta, nhưng bây giờ vẫn chưa thể hoàn toàn lưu lại, còn có một việc cần phải đi giải quyết. Vì vậy nhân dịp Duẩn Hạo hôn mê vì tình trạng vết thương không được tốt, Tại Trung liền đi chỉnh lại trái tim của mình, đợi đến khi đã hoàn toàn xử lý tốt toàn bộ, chắc chắn phải hảo hảo ở cùng một chỗ với Duẩn Hạo, sau đó không bao giờ buông tay nữa.

Chỉ còn cách cánh cửa một khoảng nhỏ, nhưng Tại Trung cố ý thả nhẹ cước bộ, mong đừng quấy rầy đến Duẩn Hạo, bước tới cạnh cửa, lúc chuẩn bị gõ lên, lại mơ hồ nghe thấy tiếng trò chuyện.

“Ngài thật sự định làm như vậy sao?”

...

“Ngài không định ở cùng một chỗ với Tại Trung sao?!”

...

“Ngài...”

“Ta quyết định sẽ buông tay.”

“Vương! Không phải ngài yêu y sao!”

“Chỉ là thương hại mà thôi...”

... ..

‘Chỉ là thương hại mà thôi...’ ‘Chỉ là thương hại... mà thôi...’

Thì ra cũng chỉ là thương hại thôi sao... Ta lại hiểu sai ý nữa rồi sao...

Vịn vào tường, không để bản thân cứ như vậy mà té ngã, quay đầu lại, đi về phía gian phòng mà Hi Triệt an bài cho mình sau này.

Đóng cửa lại, cuối cùng cũng tiêu hao hết toàn bộ khí lực của mình, lưng dựa vào cửa, trượt ngồi xuống đất, vùi đầu vào trong khuỷu tay, không có nước mắt, không đau lòng, chỉ cảm thấy có một loại cảm giác tỉnh mộng.

Y không muốn ở cùng một chỗ với ta, y chỉ là thương hại... Không có thích... Càng không có yêu...

Nhưng Tại Trung lại không nghe thấy những lời phía sau, bị thương mà gào thét.

... ..

“Vương, người đừng lừa gạt chính mình nữa! Người không yêu Kim Tại Trung, rốt cuộc người đang lừa ai!”

“Lừa ai... Ta là đang lừa chính ta a! Y sẽ không nguyện ý lưu ở bên người ta, không phải y đã đi rồi sao... Lúc ta không có cách nào giữ y lại, y đã quả quyết rời đi rồi, đi đến bên cạnh hắn...”

... ..

“Ngài chỉ thương hại y thôi sao?”

...

“Người ta có thể thương hại... chỉ có chính ta mà thôi...”

Đêm trăng

Tịch tịch mà bước vào trong khóm hoa, gió đêm khuya thổi tung mái tóc, chim sơn ca hót líu lo, nhưng vì sao lại có vẻ thê mị không nói nên lời.

Gió lạnh thổi rét thấu xương, Tại Trung nhìn bản thân chỉ mặc một chiếc áo mỏng, thở dài một tiếng, chuẩn bị quay về.

“Duẩn Hạo!”

“Tại Trung!”

Hai người đều có chút kinh ngạc, Duẩn Hạo giật mình vì hần căn bản không phát hiện Tại Trung đã quay lại, mà Tại Trung vì đã nghe thấy lời Duẩn Hạo nói vào buổi chiều, cho nên trong lòng rất hỗn loạn, cứ gập mặt như vậy, nhất thời đều không nói nên lời.

Thấy Tại Trung trầm mặc, tưởng rằng Tại Trung không biết mở miệng xưng hô ra làm sao, hoặc vì tiếng ‘Duẩn Hạo’ vừa này kia mà hối hận, thế nên hần liền giấu đi nụ cười khổ bên môi, ngữ khí cố gắng nói mềm nhẹ đi một chút, “Tại Trung, không cần phải gọi như vậy, cứ điện hạ là được rồi...”

Ân?! Điện hạ sao... A, vậy cứ như thế đi...

“Tại Trung thích những đóa hoa này sao? Thế nhưng phải cẩn thận nhé, loài hoa này có gai, đừng làm thương chính mình.” Nói xong, vươn tay định hái một đóa để đưa cho Tại Trung.

“Vậy người...” cũng cẩn thận...

Còn chưa kịp nói xong, ngón tay của Duẩn Hạo đã bị gai đâm chảy máu.

“Bảo ta cẩn thận, nhưng còn người thì sao!” Có chút sinh khí mà cầm lấy tay Duẩn Hạo, không có suy nghĩ nhiều mà ngậm vào trong miệng ngay tức khắc. Cái lưỡi mềm mại nhẹ nhàng liếm láp, đầu ngón tay mẫn cảm truyền đến từng trận tê dại, “Tại Trung...” Hạo muốn cướp đoạt đôi môi nhỏ nhắn kia, nhuốm đầy khí tức của y, thế nhưng vừa mới cúi đầu, lại chạm phải đôi mắt của Tại Trung cũng đang ngẩng đầu lên, hơi thở ấm áp pha trộn vào nhau, khiến hai người đều hơi thở gấp.

Duẩn Hạo tiến về phía trước một bước, tay kia tự nhiên muốn ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Tại Trung.

“Rắc ——” Tiếng cành cây gãy vì bị giẫm lên khiến hai người đều thanh tỉnh lại.

“Khu, Tại Trung, không cần nữa đâu.” Giả vờ bình tĩnh, khiến thanh âm nghe có chút băng lãnh.

“A... Ân.”

Bầu không khí có chút không được tự nhiên, Tại Trung nhớ còn có một số điều cần phải nói, vì vậy liền cố lấy dũng khí mà mở miệng, “Điện hạ, ta có chút chuyện muốn nói.”

Có chuyện muốn nói với ta sao? Duẩn Hạo đang suy đoán, bỗng nhìn thấy ánh trăng chiếu rọi xuống một thứ – chiếc nhẫn kim sắc lấp lánh trong cổ Tại Trung, đó là... Thì ra là như vậy sao...

“Không cần nói nữa Tại Trung, ta biết rồi.”

“Ân?”

“Nếu như Tại Trung muốn đi, thì liền rời đi đi.”

“Cái gì... Không phải!”

Nhìn Tại Trung đầy phức tạp, y là không đành lòng khiến ta cảm thấy khổ sở sao, vậy cứ để ta nói là được...

“Tại Trung, người đi đi.”

Ngữ khí nhàn nhạt, nhưng mang theo giọng điệu ra lệnh. Nói xong, Duẩn Hạo liền xoay người rời đi, để lại Tại Trung đứng một mình dưới ánh trăng thanh lãnh, ngơ ngác mà đứng nhìn...

Nhẫn kim sắc, là tượng trưng cho sự hứa hẹn của tình yêu, người nhận được tín vật của hần, mà của ta thì không còn... Ta đã hiểu rồi. Tại Trung, người đi đi...

95. Chương 92

“Hi Triệt đại nhân!”

“Ân? Tại Trung.” Quả nhiên là đã quay lại rồi, khí tức của Tại Trung càng ngày càng nhạt đi, hôm qua còn tưởng là ảo giác của bản thân nữa.

“Xin người giao vật này cho điện hạ.”

“Đây là cái gì, a, là lễ vật sao?”

... ..

“A, biết rồi, ta sẽ giao.”

“Ân.”

“Đúng rồi, Tại Trung, sau này cứ trực tiếp gọi Hi Triệt đi, kèm theo từ đại nhân, nghe kỳ lắm!”

“Ân... Hảo.” Sau này, là sau này của bao lâu...

“Vật này giao cho Vương sao... A, Vương vẫn nói mấy lời trái với lòng mình, hai người rõ ràng nhìn trông đã biến hảo rồi.” Nhận lấy thứ đồ mà Tại Trung đưa cho mình, Hi Triệt định đi làm xong việc của mình trước, lễ vật này, hẳn là không phải gấp đâu.

... ..

Ngồi xuống nơi bản thân ngẫu nhiên phát hiện ra, nhìn quanh một lần, đều là những bông hoa kim sắc đầy lóa mắt, mặc dù không có vẻ rực rỡ giống như đôi mắt của Duẫn Hạo, thế nhưng vẫn lấp lánh như xưa.

Vòng tay ôm lấy mình rồi lấy đầu kê lên đùi, nhỏ giọng thì thầm, “Duẫn Hạo... người sẽ đến chứ?”

... ..

Bóng đêm chậm rãi bao trùm khắp chân trời, Hi Triệt giãn người một chút, thỏa mãn nhìn được vật hoàn thiện một cách hoàn mỹ mà bản thân mới tinh luyện.

“Đúng rồi, thứ đồ Tại Trung giao cho ta sáng nay vẫn chưa đưa cho Vương, thiếu chút nữa là quên mất rồi.”

Đi đến ngoài gian phòng của Duẫn Hạo, làm động tác hành lễ, sau đó đưa một cái hộp tinh xảo ra trước mặt Duẫn Hạo, “Vương, đây là thứ mà Tại Trung bảo ta đưa cho người, người khẳng định không muốn nhìn sao?”

Nguyên ngày hôm nay Duẫn Hạo cũng chưa từng rời khỏi gian phòng, càng không để ý đến bất kì người nào bắt chuyện với bản thân, im lặng đến có chút khó tin.

“Tại Trung...”

Chậm rãi mở mắt, Hi Triệt ở bên cạnh cảm thấy có chút buồn cười thâm trong lòng, Vương a, có lẽ chỉ có Tại Trung mới có thể khiến người có động tĩnh nhỉ.

Mở hộp, phát hiện bên trong có một tờ giấy.

... ..

“Kim Hi Triệt, Tại Trung đưa thứ này cho người vào lúc nào!”

Sao trông phần nộ vậy, trên đó viết cái gì? “Vào buổi sáng.”

Ánh đỏ lóe lên vẻ khát máu ngập tràn trong đôi mắt, nắm chặt lấy thứ trong tay, sau đó giống như điên mà chạy ra ngoài.

Hi Triệt bước tới cửa, nhặt lên tờ giấy mà Duẩn Hạo lỡ thả ra giữa lúc vội vàng, sau khi đọc xong chữ trên đó, cả người liền ngồi bệt trên mặt đất trong ngơ ngác, khóe mắt rơi xuống những giọt nước thật to, “Tại Trung... Xin lỗi...”

Đây là chuyện mà Hi Triệt vĩnh viễn không cách nào tha thứ cho bản thân.

... ..

Duẩn Hạo:

Để ta gọi người như vậy nhé.

Ta không muốn rời khỏi người, cho ta thêm một cơ hội nữa được không? Đừng đuổi ta đi...

Ta sẽ chờ người ở nơi có một biển hoa kim sắc, thẳng đến khi bầu trời bị nhuộm tia hắc ám cuối cùng mới thôi. Nếu như đợi đến lúc đó mà người vẫn chưa xuất hiện, ta sẽ tự động rời đi, ta sẽ không trở thành kẻ gây phiền phức của người.

Duẩn Hạo, người... sẽ đến chứ...

Tại Trung

... ..

Lời Tại Trung nói, ý là muốn lưu ở bên người ta sao? Chẳng lẽ những gì mà ta hiểu lúc đó đều sai!

Tại Trung, đừng đi! Chờ ta!!

96. Chương 93

“Chờ một chút! Duẩn Hạo vẫn chưa tới, đừng đi, đừng đi!”

Đuổi theo tia sáng còn lại, Tại Trung lớn tiếng cầu xin.

Chân đã tê rần, thân thể cũng vì không di chuyển nhiều mà trở nên cứng ngắc, chạy đầy bất ổn, hi vọng tia sáng thuộc về ban ngày có thể tan đi chậm hơn một chút.

Chân vấp phải hòn đá, Tại Trung đột nhiên ngã xuống mặt đất, muốn bò dậy, nhưng lại không có sức lực.

Sự bất đắc dĩ cùng nỗi bi thương khiến Tại Trung không khỏi mỉm cười, thê lương mà cười nhạo sự ngu xuẩn của bản thân.

Duẩn Hạo căn bản sẽ không tới, ta còn ngu ngốc chờ ở nơi này để làm cái gì? Thực sự cảm thấy có chút buồn cười...

Bầu trời âm u, không nhìn ra là sắc trời đang vào buổi tối, hay điềm báo của cơn mưa đông.

Thế nhưng những hạt mưa bụi đang dần rơi xuống cùng với sự tiêu tan hoàn toàn của ánh chiều tà đã giải thích tất cả.

Trời đã tối rồi, những hạt mưa băng lương này đang thương hại ta sao? Xem ra, vĩnh viễn đều chỉ là thương hại mà thôi...

Chạm rãi nhắm mắt lại, có chút không muốn mở ra.

... ..

“Tại Trung!” Vẫn chưa đi, Duẩn Hạo vừa lo lắng vừa đau lòng mà ôm Tại Trung vào trong lồng ngực mình, “Tại Trung, tỉnh dậy đi.”

“Ân... Duẩn Hạo...”

“A, là ta a. Tại Trung, xin lỗi, ta lại khiến người khổ sở rồi.”

“Duẩn Hạo...” Đây là thật sao? Hay chỉ là ảo giác của chính ta.

“Duẩn Hạo... Ta không có thực hiện theo lời hứa, trời đã tối rồi, nhưng ta vẫn không có đi.”

“Tại Trung!” Duẩn Hạo có chút tức giận mà ngắt lời y, “Tại Trung, ta không để người đi đâu, là ta đã hiểu sai, lưu lại, ta chỉ muốn người lưu lại!”

“Ân? Duẩn Hạo có thể để ta lưu lại sao?”

“Tại Trung, lưu lại đi, ở bên cạnh ta.”

“Ta...”

“Ta biết trước đây đã khiến người thương tâm, sau này ta sẽ quý trọng người, sẽ không khiến người khổ sở thêm nữa.”

Trước đây... Nghe đến từ đó, Tại Trung cũng không vui vẻ, nụ cười bên khóe miệng cũng trở nên có chút đắng cay.

“Không cần.”

“Cái gì?!” Tại Trung không muốn lưu lại sao? Nhưng mà... Không, lần này cho dù Tại Trung muốn rời đi, ta cũng sẽ không buông tay!

“Tại Trung, ta sẽ không buông tay!”

Lắc đầu, vẫn lắc đầu!

“Không! Ta không muốn sự thương hại của người!”

“Thương hại?” Sao có thể thương hại được chứ! Chờ một chút, chẳng lẽ là...

“Tại Trung, đó là lời ta tự mình dối người, không phải sự thật.”

...

“Tin ta được không? Ta tuyệt đối không thương hại người!”

...

“Tại Trung, ta yêu người.”

Hôn lên đôi môi đỏ mọng nhưng băng lãnh, hai đầu lưỡi đan vào nhau, khí tức pha trộn đầy hỗn độn, “Tại Trung, ta yêu người.”

“Duẩn...”

Nụ hôn triền miên, trái tim gần kề, lặp lại một lần rồi lại một lần, chỉ có câu “Ta yêu người” kia

97. Chương 94

“Tại Trung...”

Ánh mắt nhu tình, là tình cảm sâu sắc mà Tại Trung chưa từng nhìn thấy bao giờ, “Duẩn Hạo, ta cũng...”

“Tại Trung!”

Sau một trận bạch quang, người vốn đang ở trong lòng đã biến mất ngay tức khắc.

“Tại Trung! Tại Trung!”

... ..

“Người đang tìm hắc sao?”

Xoay người, phát hiện Tại Trung đang ở ngay phía trước mình, cấp thiết bước một bước, nhưng phát hiện đất đai dưới chân cùng cảnh vật xung quanh đều rơi vào trong thế giới trắng nhợt.

“Nơi này là ‘Vô’.”

“Đưa Tại Trung cho ta.”

“Thế nhưng người phải lưu lại.” Thanh âm không có tình cảm, ở đây không có bất kì sự vật nào, vô cùng tương xứng với từ ‘Vô’.

“Người đang đùa sao?!”

“Không, người hắc phải biết ở nơi này, sức mạnh trên người người sẽ hóa thành hư vô, ở nơi này, tất cả đều trống rỗng.”

Quả thực, sau khi đặt chân đến nơi này, trên người không cảm giác được một chút tồn tại của ma lực nào, điều có thể làm cũng chỉ là đứng ở nơi này, chờ đợi bước tiến tiếp theo.

“Kim Tại Trung, ngày hôm nay nhất định phải biến mất.”

Hắc nói cái gì! Cái gì gọi là nhất định phải biến mất cơ!

“Người hiểu mà, ‘Mệnh Liên’ đã không còn, hôm nay là cực hạn của hắc rồi.”

“Khí tức của hắc càng ngày càng nhạt đi, đến nỗi người thân là Ma vương nhưng cũng khó có thể mà nhận ra được.”

“Kim Tại Trung, tồn tại vĩnh viễn cùng với hắc ám, hôm nay là sự bắt đầu của hắc.”

“Đừng nói nữa.” Từng bước đi đến gần nơi truyền ra thanh âm kia, đúng vậy, nơi này bây giờ chỉ có Duẩn Hạo cùng với Tại Trung đang nằm ngủ mê mẫn ở đằng xa, đến nỗi người đang lên tiếng kia cũng không nhìn thấy, cũng không cảm nhận được, chỉ có thanh âm duy nhất cùng sự thật tàn khốc.

“Ta có thể thay thế y đúng không?”

“Người và hắc vốn là nhất thể, mệnh định tương liên, người có thể dùng chính mình để khiến hắc thoát khỏi kiếp nạn này.”

“Hảo.”

Câu trả lời đầy kiên định, không có một chút do dự nào.

... ..

Bốn phía trong nháy mắt từ vẻ trắng nhợt chuyển thành biển lửa của địa ngục, xiềng xích đen sẫm gắt gao trói lấy hai tay cùng hai chân của Duẩn Hạo, sau đó phía trên liền rơi xuống hai cái lưới câu to lớn, xuyên mạnh vào trong xương quai xanh, kiếm sắc ở phía trước phá thủng không khí mà đâm thật sâu vào phần bụng vốn đã bị thương, máu tươi chảy vào trong biển lửa phía dưới chân, lập tức truyền đến những tiếng kêu gào thảm thiết.

Đốm lửa chạm vào làn da của Duẩn Hạo liền biến thành dây thép sắc bén khảm vào trong máu thịt, một lúc sau, trên người Duẩn Hạo đã không còn phần da nguyên vẹn nào.

“Để Tại Trung... sống...”

Giống như hoàn thành giao dịch, Tại Trung đang nằm yên ở đằng xa chậm rãi bị một vòng tử quang bao lấy, điểm sáng bốn phía hội tụ thành sức mạnh, khiến nhân nhi đang ngủ say dần dần mở mắt.

“Duẩn Hạo!” Vừa mới mở mắt, lại là cảnh sinh tử biệt ly.

“Đừng tới đây!”

Dòng máu đỏ tươi nơi khóe miệng biến thành màu đen đầy quỷ dị, mái tóc đen vốn dài đến mắt cá chân đã bị hỏa diễm thiêu cháy đến phần thất lưng, đôi mắt kim sắc cũng bị màu trắng ăn mòn.

Máu, máu ở khắp người! “Duẩn Hạo! Duẩn Hạo!”

Giống như phát cuồng mà chạy đến bên người Duẩn Hạo, nhưng cuối cùng cũng không đến được, “Duẩn Hạo! Duẩn a... Duẩn... Duẩn Hạo!!!”

“Tại Trung... Đừng tới đây, ta không bị gì đâu.”

“Gạt người! Như vậy mà không bị gì sao! Duẩn Hạo, ta đã nghe thấy rồi, ta đã nghe thấy hết những lời các người vừa mới nói rồi, ta không sao cả, đừng vì ta... vì ta mà chịu nỗi thống khổ như vậy!”

“Tại Trung... Người hãy nghe ta nói.” Duẩn Hạo không ngừng thở hổn hển, sau đó nặn ra nụ cười vô lực, “Tại Trung... Bây giờ ta thừa nhận... trước đây ta đã xem người... như một thứ đồ...”

“Tại Trung... Trước đây ta đã sai rồi... Bây giờ... người tha thứ cho ta được không?”

“Từ trước đến nay ta chưa từng trách cứ người!” La khóc đến mức tê tâm phế liệt, tay cố sức nắm lấy đất đai dưới chân, trên tay cũng dần chồng chất vết thương...

“Vậy sao... Thế thì tốt rồi...”

“Duẩn Hạo, đã hơn hai nghìn năm, ta si ngốc chờ mong ngày đêm để chỉ được ở cùng một chỗ với người, ta chỉ cần có người là đủ rồi. Phong ấn nghìn năm, chờ đợi nghìn năm, cũng chỉ là muốn gặp được người mà thôi. Cho dù trước đây người lãnh đạm với ta, thì đó cũng đều là quá khứ cả rồi.”

“Tại Trung... Tại Trung... Ta yêu người...” Ý thức trên cơ bản đã hoàn toàn tan rã, con mắt cũng dần dần không nhìn rõ được phía trước, đó là người sao... Người đang vì ta mà khóc sao...

“Tại Trung... Ta yêu người... Ta yêu người... Ta yêu người...”

Đầu gối giống như bị đánh gãy, nặng nề mà quỳ trên mặt đất, trong miệng phun ra ngụm máu tươi màu đen sẫm, đã không cảm giác được sự đau đớn nữa rồi...

“Tại Trung... Ta yêu người.”

“Duẩn Hạo... Ta... cũng yêu người... Cho nên... tha thứ cho ta...”

Trong đầu đột nhiên giống như bị gãy xương mà đau nhói, trái tim thoáng chốc bóp nghẹt khiến Duẩn Hạo không tài nào thở nổi.

“Tại Trung!!!”

“Duẩn Hạo... Nếu như ta biến mất, người sẽ không sao nữa... Duẩn, ta hảo muốn ở cùng một chỗ với người...”

Nhảy vào biển lửa sâu thẳm dưới chân, mái tóc dài màu bạc mạnh mẽ tung bay, y bào bạch sắc bị xoắn lên vì hơi nóng của hỏa diễm, nước mắt đang rơi chảy vào bên khóe miệng đang khê mỉm cười, tử mâu mỹ lệ vẫn luôn chăm chú nhìn về phía trước, cho đến lúc cuối, vẫn như cũ mà khắc sâu bóng hình của hắn... Duẩn Hạo... Vậy là đủ rồi... Đã không còn tiếc nuối nữa rồi...

“A ——” Giống như cự thú đang phát cuồng, kịch liệt mà vùng vẫy, trong miệng chỉ có thể kêu gào đầy tuyệt vọng tê tâm phế liệt, “Tại Trung! Tại Trung a!!”

Khí tức khát máu lan tràn, trong nháy mắt, Duẩn Hạo đã giật đứt xiềng xích trói buộc trên người mình, không hề để ý tới bất cứ thứ gì mà biến mất trong hỏa diễm đầy dữ tợn.

“Ta đã nói rằng ta sẽ không buông tay...”

Hỏa diễm vô tình mà cắn nuốt, không hề nhìn thấy... hai thân ảnh đang ngã vào nhau...

... ..

Đêm vẫn yên tĩnh như trước, thế giới vừa nãy dường như chỉ là khói mây, tất cả lại trở về hình dáng lúc ban đầu.

98. Chương 95

Hi Triệt...”

“Cái gì...” Ngơ ngác mà nhìn trời, nghe thấy Hàn Canh đang gọi mình mới phục hồi tinh thần lại.

“A, không có gì.”

“Nga.”

Vẫn đang vì chuyện ba trăm năm trước mà hổ thẹn tự trách mình, nhìn Hi Triệt như vậy, trong ngực Hàn Canh cũng rất khó chịu, thế nhưng lại bất lực.

“Lại trôi qua thêm ba trăm năm nữa rồi...”

“Đúng a.”

...

“Canh, người nói xem, lần này còn có thể có kỳ tích xuất hiện không?”

“Ân?”

“Lần trước cũng là ba trăm năm, nhưng Tại Trung đã quay lại, vậy lần này...” Thật đáng ghét, nước mắt lại rơi xuống nữa rồi.

“Triệt...”

...

“Hi Triệt đại nhân, đừng khóc a.”

“Đã nói đừng gọi ta là Hi Triệt đại nhân rồi mà, cứ trực tiếp gọi ta...” Xoay người, nước mắt lại càng không ngừng tuôn rơi.

... ..

Hai người đan chặt mười ngón tay, gắt gao dựa vào đối phương, vĩnh viễn không chia lìa...

... ..

“Xương Mân, cái thứ tên Mệnh Liên kia rốt cuộc là cái gì?”

“Tình... Chỉ có duy nhất một chữ ‘tình’...”

...

“Tại Trung.”

“Ân?”

“Người ở trong tim ta.”

—— Hoàn Chính Văn ——

99. Chương 96

“A! Hữu Thiên, ta làm hỏng lễ vật kết hôn mà người chuẩn bị tặng cho Tại Trung ca rồi.”

“Khụ khụ ——” Nước trà chuẩn bị nuốt xuống lập tức phun ra, đây chính là bức tranh mà ta khổ cực mấy ngày mới vẽ xong a! Ta vốn rất ít khi vẽ tranh để biếu tặng, lần này chăm chú ngồi vẽ, cũng xem như dâng tặng sự chúc phúc cho hai người khổ tận cam lai kia.

Nhưng không nghĩ rằng... không nghĩ rằng... cứ nhiên lại biến thành một đồng than củi đen xì xì ngay trước mắt, ai...

“Hữu Thiên, người không thấy tức giận sao~~”

Đôi mắt giảo hoạt gắt gao nhìn thẳng vào vẻ mặt của Hữu Thiên, thấy Hữu Thiên chỉ phun trà, không cam lòng mà ngồi ở bên giường, còn cố ý hung hăng đặt bàn chân vừa mới giẫm đạp trong bùn đất lên khăn trải giường sạch sẽ của Hữu Thiên.

“Hữu Thiên~~ Chán quá đi à... Người cũng không thêm chơi với ta.”

“Hữu Thiên! Ta vừa mới bắt được rất nhiều con côn trùng ở chỗ đó của chúng ta nga, nhỏ nhỏ, đen đen, còn có thể bay nữa đó!”

Không quan tâm tới ta! Ta bảo người không quan tâm tới ta!

Hữu Thiên xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, tiểu nhân nhi đang nằm ở trên giường rất không hài lòng, ai cũng bảo Phác Hữu Thiên của Ma giới gặp phải bất cứ chuyện gì cũng không chút hoang mang, bộ dạng thập phần bình tĩnh, thế nhưng ta rất khó chịu, tới đây cũng phải được hơn ba tháng rồi, ta không tin mình không thể chọc giận hắn!

“A! Hữu Thiên, ta không cẩn thận mà làm đổ cái lọ rồi! Có côn trùng! Hữu Thiên bảo vệ ta!!”

Nói xong liền nhảy dựng lên, chạy đến phía sau Hữu Thiên, gắt gao kéo lấy y phục cùng mái tóc của Hữu Thiên, dùng lực, rồi lại dùng lực!

...

“Oa oa~~ Hữu Thiên, người thật là lãnh huyết, không thêm bảo vệ ta...”

Lau nước mắt cố nặn ra trên y sam của Hữu Thiên, sau đó nhón chân lên, kề sát vào tai Hữu Thiên, “Hữu Thiên a... Còn có một chuyện, ta muốn nói cho người biết.”

...

“Ta không cẩn thận mà thiêu hủy hết toàn bộ bức tranh người có từ trước đến nay rồi... Ta là không cẩn thận...”

Nói xong liền phóng đi nhanh như chớp, lúc trốn ra khỏi cửa còn không quên làm mặt quỷ với Hữu Thiên.

...

...

...

Hắc tuyến! Hắc tuyến!! Vẫn là hắc tuyến!!!

“Kim Tuấn Tú! Người quay về cho ta!”

Thằng nhóc này vẫn luôn gây phiền phức cho ta, luôn khiêu chiến cực hạn nhẫn nại của ta, sự bắt đầu của cơn ác mộng này còn phải nói từ lần viếng thăm ở Nhân gian giới...

...

“Hữu Thiên a, tới đây.”

“Vâng.”

Đế vương Kim Tượng của Nhân gian giới dẫn Hữu Thiên tới trước một cánh cửa đang đóng, dừng chân lại, mang theo vẻ mặt hiền lành, lời nói thành khẩn sâu xa, “Hữu Thiên a, ta luôn vô cùng coi trọng người!”

“Ngài đã quá khen rồi.”

“Không không! Nếu không phải Duẩn Hạo không đưa người cho ta, người nhất định sẽ là một viên mãnh tướng dưới quyền ta a!” Nói xong, còn dùng lực mà vỗ vỗ lên lưng Hữu Thiên, lực đạo này... khiến lực sĩ của Thần giới đều thẹn mướt mồ hôi...

“Không dám.”

...

“Rầm ——” Cửa mở ra trong thoáng chốc, sau đó từ bên trong bay ra một chiếc bình hoa cổ to lớn, “Xoảng ——” Sau đó là hơn mười chiếc dao nữa...

“Rầm ——” Kim Tượng vội vàng đóng sầm cửa lại, sau đó chỉnh sửa lại vẻ mặt, “Hữu Thiên, người nói xem, bình thường ta đối xử với người như thế nào?”

...

“Ta vẫn luôn phi thường yêu thích người, cho nên ta cảm thấy có một chuyện ta nhất định phải giao cho người mới có thể yên tâm được, người nói xem, có đúng không?”

...

“Ha ha... Lời của Hữu Thiên thật đúng là ít nha!”

“Người kế tục tiếp theo của ta, chính là một hài tử nhu thuận, hiểu chuyện, đặc biệt điềm đạm nho nhã, đặc biệt yêu quý đồ vật a!”

Nhìn lướt qua đồng vụn nát trên mặt đất, Kim Tượng xấu hổ mà giải thích, “Chính là đôi lúc hơi bướng bỉnh một chút, nhưng nó mới sinh được sáu trăm năm, bản tính vui đùa vẫn còn.”

...

“Hữu Thiên a, người đừng im lặng nữa, khiến lão nhân gia sắp về hưu là ta đây rất thương tâm đó!” Nói xong, còn ủy khuất mà vỗ ngực thở dài.

“Hữu Thiên a, ta sẽ giao Tú Tú quý báu nhất, yêu mến nhất, luyện tiếc nhất của ta cho người!” Sau đó nhào lên người Hữu Thiên mà đá mà đánh, bộ dạng như đánh phải cam tâm giao cục cưng của mình cho Hữu Thiên.

“Nếu ngài luyện tiếc, Hữu Thiên không muốn làm khó.”

“Không! Ta rất yên tâm, đến đây, sau này người và Tú Tú chính là người một nhà rồi a!”

...

“Này, lão đầu, sao lại đưa ta cho kẻ khác hả!” Người trước mắt nhìn trông có vẻ dịu dàng, nhưng lại im lặng đến kỳ quái, ta khó có thể mà tưởng tượng được rằng bản thân có thể bị hấn khiến cho buồn chán đến chết hay không.

“Tú Tú a, sau này người sẽ hiểu nỗi khổ tâm của ta thôi, ta kỳ thực cũng rất luyện tiếc người.” Ta thật hi vọng người sớm đi một chút, đồ trong nhà đều bị người ném thành một bãi chiến trường rồi.

“Ta đây không muốn đi Ma giới.”

“Tú Tú a! Ma giới có rất nhiều kỳ trân dị bảo, hơn nữa ném đồ cũng ném không hết.”

...

“Thiệt hả?!”

“Hơn nữa, đồ của Hữu Thiên kia đặc biệt nhiều.” Những lời này là kẻ vào tai Tuấn Tú mà nói.

...

“Hảo! Vậy chúng ta đi thôi!”

Sau khi hướng Kim Tượng hành lễ, Hữu Thiên đi ở phía sau Tuấn Tú, nhưng luôn cảm thấy có một loại cảm giác không rõ ràng...

...

Phác Hữu Thiên! Ta nhất định sẽ khiến người trở nên ‘náo nhiệt’! Như vậy chơi mới vui.

...

“Tú Tú a, người đừng quá hung ác a, Hữu Thiên này chính là người định mệnh của người đấy...”

100. Chương 97: Phiên Ngoại 2: Cùng Lắm Thì “thú Giao”

Trời trong nắng ấm, chim hót hoa thơm, thực sự là một ngày thích hợp để vận động.

“Xương Mân, sao người vẫn không khôi phục thành hình người a!”

Một ngày rồi, những lời này đã lặp lại được một ngày rồi, không, phải là sau lần ta giúp Tại Trung nên đánh mất một lượng năng lượng lớn, phải luôn duy trì hình dạng của ma thú thì luôn phải nghe đi nghe lại câu nói này.

“Người có thể câm miệng lại không?!”

“Vậy người biến đổi trở về đi!”

Một người một thú cứ giảng cò như vậy, nửa ngày không nói một câu nào.

...

“Được rồi, Cơ Phạm, người cũng biết bây giờ bản thân ta cũng bất lực mà.”

Sức mạnh của Xương Mân vốn đã tiêu hao rất nhiều, đồng thời lại phải giúp Tại Trung bị thiếu khuyết ‘Mệnh Liên’ duy trì sinh mệnh, quả thực chỉ có thể duy trì như vậy.

“Ai, Xương Mân, xem ra chỉ có thể áp dụng biện pháp tự nhiên nhất, nguyên thủy nhất rồi.” Cơ Phạm bắt đầu lùi mà lui về phía sau vài bước, sau đó đứng lại.

“Àn?”

Kim quang lóe lên, thân ảnh vốn thon dài lập tức thấp đi vài phần, cự thú toàn thân kim sắc xuất hiện trên bãi cỏ mềm mại.

“Nha, Kim Cơ Phạm, người muốn làm cái gì!”

“Thật là, còn phải hỏi nữa sao!” Nếu như không có nhìn lầm, trên lông tơ kim sắc kia hình như có màu hồng nhè nhẹ, đây là... xấu hổ...!

“Người... đừng kích động!”

“Xương Mân! Ta tới đây!”

“Không có biện pháp rồi.” Xương Mân né tránh, bộ lông băng lam sắc liền trút đi, dưới ánh mắt hoảng hốt của Kim Cơ Phạm, biến trở về hình người.

“Xương Mân...” Biến trở về rồi...

“Kỳ thực Tại Trung đã nhận được sự hạnh phúc rồi, cho nên không cần sức mạnh của ta nữa.”

Thấy Cơ Phạm không có phản ứng, trái lại còn cúi đầu nhìn xuống mặt đất, bờ vai còn khẽ run rẩy, chẳng lẽ chỉ vì bản thân giấu hấn nên liền tức giận, thương tâm sao?

“Cơ Phạm a...” Vừa mới tới gần, lại bị cự thú lao thẳng tới đặt ở dưới thân.

“Ha ha, kỳ thật Xương Mân a, có biến đổi hay không cũng chẳng sao cả, cùng lắm thì chúng ta ‘thú giao’ thôi!”

“Kim Cơ Phạm, người biến trở về cho ta mau!”

101. Chương 98: Phiên Ngoại 3: Có Máu Rồi

Nha! Tại Trung, người làm cái gì mà toàn tự hại mình hoài vậy!” Hi Triệt phi nhanh tới, đoạt lấy mảnh thủy tinh trong tay Tại Trung, có chút tức giận mà hỏi.

“Hi Triệt, người xem, có máu rồi này!” Hưng phấn mà đưa một vết thương lớn trên tay lên, máu bên trong chảy ra từng giọt một.

“Tại Trung a! Nếu như người bị Vương thấy trong hình dạng như vậy, y sẽ giết ta đó.”

...

“Kim Hi Triệt, lần kia người giao tờ giấy của Tại Trung cho ta chậm trễ, khiến Tại Trung bị thương tổn rất nhiều, người biết không.”

“Biết.” Ta cũng rất khổ sở, hơn nữa một lần khổ sở chính là ba trăm năm...

“Sau này người phải toàn quyền bảo hộ hảo Tại Trung lúc ta vắng mặt, nếu như Tại Trung bị một chút thương tích, ta sẽ hảo hảo mà tính toán hết toàn bộ nợ cũ lẫn nợ mới.”

“Ân...”

... ..

“Ai, Tại Trung, tới đây, để ta nhanh giúp người thượng dược, nhân lúc Vương còn chưa quay lại.”

“Việc đó...”

“Đừng có việc đó gì cả! Người muốn giết chết ta à!”

“Nhưng mà...”

“Phải hủy thi diệt tích ngay và luôn, nếu không ta sẽ tiêu đời đó!”

“Ta là muốn nói...”

“Tại Trung, sao hôm nay người không nghe lời vậy!”

...

“Người muốn biến Tại Trung của ta thành thi thể sao? Kim Hi Triệt.”

“Ha ha, Vương... Người... Người quay về rồi à...”

“Tại Trung lúc nào thì không nghe lời chứ, sao ta cảm thấy người giống như không có nghe thấy lời ta nói a.”

“Không phải, Vương, người nghe ta...”

“Tránh ra.”

Ngoan ngoãn mà lui về một bên, sau đó cẩn thận mà mở miệng, “Vương, vậy ta...”

“Lui xuống.”

“Vâng.”

Xong, kì này tiêu rồi.

...

Kéo kéo y phục của Duẫn Hạo, Tại Trung lo lắng nói, “Duẫn a, người đừng trách Hi Triệt được không?” Đôi mắt to tròn chứa đầy nỗi mong chờ nhìn chăm chăm vào Duẫn Hạo, giống như Duẫn Hạo mà cự tuyệt một cái là liền khóc ngay.

“Ân, ta nghe Tại Trung.”

Đau lòng mà nhìn ngón tay ứa máu của Tại Trung, có chút không vui mà vịn vào vai y, “Tại Trung a, người nhìn xem, người là cố ý muốn khiến ta đau lòng sao?”

Ngón tay bị Duẩn Hạo bỏ vào trong miệng, cẩn thận mà liếm láp, “Ta... là thấy có máu rồi, cho nên rất vui về a!”

“Tại Trung...” Kéo Tại Trung ôm vào lòng, ôn nhu mà nói, “Bây giờ chúng ta đã ràng buộc bởi máu và tình rồi, Tại Trung người cũng hoàn toàn phục hồi, tất nhiên sẽ trở lại như bình thường, cho nên sau này đừng tiếp tục vì chứng minh mà đi tổn thương chính mình nữa.”

“Ân, Duẩn Hạo, ta sẽ hảo hảo yêu quý bản thân mình.”

“Tại Trung...”

“Ân?”

“Ta yêu người.”

“A, ta biết.”

“Chúng ta sẽ không xa nhau, mãi mãi không chia lìa.” Gắt gao ôm lấy nhau, yêu nhau đầy sâu đậm.

... ..

Khi đó, Duẩn Hạo nhìn thấy Tại Trung nhảy vào trong biển lửa sâu thẳm, bản thân liền cảm thấy sắp điên rồi, thế là không chút do dự mà nhảy vào trong hỏa diễm đang kêu gào cùng với Tại Trung, không muốn buông tay, cho dù chết cũng không hề buông tay.

Hỏa diễm cắn nuốt thân thể, huyết dịch phun chảy thành sông, lúc sinh mệnh kiệt quệ, giữa mơ hồ dường như có nhìn thấy thân ảnh của Tại Trung. Mặc kệ có phải là thật hay không, vươn tay, muốn chạm vào người mình yêu thương sâu đậm để cảm nhận chút độ ấm cuối cùng.

Có lẽ là sự thương xót của số phận, khi đầu ngón tay chạm vào nhau, trong nháy mắt, hỏa diễm tiêu tán, huyết dịch hội tụ, sau đó không ngừng ào ào mà rót vào cơ thể của Tại Trung và hắn.

Ánh sáng kim sắc cùng tử quang u huyền dung hòa, hình thành một kết giới thật to lớn, bao bọc hắn và Tại Trung.

Sau đó ý thức dần dần tiêu tán, trước khi chìm sâu vào giấc ngủ, hắn đã rõ ràng nhìn thấy Tại Trung đang ở bên người mình.

“Tại Trung, lần này để chúng ta cùng nhau tái sinh, sau khi tỉnh dậy, chúng ta sẽ không bao giờ chia lìa...”

Đây là lời thề, cũng là chân tình của ước định cả đời.

102. Chương 99: Phiên Ngoại 4.1: Duẩn Hạo, Đau Không?

“Cốc cốc ——” Ồ, không có ai sao? Duẩn Hạo không có ở đây...

Tại Trung quần áo choàng tắm mà đi tới gian phòng của Duẩn Hạo, kỳ thực là gian phòng của y và hắn.

“Vậy ta đi ngủ trước vậy.” Ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng rút cái dây nhỏ bên hông ra, áo choàng tắm làm bằng tơ tằm rơi xuống lộ ra làn da mềm mại, vươn tay chuẩn bị cầm lấy đồ ngủ cạnh gối, nhưng thế nào cũng không tìm ra được.

“Ồ, rõ ràng đặt ở chỗ này mà, sáng hôm nay mới thay xong.” Buồn bực mà nhỏ giọng nói thầm, không tin mà nằm sấp xuống giường rồi lật tung đồng chăn gối lên.

Tại Trung không biết, lúc bản thân cởi áo choàng tắm ra rồi không thay đồ ngủ kịp lúc, ngoài cửa có một người ‘dục huyết dâng trào’, đã sắp chịu không nổi.

Cặp môi mềm mại tuyết trắng ở ngay trước mắt không hề có phòng bị mà lắc lư, khăn trải giường màu đen có chút lộn xộn, mái tóc dài màu bạc xòa ở trên thân, tùy ý mà thả loạn, đôi môi nhỏ nhắn đang khẽ bĩu ra khiến người ta muốn ngậm vào trong miệng ngay tức khắc.

“Ai, xem ra đã làm mất nó rồi...”

Vậy cứ đi ngủ như vậy thôi, đắp chăn là được rồi.

...

“Ưm~~” Trong miệng dường như có một thứ gì đó, ẩm ướt, trơn trơn, “Ưm~~ Ừ~”

Trên người có cái gì đó đang ma sát, “Duẫn... Duẫn a...” Hai mắt nhắm hờ mở ra, “Duẫn Hạo, người đang làm cái gì vậy?”

“A, Tại Trung tỉnh dậy rồi sao?”

Bàn tay to không ngoan ngoãn mà chạy quanh trên người Tại Trung, xương quai xanh đẹp đẽ, hai đóa hồng anh hơi đứng thẳng, bắp đùi mẫn cảm, còn có quả trái cây khả ái giữa hai chân Tại Trung...

“Ưm... Duẫn... Đừng... Đừng chạm vào chỗ đó...”

“Thật không?”

Tăng thêm lực đạo ở chỗ đó, tiếng thở dốc của Tại Trung càng thêm nặng nề.

“Duẫn Hạo...”

“Tại Trung, ở đây đã ướt rồi nga.”

Tay kia chậm rãi di chuyển đến phía sau, tìm kiếm u huyết bí mật, vươn ngón trỏ, mở rộng từng chút một.

“Duẫn... Duẫn... Ưm... Ha...”

“Đã có cảm giác rồi sao?” Khóe miệng lộ ra tiểu ý, chậm rãi tăng thêm ngón tay, tốc độ ra vào ngày càng nhanh.

“Tại Trung, ta muốn tiến vào.”

“A~~!”

Thâm nhập rồi va chạm, dục đạo hỏa nhiệt khiến Duẫn Hạo muốn ngừng mà không được, “Tại Trung... Tại...”

...

“A!”

“Duẫn Hạo?”

Tiếng “A” đó không phải của Tại Trung, người phát ra tiếng kinh hô đó, chính là Duẫn Hạo đang vui đùa nỗ lực.

“Sao vậy, Duẫn Hạo, người không sao chứ?”

“Không sao...”

“Thật không?” Thế nhưng tiếng kêu vừa nãy có chút khác khoải.

“Không sao đâu, Tại Trung, chúng ta tiếp tục thôi.”

...

Ai, ta có thể nói rằng, bởi vì trong thân thể của Tại Trung có thêm máu của bản thân đang lưu động nên dục vọng của hai người đều đạt đến đỉnh điểm, sự bắt đầu khởi động của máu tươi vừa nãy đã tạo thành

thứ kích thích cường đại khiến ta không nhìn được mà kêu lên, đương nhiên điều này chỉ có bản thân mới có thể cảm nhận được.

Nói ra, không phải là tự nhận rằng sức kiểm chế của mình quá kém sao? Không thể nói a...

103. Chương 100: Phiên Ngoại 4.2: Duẫn Hạo, Đau Không?

“Hi Triệt.”

“Tại Trung, có việc gì sao?”

...

“Có việc thì cứ nói đi, đừng úp úp mở mở nữa.”

“Đúng a, tấm lòng của Hi Triệt ta là tốt nhất.” Hàn Canh mỉm cười phụ họa ở bên cạnh.

Liếc Hàn Canh một cái, Hi Triệt ý bảo Tại Trung tiếp tục nói.

“Việc này... chính là... ta muốn một chút được.”

“Cái gì! Tại Trung người lại bị thương sao? Trời ạ, ta phải làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ!” Lần trước bị Vương làm mất hết ma lực, phải đến Nhân gian giới khổ mệnh mà cầu sinh, ta cũng không muốn tới đó thêm một lần nữa đâu.

“Không phải, là... là Duẫn Hạo.”

“Hả? Là Vương sao?”

“Àn, đêm qua... hình như y bị thương, ta nghĩ, có thể là ở chỗ đó, cho nên...”

Vương lại bị thương, nếu như không phải y tự mình hại mình, hẳn là không thể... Chờ một chút! Tại Trung vừa nói... đêm qua... chỗ đó!

“Tại Trung, có phải hôm qua Vương ở cùng một chỗ với người không!”

Gật gật đầu.

“Vậy có phải các người đã làm vận động tình ái không!”

Đỏ mặt gật gật đầu.

“Vậy lúc đó chỗ ấy của Vương bị thương sao?”

Cúi đầu, đỏ mặt gật gật đầu.

...

“Cái đó... Dùng được mà Tại Trung đã dùng trước đây cho chỗ bị thương ấy là được rồi.” Được đó hiệu quả rất tốt, chỗ đó của bản thân hết đau rất nhanh.

“Cái gì! Vương bị thương ở chỗ đó sao?!”

Chần chừ một chút, sau đó ngẩng lên gật gật đầu.

Chỗ đó... Kỳ thực ta cũng không biết nữa, nhưng lúc đó Duẫn Hạo kêu lên nghe dường như có chút đau đớn... Hi Triệt thật là lợi hại, ta còn chưa nói được vài câu, liền biết Duẫn Hạo bị thương ở chỗ đó rồi.

“Lợi hại a, Tại Trung! Không nghĩ rằng người lại lợi hại như vậy!”

“A...” Có sao...

“Đây, cầm đi, không đủ thì tới đây hỏi ta!”

“Nga.”

Cầm lấy được, mặc dù Tại Trung có chút như lọt vào trong sương mù, nhưng vẫn rất nhanh mà chạy về, trị thương cho Duẫn Hạo quan trọng hơn.

... ..

“Canh a~~”

Không rõ...

“Ta nói Canh a

”

“Sao vậy, Triệt?”

Càng không rõ rồi...

“Hôm qua Tại Trung nằm trên đó!”

“Không phải bình thường người cũng nằm trên sao?”

“Nha, không phải kiểu nằm trên đó! Ta ở trên, nhưng không phải người vẫn là công sao!”

“Hi Triệt a, sự thật là như vậy đấy.”

“Hôm nay ta cũng muốn làm công!”

“Cái gì...”

“Trừ khi người không yêu ta, Duẫn Hạo vì yêu mà cái gì cũng thành toàn hết, người xem Tại Trung cũng chế ngự được Duẫn Hạo kìa!”

... ..

“Hàn Canh, hôm nay người đừng nghĩ muốn ở trên!”

Bất đắc dĩ mà thở dài, Hàn Canh sủng nịch mà nói thầm trong lòng, ‘Vậy hôm nay để chính người tự đi chuyển ở trên vậy, tư thế này người vốn cũng thích a...’

Duẫn Hạo a, người cũng quá dễ bị đối phó rồi. Trong các bậc Đế vương, người có lẽ là người đầu tiên bị cười đẩy...

... ..

“Hắt xì!”

“Duẫn Hạo?”

“Không có gì.” Có người đang nhắc tới ta sao?

...

“Duẫn Hạo... Người còn đau không?”

“Ân?”

“Duẫn Hạo, sau này ta sẽ không để người đau nữa, ta yêu người, Duẫn Hạo.”

Tại Trung của hắn đang nói cái gì vậy... Bất quá, ta cũng yêu người, Tại Trung...

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/evil-s-love-tinh-yeu-cua-ma-vuong>